ဓမ္မဝီရသည် ဗုဒ္ဓ၏ ထေရဝါဒဓမ္မ တရားစစ် တရားမှန် ထွန်းကားရန်ဖြစ်သည်

ဓမ္မဝီရဂျာနယ်

DhammaVira Journal

ဓမ္မဝီရ
ရသအမှန်၊ တရားမွန်သာ
အားခွန်ပြည့်ဝ၊ နှလုံးလှ၍
ဘဝအနေ၊ အလှဝေလျက်
အနေလည်းတတ်
အသေမြတ်အောင်
မချွတ်ထောက်ပံ့၊ ကူညီအံ့။

ဇော်နောင်

၁၃၇၁ ခုနှစ်၊ ဝါခေါင်လဆန်း (၁၄)ရက် | အတွဲ (၁၆)၊ အမှတ် (၈) | ၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ (၄) ရက်

jA [@&&fv&m;a v ;yl;

၁။ မေတ္တာ = ချစ်ခင်ခြင်း။
၂။ ကရုဏာ = သနားကြင်နာခြင်း။
၃။ မုဒိတာ = ဝမ်းမြောက်ခြင်း။
၄။ ဥပေက္ခာ = ကံတရားအတိုင်း(လျစ်လျူရှုခြင်း)
ဤကမ္ဘာကြီး သာယာငြိမ်းချမ်းအောင် ဤတရားလေးပါးက ထမ်းဆောင်နိုင်ပါသည်။

avmu "Mw&m;&Spfyl;

၁။ လာဘော=ဥစ္စာပေါများ တက်ကြွတုန်လှုပ်ခြင်း။
၂။ အလာဘော= ဥစ္စာနည်းပါး ညှိုးငယ် တုန်လှုပ်ခြင်း။
၃။ ယသော= အခြံအရံများ တက်ကြွတုန်လှုပ်ခြင်း။
၄။ အယသော= အခြံအရံနည်းပါး ညှိုးငယ်တုန်လှုပ်ခြင်း။
၅။ နိန္ဒာ = ကဲ့ရဲ့ခံရ ညှိုးငယ်တုန်လှုပ်ခြင်း။
၆။ ပသံသ = ချီးမွမ်းခံရ တက်ကြွတုန်လှုပ်ခြင်း။
၇။ သုခံ = ချမ်းသာခြင်းကိုစွဲ တက်ကြွတုန်လှုပ်ခြင်း။
၈။ ဒုက္ခံ = ဆင်းရဲခြင်းကိုစွဲ ညှိုးငယ်တုန်လှုပ်ခြင်း။

avmuyjv w&m;ESpfyl;

ဟိရီ၊ ဩတ္တပ္ပ (အရှက်နှင့်အကြောက်)တရားနှစ်ပါးကိန်းဝပ်သော ကမ္ဘာသူကမ္ဘာသားများ ကိုယ်၊ နှုတ်၊ စိတ် ယဉ်ကျေးလိမ္မာနိုင်၏။ အရှက်အကြောက်တရားနှစ်ပါး ပျက်ပြားသော် လူတို့၏ ကိုယ်၊ နှုတ်၊ စိတ် အမူအရာများ ရိုင်းပျတတ်၏။ ထို့ကြောင့် ဟိရီ၊ ဩတ္တပ္ပ တရားနှစ်ပါးကို စောင့်ရှောက်တတ် ဤတရားနှစ်ပါးကို လောကပါလကမ္ဘာစောင့် တရားဟုခေါ်၏။

၁။ ဝက်သည် မစင်ကိုမရွံသကဲ့သို့ အရှက်တရားမရှိသူသည် ဒုစရိုက်အမှုကိုပြုရန် ဝန်မလေး။
၂။ ပိုးဖလံသည် မီးကိုတိုးရန်မကြောက်သကဲ့သို့ ဩတ္တပ္ပ တရားမရှိသူသည်လည်း ဒုစရိုက်အမှုကိုပြုရန် ဝန်မလေးချေ။

(အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော်၊ စတုတ္ထနိပါတ်၊ သဒ္ဓပ္ပရိသဝဂ် သိက္ခာသုတ်)

ဗုဒ္ဓဟောကြား လေ့ကားထစ်တရား – ၂

r[illegible]eZm

(ဃ)

အချင်းမောဂ္ဂလာန-အကြင်ရဟန်းသည် ငါ၏စကား၊ ငါ၏သင်ကြားမှုကို နာယူ၍ ဣန္ဒြေ တို့ကို (မျက်စိ၊ နား၊ နှာ၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ စိတ်တို့ကို) စောင့်စည်း၏။ ထိုရဟန်းအား ထို့ထက်တစ်ဆင့် တက်၍ ဆုံးမရပြန်လေ၏။

ချစ်တပည့်ရဟန်း၊ စားသောက်ရာ၌ အတိုင်းအတာပမာဏကိုသိလော့၊ သင့်လျော်အောင် နှလုံးသွင်းဆင်ခြင်၍ အားခွန်ဗလတောင့်တင်း ဆူဖြိုးခြင်းငှာ ငါစားသည်မဟုတ်။ အင်္ဂါကြီးငယ်တို့ လှပတင့်တယ်စေခြင်းငှာ ငါစားသည်မဟုတ်။ အသားအရည်စိုပြည်၍ တသွေးတမွေးလှပစေခြင်းငှာ ငါစားသည်မဟုတ်။ ဤခန္ဓာကိုယ်ကာယမျှတစွာ တည်တံ့ပါစေခြင်းအကျိုးငှာ ပင်ပန်းမှုများကို ဖြေဖျောက်ခြင်းအကျိုးငှာ မြတ်သောအကျင့်များကို ချီးမြှောက်ကျင့်သုံးနိုင်စေခြင်းအကျိုးငှာ သုံးဆောင်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဤသို့သုံးဆောင်ရခြင်းအားဖြင့် ဝေဒနာဟောင်းများကို ဖယ်ရှားပစ်နိုင်သည်။ ဝေဒနာသစ်များ မဖြစ်လာစေရေးကိုလည်း ကာကွယ်ပေး၏။ ငါ့အားမျှတမှုရှိခြင်း၊ အပြစ်ကင်းခြင်း၊ ချမ်းသာစွာ နေထိုင်ရခြင်းဖြစ်လိမ့်မည်. . ဤသို့သင့်လျော်စွာ နှလုံးသွင်း၍ စားသုံးလော့- ငါ ဆုံးမတော်မူ၏။

စာမျက်နှာ ၁၅ သို့

DISPLAY & MAKE-UP BY KHIN MAUNG MOE, TAUNGGYI

အင်္ဂါနေ့တိုင်း ထုတ်ဝေသည်

Aa'ŋaAma",s — opmw&m;uiŋoov? a0ae,swoap&rn

rawmarmap,s — b0taEmitzr iŋvwov a0ae,sw vwap&rn

waPmwma&,s — oo&m0*,ur iŋu;ajrmuEiov a0ae,sw u;ajrmuapEi&rn

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်ရိုးအဆိုးမြင်ဝါဒီများအားဆန့်ကျင်ကြ
- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ
- ပြည်တွင်း၊ ပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရား ဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- အမျိုးသားပြန်လည် စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- ခိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သောနိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်း၊ ပြည်ပမှအတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများမပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့်ပညာရည်မြင့်မားရေး

Address

Hlaing Kyi Phyu Dhamma Vira Publishing House
Head Office: Blk (1), Rm(R6), Myanmar Info-Tech,
Hlaing Ts, Yangon.
Branch Office: No. 50, 2nd Fl. Bank St,
Kyauktada Ts, Yangon.
Ph: 0980 23992 , 0950 01401
e-Mail - dhammavira@gmail.com

ဓမ္မဝီရဂျာနယ်

ဩဝါဒါစရိယဆရာတော်များ

အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ ဘဒ္ဒန္တ ကုမာရ
ဒုတိယပါမောက္ခချုပ်ဆရာတော်(စိမ်)
အဂ္ဂမဟာဂန္ထဝါစကပဏ္ဍိတ ဘဒ္ဒန္တဇောတိက(M.A)
ဒုတိယပါမောက္ခချုပ်ဆရာတော်(ပညာ)
အဘိဓမ္မာပိဋကမဟာဌာန၊ ဌာနမှူး/ပါမောက္ခဆရာတော်
အဂ္ဂမဟာဂန္ထဝါစကပဏ္ဍိတ ဘဒ္ဒန္တထေရိန္ဒ(M.A)
ပိဋကတ်ဆိုင်ရာပါဠိစာပေဌာန၊ ဌာနမှူး/ပါမောက္ခဆရာတော်
အဂ္ဂမဟာဂန္ထဝါစကပဏ္ဍိတ ဘဒ္ဒန္တပဏ္ဍိတာဘိဝံသ(M.A)
သုတ္တန္တပိဋကတ်မဟာဌာန၊ ဌာနမှူး/ပါမောက္ခဆရာတော်
မဟာဂန္ထဝါစကပဏ္ဍိတ ဘဒ္ဒန္တသုမန(M.A)
ဗုဒ္ဓဒေသနာပြန့်ပွားရေးပညာဌာန၊ ဌာနမှူး/ပါမောက္ခဆရာတော်
အဂ္ဂမဟာဂန္ထဝါစက ပဏ္ဍိတ ဘဒ္ဒန္တပညာဝံသ
မော်ကွန်းထိန်းဆရာတော်

စာတည်းချုပ်

မဟာသဒ္ဓမ္မဇောတိကဓဇ တက္ကသိုလ်သျှင်သီရိ
(ဓမ္မာစရိယ၊ ဘီအေ)

စာတည်းအဖွဲ့၊ ပြည်စိုး၊ ဓမ္မထက်ကို
စီမံရေးရာ၊ ဖြိုးမာမာ

ထုတ် ဝေ သူ

တင်စိုး(မြဲ -၀၄၂၆၆) လှိုင်ကြည်ဖြူ ဓမ္မဝီရစာပေတိုက်နှင့် ဒီဂျစ်တယ်စာကြည့်တိုက်

အပြင်အဆင် ကွန်ပျူတာ

မိုးကြီး၊ ဖြိုးဖြိုးဇာခြည်၊ မြတ်နိုးပိုင်

ဖြန့်ချီရေး

လှိုင်ကြည်ဖြူဓမ္မဝီရစာပေတိုက်
ဖုန်း- ၀၉၈၀ ၂၃၉၉၂၊ ၀၉၅၀ ၀၁၄၀၁၊ ၀၁-၅၀၇၂၀၈
မိုးကောင်းကင်စာပေ၊
အမှတ်(၁၃၄)၊ အခန်း(၆)၊ ၃၆-လမ်း(လယ်)၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း-၀၁- ၂၅၃၂၅၅
ထွန်းဦးစာပေ(မန္တလေး) ဖုန်း ၀၂-၃၉၈၀၁

ပုံနှိပ်

တင်အောင်ဝင်း၊ ဘိုးရာဇာပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ်(၁၆၂)၊ (၄၅)လမ်း၊ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်။

ဖလင်

Empire Colour Repro

ယခုအပတ် ဖတ်စရာ ကဏ္ဍ

ကလောင်ရှင်များ	စာမျက်နှာ
- လယ်တီဆရာတော်ဘုရား - - -	၂၀
- ပခုက္ကူဆရာတော် - - - - - - -	၁၇
- ဒေါက်တာနန္ဒမာလာဘိဝံသ - -	၁၆
- အယ်ဒီတာအာဘော် - - - -	၃
- ဦးသီလာစာရ - - - - - - -	၅
- မုံရွာနေဇာ - - - - - -	၁
- ရှင်ဉာဏ(ဖျာပုံ) - - - - - - -	၄
- အရှင်ဩဒါတ(ကလေး) - - - -	၂၆
- ဟိသေသီနာဂသိန် - - - - - -	၃၀
- ဗုဒ္ဓေါရသ အရှင်ကုန္ဒာစရိယ - -	၁၃
- တက္ကသိုလ်သျှင်သီရိ - - - - - -	၆
- ဦးရွှေအောင် - - - - - - - -	၃၉
- ဟံသာဝတီ-ဦးအုန်းကြိုင်- - - -	၉
- ငြိမ်းချမ်းဦး - - - - - - - - -	၁၀
- ခင်မောင်မိုး(တောင်ကြီး) - - -	၁၉
- မောင်သက် - - - - - - - - -	၂၃
- ဇော်နောင် - - - - - - - - -	၃၈
- နိုင်ခင်ရွှေ - - - - - - - - -	၂၄
- ထွေးမောင် - - - - - - - - -	၂၈
- အောင်နိုင်(ဓမ္မပုံရိပ်ဖော်) - - -	၃၁
- တက္ကသိုလ်သျှင်ဥတ္တာ - - - - -	၃၃
- သက်ပိုင်ငြိမ်း(ရုက္ခဗေဒ) - - -	၃၆
- သတင်း - - - - - - - - - -	၄၀

တို့၏အထူးဆောင်းပါး၊ သတင်းနှင့် ကဗျာများ။

ရာစုသစ်၏ စိန်ခေါ်မှုမျိုးစုံကို
ငြိမ်းချမ်းသောစိတ်
ရဲရင့်တည်ကြည်သော
လောကအမြင်ဖြင့်
ဘဝကို ရင်ဆိုင်လျက်
အောင်မြင်စွာဖြတ်သန်းနိုင်ကြဖို့
ဓမ္မဝီရဂျာနယ်
ဖတ်ကြစို့

အယ်ဒီတာအာဘော်

ဘဝကို သံဝေဂဉာဏ်လွှမ်းပြီး မဂ်ဖိုလ်စခန်း တက်လှမ်းကြပါ

ယနေ့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် သူတော်စင်အားလုံးတို့၏ အဆုံးစွန်သော ဘာသာရေး ရည်မှန်းချက်သည် ရုပ်-နာမ်ခန္ဓာ ဒုက္ခသစ္စာကင်းငြိမ်းရာအမှန် မြတ်နိဗ္ဗာန်ကို အရဟတ္တမဂ် အရဟတ္တဖိုလ်ဉာဏ်ဖြင့် မျက်မှောက်ပြုနိုင်ရေးပင်ဖြစ်ပါသည်။ သို့အတွက် မိမိတို့ ကုသိုလ်ပြုလုပ်တိုင်း ဣဒံမေ ပုညံ အာသဝက္ခယံ ဝဟံ ဟောတု၊ ဣဒံမေ ပုညံ နိဗ္ဗာနဿပစ္စယော ဟောတုဟူ၍ ဆုတောင်းမှုပြုပြီး ကုသိုလ်ပြုကြလေ့ရှိပါသည်။

ထိုသို့ နိဗ္ဗာန်ကို တောင့်တကြခြင်း လိုချင်ကြခြင်းသည် မိမိတို့ဘဝ၊ သတ္တဝါမှန်သမျှ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန် သေရမည့်အဖြစ်ကိုလည်းကောင်း၊ နိဗ္ဗာန်မရောက်မချင်း (၃၁)ဘုံ သံသရာခရီးရှည်ကြီးကို လျှောက်ရမည့်အဖြစ်ကိုလည်းကောင်း သတိသံဝေဂရပြီး ဤကဲ့သို့ နိဗ္ဗာန်ကို ဆုတောင်းနေကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

အချို့သည် ဗုဒ္ဓ၏လမ်းညွှန်ချက်အရ ဆုတောင်းနေရုံမျှမရ၊ ကိုယ်တိုင်သိရှိပြီး ကျင့်ကြံအားထုတ်ရမည်ဟု သိမြင်ကြ၍ တတ်သိနားလည်သော ဆရာကောင်းသမားကောင်းတို့ထံနည်းနာခံပြီး လမ်းမှန်ဝိပဿနာကို ကျင့်ကြံအားထုတ်နေလေ့ရှိကြသည်။

လောကသက်ရှိသတ္တဝါတို့. ဘဝနှင့် ပက်သက်၍ မိမိကိုယ်ကိုသေမင်းနှင့်ရင်ဆိုင်ခြင်းမပြုရသေးမီ မိမိပတ်ဝန်းကျင်တွင် သေဆုံးနေကြသူများကို တွေ့မြင်ကြ၍ သတိ သံဝေဂရကြပြီး ဤဆင်းရဲကို ကြောက်၍ နိဗ္ဗာန်ကို လိုလား တောင့်တနေမိကြသည်။

ဗုဒ္ဓကလည်း ပျိုသမျှ အိုကြဖို့သာဖြစ်သည်။ မာသမျှ နာကြဖို့သာဖြစ်သည်။ နေသမျှ သေကြဖို့သာဖြစ်သည်ဟု မဟာဝဂ္ဂကန္ဒြိယသံယုတ် ဇရာသုတ်၌ ဟောကြားခဲ့ပါသည်။

ထို့ပြင်လည်း ချစ်သား ချစ်သမီးတို့ မကြာခဏ ဆင်ခြင်ကြပါ၊ နှလုံးသွင်းကြပါ၊ ဆင်ခြင်ပြီးလျှင် သံဝေဂဉာဏ်ရအောင် ယူပါ၊ ရလာသော သံဝေဂဉာဏ်ဖြင့် ဝိပဿနာအလုပ်ကို ကြိုးကြိုးပမ်းပမ်း အားထုတ်ကြပြီး မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်နှင့် နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုနိုင်အောင် လုပ်ကြပါ' ဟူ၍လည်း ဗုဒ္ဓက တိုက်တွန်းခဲ့ပါသည်။

ဝိပဿနာအလုပ် အားထုတ်သောနေရာ၌ သံဝေဂဉာဏ်အားကောင်းရန် လိုအပ်ပါသည်။ သံဝေဂဉာဏ်အားနည်းနေပါက လောဘစသောကိလေသာ အာရုံကာမဂုဏ်များထဲမှာ ပျံ့လွင့်ပြီးနေတတ်ပါ သည်။ အရှုခံအာရုံပေါ်မှာ စိတ်ကလေးတည့်တည့် မတ်မတ် မကျဘဲဖြစ်နေတတ်ပါသည်။ သံဝေဂ ဉာဏ်အားကောင်းနေပြီဆိုပါက မိမိ၏ စိတ်သည် မည်သည့်နေရာသို့မှ ပြေးမသွားတော့ဘဲ ဝိပဿနာရှုခံအာရုံပေါ်မှာ တည့်မတ်စွာ ကျနေပြီး ဝိပဿနာဉာဏ်များ လျင်မြန်စွာရင့်ကျက်လာတတ်ပါသည်။

ဝိပဿနာ တရားသည် ယခုမျက်မှောက် ဘဝ ချမ်းသာနှင့် အလုံးစုံသော ဆင်းရဲမှလွတ်မြောက်ရာနိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို ရရှိနိုင်ပါမည်။ သောတာပတ္တိမဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ်ကို ရောက်ရှိသွားလျှင် အပါယ်လေးဘုံမှ လွတ်သည်ဟု ဟောထားပါသည်။

လူ့ဘဝမှာနေရသမျှ မနေ့ကထက် ဒီနေ့ သေဖို့ တစ်ရက်နီးလာပြီ၊ လူ့ဘဝမှာ နေရဖို့ အတွက်လည်း တစ်ရက်လျော့ခဲ့ပါပြီ၊ သို့အတွက် နက်ဖြန် စောင့်မနေပါနှင့်၊ လုပ်စရာရှိတာကို ယနေ့ လုပ်ပါ၊ နက်ဖြန်နှင့် နောက်ဘဝတွင် နက်ဖြန်ဆိုသည်က ဝေးပါသေးသည်။ နောက်ဘဝဆိုသည်က ကွေးသောလက် မဆန့်မီ ဆန့်သောလက် မကွေးမီ အလွန်နီးပါသည်။ ငါသည် မုချသေတော့မည်၊ အသေမဦးမီ ဉာဏ်ဦးအောင် အားထုတ်မှ တော်တော့မည်ဟု မိုးကုတ်ဆရာတော်၏ ဆုံးမစကားကို အမြဲနှလုံးသွင်းကြပါ။

သာသနာတော်နှင့် ကြုံကြိုက်နေသော ယနေ့ကာလဝယ် အချိန်ကောင်းအခါကောင်းနှင့် ကြုံနေကြပါသည်။ ထိုသို့သော ဘဝကောင်း အချိန်ကောင်းဝယ် သံဝေဂဉာဏ်ရင့်သန်အောင် ကြိုးစားပြီး နိဗ္ဗာန်စခန်း ဝိပဿနာကျင့်စဉ်လမ်းသို့ တက်လှမ်းနိုင်ကြရန် တိုက်တွန်းနှိုးဆော်အပ်ပေသည်။

အယ်ဒီတာ

ဖြတ်သန်းချိန်နိဒါန်းနှင့် ပထမပိုင်းမှ ကောက်နုတ်ချက်

ညင်သာ ငြိမ်သက်လှသော လေယာဉ် -၏ ထိုင်ခုံနောက်မှီကို အနည်းငယ်လှန်ချ၍ မှီ လိုက်ရင်း ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာကို ဖြတ်သန်းချိန်တွင် သူ၏ အတွေးထဲသို့ ၂၁ရာစု အရှက်ဦး၏ နိုင်ငံများစွာ၊မြို့ကြီးများစွာ၊ လူသန်းပေါင်းများစွာတို့အစီအရီဝင်ရောက်လာ တော့သည်။ ကမ္ဘာ့ကွန်ရက်စနစ်ကြီးဖြင့် ချိတ်ဆက်လျက် ရှင်သန်မှု၊ တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးမှုအတွက် “လိုအင်”များစွာကို ဖြည့်တင်းနိုင်ရန် လောကသားများ ကြိုးစားနေကြပါကလား။

လိုအင်များ၊ မျှော်လင့်ချက်၊ မျှော်မှန်းချက်များကလည်း အမျိုးမျိုး။ အချို့က ရိုးရိုးရှင်းရှင်းလေး၊ အချို့ကတော့လည်း ဆန်းဆန်းပြား ပြား၊ အချို့ကတော့လည်း လောကီသက်သက်၊ အချို့တော့လည်း လောကုတ္တရာအတွက်။ အချို့ လောကီအလုပ်၊ လောကုတ္တရာအလုပ်ကို ရောလျက် ဟန်ချက်ညှိ၍ လျှောက်လှမ်းဖြတ်သန်းနေကြသည်။ အချို့က ရေရှည်ရည်မှန်းချက် ထား၏၊ အချို့ကရေတိုရည်မှန်းချက်ထား၏။ အချို့၏ ရည်မှန်းချက်သည် နိမ့်နိမ့်လွယ်လွယ်၊ အချို့၏ ရည်မှန်းချက်သည် မြင့်မြင့်မားမား ခက်ခက်ခဲခဲ။

လူတိုင်း၊ သတ္တဝါတိုင်းကတော့ဖြင့် မျှော်မှန်းချက်လိုအင်တို့ကို ဖြည့်ဆည်းရင်း တစ်ဘဝ၏ စက္ကန့်၊ မိနစ်၊ နာရီတို့ကိုဖြတ်သန်းနေကြခြင်း မဟုတ်ပါလား။

သူ၏ အတွေးများသည် ကမ္ဘာ့အရှေ့ ဖျား ဟောင်ကောင်ကျွန်းများအထက်ဆီမှ အနောက်အရှေ့ဥရောပနိုင်ငံများ၊ အာရှ၊ အာဖရိကနှင့် သမုဒ္ဒရာများ၏ ကျွန်းလေးများစွာပေါ်ရှိ လူသားများဆီသို့ စီးဆင်းနေမိသည်။ “မျက်မှောက်ကမ္ဘာကြီးတွင် လောကသားတို့အတွက် အခွင့်အလမ်းများ ပွင့်လန်းလာတော့မည်ဟု မျှော်လင့်သူများ မျှော်လင့်ကြသည်။ ကြီးမားရှုပ်ထွေးသော စိန်ခေါ်မှုများ များပြားစွာရှိနေသည် ကတော့ မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်နေရသည်။ သူ့အမြင်၊ သူ့အတွေးတွင်တော့ အခွင့်အလမ်းများ များစွာ ရှိသကဲ့သို့ အန္တရာယ်များကလည်း ထူပြောဆဲဟု လက်ခံထားသည်။

နိုင်ငံအသီးသီးရှိ ခေါင်းဆောင်များ၊ ဖန်တီးနိုင်စွမ်းရှိသူများအနေဖြင့် မည်မျှရိုးရှင်းပွင့်လင်းစွာဖြင့် လောကသားအားလုံးအပေါ် လူ့နှလုံးသားဖြင့် ရှုမြင်လျက် ခေါင်းဆောင်မှုပေးနိုင်ကြမည်ဆိုသည်ကတော့ ခန့်မှန်းရခက်မည်ဟု သူထင်သည်။ “ဂလိုဘယ်”ဆိုသည့်ပေါက်ကွဲသံ၏နောက်တွင် ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းတစ်မျိုး၊ ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး တစ်ဖုံရှိနေသော အာဃာတများ၊ ပြဿနာများ၊ ဖြေရှင်းမှုပုံစံသစ်များက ပူလောင်ဆဲ၊ပြင်းထန်ဆဲ။ အချို့ကသမုဟဖြစ်လိုက်၊ အချို့ကဝိရောဓိ ဖြစ်လိုက်၊ အချို့ ကျတော့ ပဋိပက္ခနှင့် စစ်ပွဲများ ဖန်တီးလျက်။

နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံချင်းစီ၏ လိုအင်ကိုဖြစ်စေ၊ လူမျိုးတစ်မျိုးချင်းစီ၏ လိုအင်ကိုဖြစ်စေ၊ လူပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးချင်းစီ၏ လိုအင်ကိုဖြစ်စေ၊စာနာခြင်း၊ ထောက်ထားခြင်း၊ နားလည်ခြင်း၊ နားလည်ပေးခြင်းတည်းဟူသော အသိအမြင်ခံယူမှုတို့ဖြင့် ငြိမ်းချမ်းညင်သာစွာ ဖြည့်ဆည်းနိုင်ကောင်း၏ဟု သူတောင့်တမိဖူးသည်။

ငြိမ်းချမ်းဦး

သစ္စာတရား

ရှင် ဂဏ(ဖျာပုံ)

သစ္စာတရား၏သဘောမှာ ပညာတရား ဝီရိယတရားတို့ကဲ့သို့ သီးခြားတစ်ခုမဟုတ်၊ မချွတ်မယွင်းမှန်ကန်ခြင်းသဘောကိုသာ 'သစ္စာ'ဟု ခေါ်ခြင်းဖြစ်၏။ မှန်ကန်ခြင်း သဘောဆိုရာတွင်လည်းအချင်းအရာကိုလိုက်၍ ကွဲပြားသည့်အတွက် သစ္စာတရားမှာလည်း သမ္မုတိသစ္စာနှင့် ပရမတ္ထသစ္စာဟူ၍ နှစ်မျိုးကွဲပြားရပေသည် ထိုသစ္စာတရားနှစ်ပါးမှာ အရင်းခံသစ္စာတရားနှစ်ပါးလည်းဖြစ်၏။

သစ္စာတရားနှင့်ပက်သက်ပြီး သစ္စာဟူသည် သမ္မုတိသစ္စာနှင့်ပရမတ္ထသစ္စာ နှစ်ပါးသာရှိကြောင်း၊သုံးခုမြောက်သစ္စာဟူ၍မရနိုင်၊လောက၌မရှိဟူ၍ မြတ်စွာဘုရား(ကထာဝတ္ထု၊အဋ္ဌကထာကျမ်းစသည်၌)ဟောကြားတော်မူခဲ့၏။ယင်းသစ္စာနှစ်ပါးတို့တွင်-

(၁)သမ္မုတိသစ္စာဟူသည်-လောက၌လူအများတို့ခေါ်ဝေါ်ပညတ်သမုတ်အပ်သည့် အတိုင်းမှန်ကန်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

လူအပေါင်းတို့သည် မည်သည့်အရာကိုမဆို ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကိုအစွဲပြုလျက် ခေါ်ဝေါ်သမုတ်ကြ၏။သမုတ်ကြပုံမှာ- 'ဤကဲ့သို့ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ရှိသောအရာကို လူဟူ၍ခေါ်သည်။ ဤကဲ့သို့ပုံပန်း သဏ္ဍာန်ရှိသော အရာကိုနွားဟုခေါ်သည်၊ ဤကဲ့သို့ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ရှိသောအရာကိုမြင်း' ဟုခေါ်သည် စသည်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ လူတို့တွင်လည်းဤ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်မျိုးဖြစ်သောအရာကား-'ယောကျ်ား' ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဤပုံပန်းသဏ္ဍာန်မျိုးရှိသော အရာကား'မိန်းမ' ဟူ၍လည်းကောင်း အသီးသီး ခေါ်ဝေါ်လျက် သမုတ်ပညတ်ခဲ့ကြ၏။

ဤကဲ့သို့ သမုတ်ပညတ်ထားသောအရာကို'လူ' ဟူ၍ပြောဆိုလျှင် 'သမုတိသစ္စာ' ဖြစ်၏။ တစ်နည်းအားဖြင့် သမုတ်ပညတ်ထားသည့်အတိုင်းမှန်ကန်၏။ ထိုလူဟု သမုတ်ပညတ်ထားသောအရာကို 'နွား' ဟုပြောဆိုလျှင် 'သမ္မုတိသစ္စာ'မဖြစ်နိုင်၊ သမုတ်ထားသည့်အတိုင်း မမှန်ကန်၊ ထိုနည်းတူစွာ'မိန်းမ'ဟုသမုတ်ထားသော အရာကို 'ယောကျ်ား'ဟု ပြောဆိုလျှင်လည်း သမ္မုတိသစ္စာမဖြစ်ချေ။ သမုတ်ထားသည့်အတိုင်း မမှန်ကန်၊ ဤနည်းစနစ်ဖြင့် သမ္မုတိသစ္စာမှန်မမှန် ခွဲခြားဝေဖန်၍ သိမှတ်ကြရ၏။

(၂)ပရမတ္ထသစ္စာ-ဟူသည်ကား အထက်ပါ သမ္မု တိသစ္စာကဲ့သို့လူအများသမုတ်ရုံသမုတ်ထားသည့်သစ္စာမျိုးမဟုတ်ဘဲ၊ ဧကန်အမှန်တကယ် မုချဆတ်ဆတ်ထင်ရှားရှိသော သဘောတရားကို'ပရမတ္ထသစ္စာ'ဟုခေါ်၏။ဥပမာပြရသော်-အာရုံအမျိုးမျိုးကို 'သိခြင်း' သဘောသည် စိတ်မည်၏ဟုဆိုရာမှာ- ထိုစိတ်ဟူသောစကားအရ အာရုံကိုသိခြင်း သဘောသည် ပရမတ္ထသဘာဝအားဖြင့် ထင်ရှားရှိ၍ မှန်ကန်သောကြောင့် 'ပရမတ္ထ သစ္စာ' မည်၏။

အချမ်းအပူ-စသောဆန့်ကျင်ဘက်အကြောင်းတို့ကြောင့် ဖောက်ပြန်တတ်သော သဘောတရားအစုကို ရုပ်ဖြစ်၏ဟုဆိုရာမှာ၊ ထိုရုပ်ဟူသောသဘောတရားသည် ပရမတ္ထအားဖြင့် ထင်ရှားရှိ၍ မှန်ကန်သောကြောင့်ပရမတ္ထသစ္စာမည်၏။ ဤနည်းသဘောအရ စိတ်၊ စေတသိက်၊ ရုပ်၊ နိဗ္ဗာန်-ဟူသောသဘောတရားတို့သည် ပရမတ္ထအားဖြင့် ထင်ရှားရှိမှု မှန်ကန်သောကြောင့်' ပရမတ္ထသစ္စာ' ဖြစ်သည်ဟု မှတ်ယူရ၏။

သမ္မုတိသစ္စာနှင့်ပရမတ္ထသစ္စာ တရားနှစ်ပါးတွင် သမ္မုတိသစ္စာသည် သညာ-မှတ်သားမှုအာရုံဖြစ်၍ သညာဖြင့်သာ ထင်ရှားသိနိုင်၏။ ဤပုံသဏ္ဍာန်မျိုးကို လူ၊ ဤပုံသဏ္ဍာန်မျိုးကို 'ယောကျ်ား'၊ ဤပုံသဏ္ဍာန်မျိုးကို 'မိန်းမ'၊ ဤပုံသဏ္ဍာန်မျိုးကို 'နွား' စသည်ဖြင့်ငယ်စဉ်ကစ၍ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို အစွဲပြုကာသတ်မှတ်ထားခြင်းမှာ သညာတရား-မှတ်သားမှုအသိ-ဖြစ်၏။ ထိုသညာအမှတ်အသားအားဖြင့်ကြည့်လျှင် လူအစရှိသောသတ္တဝါတို့သည် အထင်အရှားရှိသည်ချည်းသာဖြစ်၏။

ပရမတ္ထသစ္စာသည်ကား ပညာ၏အာရုံဖြစ်၏။ တစ်နည်းဆိုရသော် ပရမတ္ထသစ္စာ၏အရှိသဘောကိုပညာဖြင့်သာ ထင်ရှားသိရှိနိုင်၏။ ပညာဉာဏ် ထက်လေလေ ပရမတ္ထသစ္စာ သဘောကိုကြည့်၍မြင် လေလေဖြစ်၏။ပညာဆိုသည်မှာလည်း မည်သည့်အရာမျိုးကိုမဆို ခွဲခြားစိတ်ဖြာ၍ သဘာဝအရင်းကိုရှာဖွေဆင်ခြင် သိမြင်ခြင်းပင်ဖြစ်၏။ အာရုံအမျိုးမျိုးကို သိခြင်းသဘောကို စိတ်မည်၏ဟုဆိုရာ၌ အာရုံအမျိုးမျိုးကို သိခြင်းသဘော၏ ထင်ရှားရှိထိုက် မရှိထိုက် ကိုပညာဖြင့် စူးစမ်းဆင်ခြင်သော် ထင်ရှားရှိကြောင်း ကောင်းစွာ သိမြင်၏။

သိမြင်ပုံမှာ-လောက၌သိခြင်းဟူ၍ထင်ရှားမရှိခဲ့လျှင် သတ္တဝါဟူ၍လည်းမရှိတော့ဘဲ ကျောက်ခဲ၊ ကျောက်လုံး၊ တုံး၊ တိုင် စသောရုပ်တရားအစုတွေချည်းဖြစ်နေလေရာ၏။ ထိုရုပ်တရားအစုတို့မှာ သိခြင်းသဘောမရှိ ၊ ယခု သတ္တဝါတို့မှာကား အာရုံအမျိုးမျိုးကို သိမြင်လျက်ရှိကြသည်ချည်းဖြစ်၏။ ဤကဲ့သို့ဝေဖန် စဉ်းစားဆင်ခြင်လိုက်လျှင် အာရုံကိုသိခြင်း သဘောစိတ်တရားရှိကြောင်း ထင်ရှားပေါ် ပေါက်လာ၏။ ထို့ကြောင့်စိတ်ဟု ခေါ်သောအရာပရမတ္ထအားဖြင့် ထင်ရှားရှိသည်ဟု ဆိုလိုက်လျှင်ပညာဖြင့်ဆင်ခြင်လေ့ ရှိသောသူတို့၏အဖို့မှာ စဉ်းစားလေလေ ပရမတ္ထတရား ထင်ရှားရှိလေလေဖြစ်၏။

သညာ အမှတ်အသားဖြင့်ကြည့်ရှုသောသူတို့၏ အဖို့မှာကား ပရမတ္ထတရားသည်မထင်ရှားနိုင်ချေ၊ ပျောက်ကွယ်သွားမည်သာဖြစ်၏၊ အကြောင်းကား သညာသည်ပြခဲ့သောအတိုင်းပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကိုမှတ်သားသောတရားဖြစ်၍ 'စိတ်တရား' ရှိသည်ဟုဆိုလိုက်လျှင် သို့မဟုတ်ကြားရလျှင် ထိုစိတ်တရားသည်'အလုံးလား၊ အပြားလား၊ လေးထောင့်လား၊ အမှုန့်လား၊ အရည်လား၊ အခဲလား၊ အခိုးအငွေ့လား

ဟုပုံပန်းသဏ္ဌာန်ကိုမေးမြန်းစိစစ်မည်သာဖြစ်သည်။ ဤသို့မေးစစ်က စိတ်တရားကို အလုံး၊ အပြား၊ လေးထောင့်၊ အမှုန့်လား၊ အရည်လား၊ အခဲလား၊ အခိုးအငွေ့လားဟု ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ကို မေးမြန်းစိစစ်မည်သာဖြစ်သည်။ ဤသို့မေးစစ်က စိတ်တရားကို အလုံး၊ အပြား၊ လေးထောင့်၊ အမှုန့်၊ အရည်၊ အခဲ၊ အခိုးအငွေ့' စသည်ဖြင့် ဖြစ်သည်ဟူ၍ ဖြေဆိုခွင့် မရှိချေ။

ဤကဲ့သို့ မဖြေဆိုနိုင်လျှင် သညာသမားက စိတ်ဟူ၍မရှိ၊ စိတ်အမှန်တကယ်ရှိရိုးမှန်လျှင် အလုံးသော်လည်းဖြစ်ရမည်။ အပြားသော်လည်း ဖြစ်ရမည်၊ လေးထောင့်သော်လည်း ဖြစ်ရမည်။ အမှုန့် အရည်သော်လည်းဖြစ်ရမည်စသည်ဖြင့် အကောင်အထည်ကို တမ်းတမ်းစွဲဖြစ်နေပြီး အကောင်အထည်ကိုမေးမြန်းစိစစ်၍ မရသော် 'စိတ်' ဟူ၍ မရှိကောင်းဟု ပြောဆိုပေလိမ့်မည်။ ဤပရမတ္ထသစ္စာကို သညာသမား၏အမြင်နှင့် ကြည့်လျှင် ကြည့်စဉ် ကြည့်စဉ်မှာပင် အကောင်အထည် ရှာမရသကဲ့သို့ (ဝါ) ပျောက်ကွယ်သွားသကဲ့သို့ သမ္မုတိသစ္စာကိုလည်း ပညာသမား၏ အမြင်ဖြင့် ကြည့်လျှင်ကြည့်စဉ်ကြည့်စဉ်မှာပင် အကောင်အထည် ရှာမရ၍ ပျောက်ကွယ်သွားမည်သာဖြစ်၏။

ပျောက်ကွယ်သွားပုံမှာ 'လူ' ဟုခေါ် သော သမ္မုတိသစ္စာကို ပညာ၏ ခွဲခြမ်းဝေဖန်လေ့ ရှိသည့် သဘောဖြင့် 'ဆံပင်၊ မွေးညှင်း၊ ခြေသည်းလက်သည်း' စသည်ဖြင့် (၃၂)ပုံ စုပုံပြီးလျှင် 'ဆံပင်' ကို လူဟုခေါ်သလား' ဟုမေးလျှင် လူဟုခေါ်ကြောင်း မဖြေ ဆိုနိုင်၊ 'မွေးညှင်းကို လူဟုခေါ်သလား' မေးလျှင်လည်း လူဟုခေါ်သည်မဖြေဆိုနိုင်ချေ။ ဤနည်းအတိုင်း 'သုံးဆယ့်နှစ်စု' စလုံးအကုန်ကုန်အောင် တစ်ခုစီ တစ်ခုစီကို ထုတ်က 'လူဟုခေါ်သလား' ဟုမေးလာလျှင် မခေါ်ဆိုနိုင်ကြောင်းကိုသာ ဖြေဆိုရပေမည်။ ထိုကဲ့သို့ လူတစ်ကိုယ်လုံးကို သုံးဆယ့်နှစ်စိပ်စိပ်၍ မေးသောအခါ မည်သည့်အစိပ်ကိုမျှ လူဟူ၍ မခေါ်နိုင်ပါလျှင် 'လူဟူသည် မရှိစကောင်း' ဟု ပညာအမြင်သမားက ပြောဆိုမည်သာဖြစ်သည်။

ဤသို့လျှင် သမ္မုတိသစ္စာ ပညတ်တရားကို ဆိုင်ရာသညာဖြင့်ကြည့်မှသာ ထင်ရှား၍ ပညာသမား၏ အမြင်ဖြင့်ကြည့်လျှင်ကြည့်၊ ကြည့်စဉ်မှာပင် ပျောက်ကွယ်သွားမည်ဖြစ်၏။ ဤသဘောတရားမှ အထူးသတိပြုဖွယ်ကောင်းသော အချက်မှာ 'နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော ပရမတ္ထတရားကြီး' ပင်ဖြစ်သည်။ ထိုနိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော ပရမတ္ထတရားမှာ စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်း၊ ဆင်းရဲခြင်းအလုံးစုံတို့ ကင်းရှင်းသော အေးငြိမ်းသော သဘောကြီးဖြစ်၏။ ဤကဲ့သို့ အေးငြိမ်းခြင်းသဘောကို ထက်မြက်သော ပညာဖြင့် ဆင်ခြင်နိုင်မှသာ ထင်ရှားရှိကြောင်း သိမြင်မည်ဖြစ်၏။ သညာသမားတို့၏ အမြင်ဖြင့် ဆင်ခြင်ကြည့်ရှု လျှင် 'နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော ပရမတ္ထတရားကြီး'ပင် ကွယ်ပျောက်သွားမည် ဖြစ်ပေသည်။

ရှင်ဉာဏ(ဖျာပုံ)
ကျမ်းညွှန်း
မဟာဗုဒ္ဓဝင်အနုဒီပနီကျမ်း
ကဏ္ဍ-သစ္စာပါရမီ၊
ကျမ်းပြု-အရှင်ဝိစိတ္တသာရာဘိဝံသ၊
(တိပိဋကဓရ၊ ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက)

A'*wum

ဆရာတော် ဦးသီလာစာရ
(ရိုးမတိမ် မဟာအောင်မြေကျောင်း)

ပုဏ္ဏဒါသီဝတ္ထု

ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်သည် ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်၌ နေတော်မူသောအခါ နေရာခင်းသမ္မုတိကိုရသော မလ္လာမင်း ဒဗ္ဗသည် လက်ညှိုးကို မီးထွန်းလျက် ရဟန်းတို့ကို လက်ညှိုးမီးရောင်ဖြင့် မိမိနှစ်သက်ရာ သို့ ဆောင်၍ နေရာခင်း၏။ ရာဇဂြိုဟ်သူဌေး ကျွန်မပုဏ္ဏသည်လည်း စပါးထောင်းရာမှ မြင်၍ ငါ့မှာ ဒုက္ခနှိပ်စက်သောကြောင့် မအိပ်ရ၊ ဤအရှင်တို့မှာ ညဥ့်နက်သန်းခေါင်အဘယ်ကိစ္စရှိ၍ သွားလာနေကြသနည်းဟု ကြံအောင်းမေ့၏။ နံနက် ထ၍လည်း ဆန်ကွဲကို ရေတွက်၍ မုန့်လက်ကောက် လုပ်၍ မီးဖုတ်ပြီးလျှင် ရေခပ်ရင်းစားရန်ဟု ခါးပိုက်၌ ထည့်၍ ရေဆိပ်သို့လာ၏။ မြတ်စွာ ဘုရားဆွမ်းခံကြွတော်မူလာသည်နှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့ သော် ရိုသေစွာ မုန့်လက်ကောက်လှူ၏။ ဘုရားရှင်လည်း သပိတ်တော်ဖြင့် ခံတော်မူ၍ ထိုအရပ်၌ပင် ဘုဉ်းပေးတော်မူ၍ ပုဏ္ဏသင် ယမန်နေ့ည ငါ့တပည့်သားတော်တို့ကို မြင်သဖြင့် အဘယ်သို့ အကြံဖြစ်သနည်းဟု မေးတော်မူပြီးလျှင် မိမိ အောက်မေ့သောအတိုင်း လျှောက်လေသော် ငါဘုရားတပည့်တို့သည် အခါခပ်သိမ်း နိုးကြားခြင်း နှင့် ယှဉ်ကုန်၏ဟု မိန့်တော်မူ၍ 'သဒါ ဇာဂရမာ နာနံ' စသော ဂါထာကို ဟောတော်မူသည်။ ကျွန်မ သောတာပန် တည်လေ၏။

သဒါ ဇာဂရမာနာနံ၊
အဟောရတ္တာနုသိက္ခိနံ။
နိဗ္ဗာနံ အဓိမုတ္တာနံ၊
အတ္ထံ ဂစ္ဆန္တိ အာသဝါ။

မြန်မာကဗျာ

အမြဲနိုးကြား သုံးပါးသိက္ခာ၊
နေ့ညဥ့်ပတ်လုံး ကျင့်သုံးခါခါ၊
နိဗ္ဗာန်ညွတ်လတ်၊ သူမြတ်တို့မှာ၊
အာသဝေါ၊ ခွာလျော့ချုပ်ကုန်ရာ။

The Defilements of those who are ever vigilant, who train themselves day and night, who are wholly intent on Nibbana, fade away.

စကားပြေ။ ။ အမြဲနိုးကြားကာ သိက္ခာ သုံးပါး ကိုယ်ကျင့်တရားကို နေ့ညဥ့်ပတ်လုံး ကျင့်သုံးလျက် နိဗ္ဗာန်သို့ ညွတ်သော စိတ်ရှိသောသူတို့အား (ယိုစီးတတ်သော) အာသဝေါတရားတို့သည် ခွာလျော့ချုပ်ပျောက်ခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၏။

ဗုဒ္ဓဂေါတမ၏ စကြဝဠာ(ကမ္ဘာ)အမြင်

တက္ကသိုလ်သျှင်သီရိ(ဓမ္မာစရိယ၊ B.A)

၅။ **ကြာသပတေးဂြိုဟ်**

ကြာသပတေးဂြိုဟ်သည် နေအဖွဲ့အစည်းတွင် အကြီးဆုံးဂြိုဟ်ဖြစ်ပြီး နေအဖွဲ့အစည်းတစ်ခုလုံးရှိ ရုပ်ဒြပ်အားလုံး၏၇၀% ရှိကာ ကမ္ဘာ၏ အချင်းထက် ၁၁ ဆကြီးပြီးနေ၏ အချင်းထက် ၁၀ ငယ်သည်။

ကမ္ဘာ၏ဒြပ်ထုထက် ၃၁၈ ဆများ သည်။ ကမ္ဘာ့သိပ်သည်းမှု၏၂၅%ရှိကာဟိုက် ဒရိုဂျင်နှင့် ဟီလီယံကဲ့သို့ ပေါ့ပါးသော ဓာတ်ငွေ့များ ဖြင့်သာ ဖွဲ့စည်းထားသည်။

ကြာသပတေးဂြိုဟ်လေထု၏တစ်ပတ်လည်ကာလများသည်လတ္တီကျူအလိုက် ပြောင်းလဲနေပါသည်။ကြာသပတေးဂြိုဟ်ကို ကြည့်လျှင် အလွှာများကိုမြင်တွေ့ရရာ ယင်းအလွှာများသည် တိမ်တိုက်နှင့်ဓာတ်ငွေ့များ ဖြစ်သည်။

ဤဂြိုဟ်တွင် လတ္တီကျူအလိုက် လေထု၏ တစ်ပတ်လည်ပြောင်းလည်းနေမှုကြောင့် အလွန်လျင်မြန်သော ရေစီးကြောင်းများဖြစ်ပေါ်နေပါသည်။ ဂြိုဟ်၏မျက်နှာပြင်တွင် အမာခံ မရှိ ဓာတ်ငွေ့များသာရှိသည်။ အဓိကပါဝင် သော ဓာတ်ငွေ့များမှာ ဟီလီယံ နှင့် မော်လီကျူလာဟိုက်ဒရိုဂျင် တို့ဖြစ်ပေါ်သည်။

လေထုသည် အထက်ရောက်မြင့်လာသည်နှင့်အမျှ လေဖိအားလျော့နည်းပြီးအပူချိန်လျော့ကျလာပါသည်။

ဟိုက်ဒရိုဂျင်သည်ဂြိုဟ်အတွင်းသို့ ရောက်လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်ထဲ ဓာတ်ငွေ့ ဘဝမှ အရည်ဘဝသို့ ပြောင်းလဲသွားသည်။ ပိုမိုနက်သော အတွင်းပိုင်းသို့ရောက်လျှင်ကား လျှပ်စစ်စီးဆင်းနိုင်သော သတ္တုရည်အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားသည်။

သိပ်သည်းမှုကိုကြည့်ပါက ဟိုက်ဒရိုဂျင်နှင့်ဆီလီယံသက်သက်ချည်းဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသည်မဟုတ်ဘဲ ကျောက်သတ္တုနှင့် ရေခဲများအထိုက်အလျောက်ဟုတ်နိုင်သည်။

ယင်းဝတ္ထုတို့သည် ဂြိုဟ်(၂)ခုလုံး၏ အထက်ဗဟိုတွင် စုနေကြပါသည်။

ကြာသပတေးဂြိုဟ်တွင် ကိုယ်ပိုင်အလင်းရောင်ရှိသည် ။ ယင်းဂြိုဟ်မှထုတ်လွှတ်သော စွမ်းအင်၏ ၆၅%သည်ယင်းတို့၏ အတွင်းပိုင်းမှ ထွက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ကြာသပတေးဂြိုဟ်သည် လက်ရှိအရွယ်အစားသို့ ရောက်အောင်ကျုံ့ဝင်ခဲ့ရာတွင် ဖြပ်ဆွဲအားစွမ်းအင်အများအပြားကို အပူစွမ်းအင်အဖြစ် ပြောင်းလဲခဲ့သည်။ ဂြိုဟ်၏ဖြစ်တည်စကာလတွင်ဤအပူစွမ်းအင်ကြောင့် လင်းနေ၏။ (၁%)နီးပါးထွန်းလင်းတောက်ပခဲ့သည်။

ယနေ့ယင်းဂြိုဟ်ထွန်းလင်းမှု၏အရင်းအမြစ်မှာ အဦးပိုင်းကျုံ့ဝင်ခဲ့သောကာလ အတွင်းသို့ လှောင်ထားခဲ့သောအပူများကြောင့်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

ကြာသပတေးဂြိုဟ်ဂွင်းများရှိကြောင်းကို ၁၉၇၉ ခုဗွိုင်ယေဂျာ အာကာသယာဉ် အမှတ်(၁) ဖြတ်သွားသောအချိန်မှ သိရ သည်ဟု ဆိုပါသည်။ ဂွင်းများသည်အချင်းချင်းတိုက်မိကြခြင်းကြောင့် အလွန်ပါးလွှာကြသည် ဟုဆိုပါသည်။

၆။ **စနေဂြိုဟ်**

စနေဂြိုဟ်သည် ကြာသပတေးဂြိုဟ်ထက်ငယ်သော်လည်း အခြားဂြိုဟ် အားလုံးထက် တော့ကြီးပါသည်။ကမ္ဘာ့အချင်းထက် (၁၀)ဆကျော်ပြီး ကြာသပတေးဂြိုဟ် အချင်း ၈၅%ခန့်ရှိပါသည်။ယင်း၏ ဒြပ်ထုမှာ ကမ္ဘာ ထက် ၉၅ ဆများပြီး ကြာသပတေးဂြိုဟ်မှအပ ကျန်ဂြိုဟ်အားလုံး၏ ၃ဆမျှရှိသည်။

ယင်းဂြိုဟ်၏သိပ်သည်းမှုသည်ရေ၏ သိပ်သည်းမှုနှင့်နှိုင်းစာလျှင် ၆၉%သာရှိသဖြင့် ဂြိုလ်ကြီးကို ရေထဲသို့ထည့် လိုက်ပါက ပေါ့ပါးသော ဓာတ်ငွေ့များဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသောကြောင့် ရေတွင်ပေါ်နေမည်သာဖြစ်ပါသည်။

လေထု၏တစ်ပတ်လည်ကာလ များသည် လတ္တီကျူအလိုက် အပြောင်းအလဲ ဖြစ်နေသည်။ အလွှာများကိုမြင်တွေ့ရပြီးယင်း အလွှာများသည် တိမ်တိုက်နှင့်ဓာတ်ငွေ့များဖြစ်သည်။

လတ္တီကျူအလိုက် လေထု၏တစ်ပတ်လည်ပြောင်းလဲနေမှုကြောင့် အလွန်လျင်မြန်သော လေစီးကြောင်းများဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ဤဂြိုဟ်တွင် မြေမျက်နှာပြင် အမာခံမရှိဘဲ ဓာတ်ငွေ့ များစွာရှိသည်။ ဟီလီယံနှင့်မော်လီကျူလာ ဟိုက်ဒရိုဂျင်တို့မှာ အဓိကပါဝင်သော ဓာတ်ငွေ့များဖြစ်ပြီး လေထုသည်အမြင့်သို့ ရောက်သည် နှင့်အမျှ ဖိအားလျော့နည်းပြီး အပူချိန်ကျပါသည်။

ဟိုက်ဒရိုဂျင်သည် ဂြိုဟ်များအတွင်းသို့ ရောက်လာသည်နှင့်အမျှ ဓာတ်ငွေ့သည် အရည်ဘဝသို့ပြောင်းလဲသွားပါသည်။ ပို၍နက်သော အတွင်းပိုင်းသို့ရောက်လျှင်ကား လျှပ်စစ် စီးဆင်းနိုင်သော သတ္တုရည်အဖြစ်သို့ပြောင်းလဲသွားသည်။

သိပ်သည်းမှုကိုကြည့်လျှင် ဟိုက်ဒရိုဂျင်နှင့်ဟီလီယံ သက်သက်ဖြင့်ဖွဲ့စည်းထားခြင်း မဖြစ်နိုင်ဟု ယူဆကြသည်။ ကျောက်သတ္တုနှင့် ရေခဲများ အထိုက်အလျောက်ပါဝင်ရမည်ဖြစ်ပြီး ယင်းဝတ္ထုများသည် ဂြိုဟ်၏အလယ်ဗဟိုတွင် စုနေကြသည်ဟု ဆိုပါသည်။

ဤစနေဂြိုဟ်တွင် ကိုယ်ပိုင်အလင်းရောင်ရှိသည်။ ယင်းမှထုတ်လွှတ်သော ၅၀% တို့သည် အတွင်းပိုင်းထဲမှလာခြင်းဖြစ်ပါသည်။ စနေဂြိုဟ်၏ ထွန်းလင်းမှုသည် အမာခံအတွင်းသားအတွင်းသို့ ယနေ့တိုင်ဆက်လက်ကျနေဆဲဖြစ်သော ဟီလီယံ၏ သတ္တိကြောင့်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

စနေဂြိုဟ်၏ ကွင်းများကို လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း(၃၅၀)ကတည်းက တွေ့ခဲ့သည်ဟု ဆိုပါသည်။ ထိုဂြိုဟ်များ၏ကွင်းများကား အလွန်ပါးလွှာသည်။ယင်းဂြိုဟ်၏ ကွင်းသည် ကန့်လန့်ဖြတ်အကျယ် ကီလိုမီတာ၂၀၀၀၀၀ သို့ရှိသော်လည်း ထုကမူမီတာ၂၀၀ထက်နည်းသည်။

ကွင်းများဖြစ်ရခြင်းမှာ ကိုယ်ပိုင်ပတ်လမ်းရှိသော အမှုန်ပေါင်း မြောက်များစွာစုမိသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ယင်းကွင်းများအလွန်ပါးလွှာရခြင်းမှာ အမှုန်များအချင်းချင်းတိုက်မိကြခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

၇။ **ယူရေနပ်စ်ဂြိုဟ်**

ယူရေနပ်စ်ဂြိုလ်ကို ၁၇၈၁ ခု မတ်လ ၁၃ ရက်နေ့တွင် ဝီလျံဟာရှယ်က စတင်တွေ့ရှိခဲ့ပြီး တတိယဂျော့ဘုရင်၏ အမည်ကိုဂုဏ်ပြုသော အားဖြင့် ဂျော်ဂျီယံဆစ်ဒပ်ဟုအမည်ပေးခဲ့သည်။

သို့သော် ဂျာမန်နက္ခတ္တပညာရှင် ဂျိုဟန်ဗုဒ်ကပေးသော ရောမဒဏ္ဍာရီတွင် ပါသော ဆေတန်၏ ဖခင်ဖြစ်သော ယူရေနပ်၏အမည်သာ တွင်းကျယ်စွာ သုံးခဲ့ကြသည်။ ဆေတန်သည် ဂျူပီတာ၏ ဖခင်ဖြစ်သည်။

ယူရေနပ်ဂြိုဟ်၏ ဒြပ်ထုနှင့်အချင်းသည် ကမ္ဘာနှင့် ကြာသပတေးဂြိုဟ် တို့၏အကြား အလယ်တွင်ရှိသည်။ ကမ္ဘာ၏ ဒြပ်ထုထက် ၁၅ ဆခန့်ကြီးပြီး ကြာသပတေးဂြိုဟ်၏ ဒြပ်ထုထက်

(၂၀)ခန့်ငယ်သည်။ ယူရေနပ်ဂြိုဟ်သည် နက်ပကျွန်းဂြိုဟ်ထက် အနည်းငယ်ပိုကြီးသော်လည်း ဒြပ်ထုကမူ အနည်းငယ်ပိုပြီးနည်းသည်။

ယူရေနပ်ဂြိုဟ်၏ သိပ်သည်းမှုသည် ကြာသပတေးဂြိုဟ်၏ သိပ်သည်းမှုနှင့် အတူတူပင်ဖြစ်ပါသည်။ ယူရေနပ်ဂြိုဟ်သည် ကြာသပတေးဂြိုဟ်၊ စနေဂြိုဟ်တို့နှင့်စာလျှင် သေးငယ်လွန်းသဖြင့် ယင်းတို့၏ဖိအားသည် ဟိုက်ဒရိုဂျင်နှင့် ဟီလီယံတို့ကို ကြာသပတေးနှင့်စနေဂြိုဟ်တို့၏ လက်ရှိသိပ်သည်းမှုအဆင့်သို့ ရောက်အောင် ဖိသိပ်နိုင်ခြင်းမရှိပေ။ သို့အတွက်ဤဂြိုဟ်တွင် ရေသည်သာအဓိကပါဝင် ဖွဲ့စည်းထားသော အရာဖြစ်သည်ဟု နက္ခတ္တပညာရှင်များက ယုံကြည်ထားကြသည်။

ယူရေနပ်ဂြိုဟ်တွင် ကွင်းစံနစ်ရှိသည်။ ကွင်းများသည် အစိုင်အခဲကြီးများပါဝင်သော ကွင်းကျင်းများနှင့်သာ ဖွဲ့စည်းထားသည် ကွင်းတစ်ကွင်းနှင့်တစ်ကွင်းကြားတွင် ဖုံမှုန့်များနှင့် ပြည့်နှက်နေသည်။

၈။ နက်ပကျွန်းဂြိုဟ်

နက်ပကျွန်းဂြိုဟ်ကို ၁၈၄၃ ခုနှစ်တွင် ကိန်းဘရစ်တက္ကသိုလ်မှ သင်္ချာကျောင်းသား ဂျွန်ကောက်ချ်အဒမ်ကထိုဂြိုဟ်ရှိမည့်နေရာကို တွက်ပြခဲ့သည်။ ၁၈၄၆ ခုတွင် ပြင်သစ်လူမျိုး လူငယ် နက္ခတ္တဗေဒပညာရှင် လီဗားနီးယားက ဤဂြိုဟ်သစ်နေရာကို အတိအကျထုတ်ဖော်တွက်ပြနိုင်ခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် ဤလူငယ်(၂)ဦး၏တွက်ချက်တင်ပြချက်ကို အင်္ဂလိပ် ပြင်သစ်ပညာရှင်တို့ကအလေးထားခဲ့ခြင်းမရှိခဲ့ကြပေ။ ထိုကြောင့် လီဗားနီးယားသည် ဂျာမန်ပြည်ဘာလင်နက္ခတ်ကြည့်မျှော်စင်မှ ဂျိုဟန်ဂေါလ်ထံသို့ စာရေးဆက်သွယ်ကာ အကူအညီတောင်းခဲ့သည်။

ထိုစာရသော ၁၈၄၆ ခုနှစ် စက်တင်ဘာ ၂၃ ရက်နေ့မှာပင် ဂျိုဟန်ဂေါလ် နှင့်တပည့်ကျောင်းသားတစ်ဦးကတို့က ထိုနက်ပကျွန်းဂြိုဟ်ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

(သို့သော်နောက်ပိုင်းတွင် နက္ခတ္တပညာရှင်တို့က အဒမ်နှင့် လီဗားနီးယားတို့ကိုသာ အသိအမှတ်ပြုခဲ့ကြသည်။)

နက်ပကျွန်းဂြိုဟ်ကို တွေ့ရှိခဲ့ကြသဖြင့် သိပ္ပံပညာရှင်များသည် နောက်ဂြိုဟ် တစ်လုံးရှိလိမ့်ဦးမည်ဟူသော မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် ဝိုင်းဝန်းရှာဖွေကြပြန်ရာ ထိုအထဲတွင် ပါစီဗက်လိုဝဲဆိုသူသည်ထင်ရှားခဲ့ပြီး ၁၉၀၅ ခုတွင်စတင်ရှာဖွေခဲ့ရာ သူကွယ်လွန်သော ၁၉၁၆ ခုတွင် အောင်မြင်စွာ ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့သည်။

ပါစီဗက်လိုဝဲ၏ ရှာဖွေမှုကို ကလိုက်တွမ်ဗောင်က ၁၉၃၀ ပြည့်နှစ်ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၈ ရက်နေ့တွင် လိုဝဲဟောကိန်းထုတ်ခဲ့သော တည်နေရာနှင့်(၆)ဒီဂရီအတွင်းမှာ တွေ့ရှိခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ (ထိုအသစ်တွေ့ရှိ ရသောဂြိုဟ်၏ အမည်မှာ ဗြိတသျှမှ ၁၁နှစ်သမီးကလေးတစ်ယောက်၏ အမည်ဖြစ် သည်ဟုဆိုကြပါသည်။)

နက်ပကျွန်းဂြိုဟ်၏ ဒြပ်ထုနှင့်အချင်းသည်လည်း ယူရေနပ်ဂြိုဟ်၏ ဒြပ်ထုနှင့် အချင်းအတိုင်းပင်ဖြစ်သည်။ နက်ပကျွန်းဂြိုဟ်သည် ယူရေနပ်ဂြိုဟ်ထက် အနည်းငယ်သေးသော်လည်း ဒြပ်ထုကမူ အနည်းငယ်ပိုပြီးများပါသည်။

နက်ပကျွန်းဂြိုဟ်၏ သိပ်သည်းမှုသည် ကြာသပတေးဂြိုဟ်၏ သိပ်သည်းမှုထက် အဆ (၂၀%)ပို၍များပါသည်။ နက်ပကျွန်းဂြိုဟ်သည်လည်း ယူရေနပ်ဂြိုဟ်ကဲ့သို့ပင်ရေသည်သာ အဓိကပါဝင်ဖွဲ့စည်းထားသော ဂြိုဟ်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုပါသည်။

နက်ပကျွန်းဂြိုဟ်တွင် ကွင်းစံနစ်များတည်ရှိပါသည်။ဤဂြိုဟ်တွင် ပါးလွှာသောကွင်း (၂)ကွင်းနှင့်ပိုကျယ်သော အတွင်းကွင်းတစ်ကွင်းရှိသည်။ ကွင်းအားလုံးကို အလွန်သေးငယ်သော အမှုန်များဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားပါသည်။

၉။ ပလူတိုဂြိုဟ်

ပလူတိုဂြိုဟ်သည် မြေအောက်ကမ္ဘာမှရောမနတ်တပါး၏ အမည်ဖြစ်ပါသည်။ နေမှမိုင်ပေါင်း (၄၅၆၆)သန်းကွာဝေးပါသည်။

ပလူတိုဂြိုဟ်သည် လထက်ပင်သေးငယ်သောဒြပ်ထုရှိသဖြင့် ယူရေနပ်ဂြိုဟ်၏ ပတ်လမ်းတွင် အနှောင့်အယှက်မပေးနိုင်ပေ။

ပလူတိုဂြိုဟ်၏ နေပတ်လမ်းကြောင်းသည် ဂြိုဟ်အားလုံးတွင် အထူးခြားဆုံး ဖြစ်ပါသည်။ ယင်းဂြိုဟ်၏နေပတ်လမ်းကြောင်းရှိ ပင်မဝင်ရိုးစွန်းတစ်ဝက်သည် (၄၀ကေ)ခန့်ဖြစ် သည်။

သို့ရာတွင် ပတ်လမ်းရွေ့စောင်းမှုများသဖြင့် ယင်းဂြိုဟ်နှင့်နေအကွာအဝေးသည် အပြောင်းအလဲများတတ်ပါသည်။ပလူတိုဂြိုဟ် သည် နေနှင့်(၅၀ကေ)ကွာဝေးရာ နက်ပကျွန်း ဂြိုလ်နှင့် နေတို့၏အကွာအဝေးထက် (၂)ဆနီး ပါးခန့် ရှိသည်။

နေနှင့်အနီးဆုံးနေရာမှ ပလူတိုသည် နေနှင့် ၃၀ကေ ပင်မကွာသည့်အပြင် နက်ပကျွန်းဂြိုဟ်၏ နေပတ်လမ်းကြောင်းအတွင်းသို့ပင် ဝင်ရောက်နေပါသည်။

ပလူတိုတွင် လေထုမရှိသဖြင့် ကောင်းကင်သည် နေ့ရောညပါ မဲမှောင်နေသည်။နေ့ပိုင်းတွင် နေသည်ကြယ်တစ်လုံးသာသာ အစက်ကလေးတစ်စက်အဖြစ်သာ မြင်ရ ပါသည်။

သို့ရာတွင် နေသည် အခြားကြယ်များထက် နီးသောကြောင့်ညဥ့်အခါတွင် ကမ္ဘာပေါ်ရှိ လပြည့်နေ့ညထက် အလင်းရောင်များ စွာပိုပြီးရပါသည်။

သို့သော်လည်း နေသည် အနွေးဓာတ်ကိုမူပေးနိုင်ခြင်းမရှိပါ။ပလူတိုဂြိုဟ်၏ မြေပြင်အပူချိန်သည် (၃၀H-f) သာသာရှိသော ကြောင့် ရေခဲနိုင်သောအပူချိန်ရှိသော်လည်း လေဖိအားမရှိသောကြောင့် ရေမခဲပါ။

နေသည်ကမ္ဘာမှ မိုင်သန်းပေါင်း၉၃ သန်းခန့် ကွာဝေးရာ ထိုအကွာအဝေးကို(၁)ဟုသတ်မှတ်ထားသောကြောင့် ပလူတိုဂြိုဟ်တွင် နေအကွာအဝေးသည်၃၀ကေမှ၅၀ကေ အတွင်းမှာရှိသဖြင့် မိုင်ပေါင်း(၄၅၆၆)သန်းရှိ ပါသည်။ထိုမျှလောက်ကွာဝေးသောကြောင့် နေကို ကြယ်သာသာအဖြစ်သာမြင်ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ပလူတိုဂြိုဟ်နှင့်ပက်သက်၍ ချက်နိုင်ငံပရာဟာမြို့တွင် ကျင်းပသော အ ပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ နက္ခတ္တဗေဒအသင်း(၂၆)ကြိမ်မြောက် အထွေထွေညီလာခံ၌ ယခင်ကာလရှည်စွာ စကြဝဠာမိသားစုတွင်း ထည့်သွင်းလက်ခံထားခဲ့သော ပလူတိုဂြိုဟ်ကို ဂြိုဟ်ကြီး ၉ လုံးစာရင်းမှ ပယ်ဖျက်လိုက်ပြီး သာမန်ဂြိုဟ်သိမ်ဂြိုဟ်ငယ် အဖြစ်သက် မှတ်ထားလိုက်ကြပါသည်။

ယင်းညီလာခံမှ နက္ခတ္တပညာရှင်တို့ သည် နက္ခတ်ဗေဒပြဿနာအရပ်ရပ်တို့ကို ဆွေးနွေးကြပြီး အရေးကြီးသောဆုံးဖြတ်ချက် (၆)ရပ်ကို ချမှတ်ခဲ့သည်။

ထိုဆုံးဖြတ်ချက်(၆)ရပ်မှာ(six 1AV Resoultion)

၁။နေကြတ်လကြတ်ခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်းသော ရှေးကတွေ့ကြုံခဲ့ကြရသော ကိစ္စရပ်များမှ ပညာဆိုင်ရာ အယူအဆ အဆိုအမိန့်များ အပေါ်မှီ၍နေကြတ်လကြတ်ခြင်း အဓိပ္ပါယ် သတ်မှတ်ချက် ချမှတ်ခြင်း

1. Resoultion 1 for GAXXIVI
precession Theory and Defunition of the Ecliptie.

၂။ ဆုံးဖြတ်ချက်၂ -၁ကေ၂၀၀၀ ဆုံးဖြတ်ချက်များမှ ဂြိုဟ်များဆိုင်ရာ ကိစ္စရပ်တွင် နောက်ဆက်တွဲ ရည်ညွှန်းစံနစ်များ သတ်မှတ်ခြင်း

2.resokution2 for gaxxvi
supkement to the 1av
2000 resoultion on reference systems.

၃။ ဆုံးဖြတ်ချက် ၃ အစဉ်ပြောင်းလဲနေသော ဗယ်ရီစင်ထရစ်အချိန် T.D.B ၏အဓိပ္ပါယ် သတ်မှတ်ချက်ကို ပြန်လည်၍ဖွင့်ဆိုခြင်း

3 Resoulation 3 -for GAXXVI
Redefiniton of Bar
ycentric Dynamical
time T.G.B

၄။ ဆုံးဖြတ်ချက် ၄ အများပြည်သူတို့ဆိုင်ရာ နက္ခတ္တဗေဒပညာဆက်သွယ်ရေး ဝါရှင်တန်

သဘောတူညီချက်စာတန်းကို လက်ခံအတည်ပြုခြင်း
4 Resoultion 4- for GAXXVI
Emdorsement of the Washinton Charter for Communicating Astronomy with the Public.
၅။ဆုံးဖြတ်ချက် ၅(က)- ဂြိုဟ်နှင့်ပက်သက်၍
5 Resoultion 5A -Definiton of planet
အဓိပ္ပါယ်သတ်မှတ်ခြင်း
၆။ ဆုံးဖြတ်ချက် ၆(က)- ပလူတိုဂြိုဟ်၏ဒြပ်ထုအဆင့်အဓိပ္ပါယ်သတ်မှတ်ခြင်း
6. Resoultion 6 A Definition of Pluto-class object

ထိုအစည်းအဝေးမှ အောက်ဖော်ပြပါ အဓိပ္ပါယ်သတ်မှတ်ချက် အရပ်ရပ်တို့ကိုလည်း သဘောတူခဲ့ကြပါသည်။

ဂြိုဟ်၏အနက်အဓိပ္ပါယ်မှာ ကောင်းကင်၌ဖြစ်သော ကိုယ်ပိုင်အလင်းရောင် မရှိဒြပ်ထုဖြစ်သည်။ ယင်းဂြိုဟ်တို့သည်
က- နေကိုဝန်းရံပတ်နေသော ဂြိုဟ်ပတ်လမ်းကြောင်း (orbit) ရှိခြင်း
ခ- လုံလောက်သောဒြပ်ထု(sufficient mass) ရှိ၍ ကိုယ်ပိုင်ဆွဲငင်အား(seft- cravity) ဖြင့်တောင့်တင်းသော ဒြပ်အရှိန် (regit body forces) ရှိပြီးလျှင် ယင်းဒြပ်ဝတ္ထု ပတ်လည်တွင်လည်း ငွေ့ရည်မျှခြေ (hydrostatic equilibrium) အခြေအနေဖြင့် အနီးစပ်ဆုံး လုံးဝန်းသော သဏ္ဍာန်ရှိခြင်း
ဂ- ဝန်းပတ်နေသော လမ်းကြောင်းတစ်ဝိုက်၌လည်း ရှင်းလင်းပြတ်သားသော ကိုယ်ပိုင်အလင်းရှိခြင်း စသည်ဖြင့်သတ်မှတ်ထားသည်။

ဤအဓိပ္ပါယ်သတ်မှတ်ချက်များ၏ ဆိုလိုရင်းမှာ နေစကြဝဠာတွင် ဂြိုဟ်ကြီး(၈)လုံးတို့ကိုသာလျှင် ပါဝင်ခွင့်ရှိရမည်ဖြစ်ပါသည်။
ယင်းဂြိုဟ်များမှာ-
၁။မာကျူရီ (Mercury)
၂။ဗီးနပ်စ် (Vennus)
၃။ကမ္ဘာမြေ (Earth)
၄။မားစ် (Mars)
၅။ဂျူပီတာ (Jupiter)
၆။ဆေတန် (Satum)
၇။ယူရေနပ်စ် (Uranus)
၈။နက်ပကျွန်း (Neptums)တို့ဖြစ်သည်။

ဂြိုဟ်တစ်လုံးကို တွေ့ရှိ၍(၃၁-၁၀-၂၀၀၃)နေ့တွင် မှတ်တမ်းတင်ဓာတ်ပုံရိုက်ကူးခဲ့သည်။ ထိုဂြိုဟ်သည် နေစကြဝဠာအတွင်း အာကာသဟင်းလင်းပြင်တွင် တရွေ့ရွေ့ ရွေ့လျားနေသည်။ ထိုဂြိုဟ်သစ်ကို (1AU)က ၂၀၀၆ ခု ဇန်နဝါရီလတွင် 2003 UB 313 ဟုအမည်ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ပညာရှင်အသင်းက ဂြိုဟ်ဆိုသည်မှာ ယင်းဝန်းပတ်လျက်ရှိသော ဂြိုဟ်လမ်းကြောင်း အတွင်းသို့ မည်သည့်ဒြပ်ဝတ္ထုမဆိုဝင် ရောက်လာပါက မိမိကိုယ်ပိုင်စွမ်းအားဖြင့် လွှမ်းမိုးထားနိုင်ရမည်ဟူသော သိပ္ပံပညာရှင်တို့၏ သတ်မှတ်ချက်အရ ပလူတိုမှာ ယင်းပတ်ဝန်းကျင် အနီးရှိ ဒြပ်ဝတ္ထုများအပေါ်၌လွှမ်း မိုးနိုင်စွမ်းမရှိချေ။

ယင်း၏အနီးပတ်ဝန်းကျင်တွင် ချာရွန် (Charom) အမည်ရှိ ပလူတို၏ ပမာဏထက် ထက်ဝက်မျှမကကြီးမားသောလ တစ်စင်းရှိပါသည်။ ယင်းလကိုလည်း ပလူတိုက ကိုယ်ပိုင်ဆွဲငင်အားဖြင့် လွှမ်းမိုးထားနိုင်ခြင်းမရှိပေ။ အမှန်အားဖြင့် နေစကြဝဠာအတွင်းရှိ ဂြိုဟ်ကြီးများသည် ယင်းတို့အနီးရှိ ဒြပ်ဝတ္ထုများကို အမြဲတမ်းထိန်းချုပ်ထားနိုင်သော စွမ်းအားရှိရသည်။

ထို့အပြင် ယင်းတို့၏ကိုယ်ပိုင်ဂြိုဟ်ပတ်လမ်းကြောင်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာကြသော ဂြိုဟ်သိမ်ဂြိုဟ်မွှား(asterouds)များ ကြယ်ပျံကြယ်တံခွန်များ(comets)နှင့် အခြားသော ပြိုပျက်ကွဲကြေလျက်ရှိသော ဂြိုဟ်ပျက် ဂြိုဟ်ပဲ့ကလေးများ (debris)တို့အား မိမိကိုယ်ပိုင်ဂြိုဟ်ပတ် လမ်းကြောင်း (orbits) အတွင်းမှလွှမ်းမိုး (dominate)လျက်ဖယ် ထုတ်နိုင်သော စွမ်းအား (sweep-up) ရှိရမည်။

ပလူတိုတွင် ထိုကဲ့သို့သော ကိုယ်ပိုင်စွမ်းအားများ အလျဉ်းမရှိသောကြောင့် ရှေးက ဂြိုဟ်စစ်ဂြိုဟ်မှန်ဟု သတ်မှတ်ယုံကြည်ထားခဲ့သော်လည်း ယနေ့အဖို့မူ ဂြိုဟ်သိမ်အဖြစ်သတ်မှတ်ကြပြီး ယခင်ကဂြိုဟ်ကြီး(၉)လုံးအစား သိပ္ပံပညာရှင်နှင့် နက္ခတ္တပညာရှင်တို့က (၈)လုံး သာလက်ခံကြတော့သည်။

ကြယ်တံခွန်(coment)ကဲ့သို့သော သေးငယ်သော ရေခဲတုံးကလေးများဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသော အရာဝတ္ထုများသည်လည်း သူ့လမ်းကြောင်းနှင့်သူ ကြယ်(နေ)စံနစ်များအတွင်း လှည့်ပတ်နေကြပါသည်။

ဂလက်ဆီတစ်ခုအတွင်း၌ကြယ် (နေ) သန်းပေါင်းများစွာရှိပြီး ပျက်စီးချုပ်ငြိမ်းလျက်ရှိသော ကြယ်များရှိနေကြသလို ကြယ်အသစ်များလည်းပေါ် ပေါက်လျက် ရှိသည်။

ဆွဲအားအလွန်ကောင်းသော ဂလက်ဆီများ၏ ဗဟိုတွင် ဧရာမတွင်းနက်ကြီး ရှိသည်ဟု နက္ခတ္တပညာရှင်များက ယူဆကြသည်။ တွင်းနက်ဆိုသည်မှာ နက်ရှိုင်းသောတွင်းကြီးကို ဆိုလိုခြင်းမဟုတ် ဆွဲအားအ လွန်ကောင်းသော အလင်းရောင်မဲ့ဒြပ်မဲ့ပစ္စည်းကြီးကို ခေါ်ဆိုခြင်းဖြစ်သည်။

ယင်းသည် မည်သည့်ဒြပ်ဝတ္ထု ပစ္စည်းကို မဆိုဆွဲယူစုပ်ယူနိုင်သော ဆွဲငင်အားရှိသည်။ ဥပမာ နေကြီးတစ်လုံး တွင်းနက်နား သို့ရောက်သွားပါက နေသည်လုံးဝပျောက် ကွယ်သွားပြီး ရုပ်ဒြပ်များ ဘာမျှမရှိတော့အောင် စုပ်ယူနိုင်စွမ်းရှိသော တွင်းနက်ကြီးဖြစ်သည်ဟု ဆိုလိုပါသည်။

ဂလက်ဆီများတွင် အုပ်စုလိုက်ဖွဲ့ပြီး တည်ရှိကြပါသည်။ နဂါးငွေ့တန်းဂလက်ဆီအတွင်းရှိ ဂလက်ဆီအားလုံးကို နဂါးငွေ့တန်းအတွင်းမှ ဖုန်မှုန့်များက ဖုံးကွယ်နေသောကြောင့်မမြင်ရပါ။ ဒေသန္တရအုပ်စုဝင် ဂလက်ဆီပေါင်း(၃၀)ခန့်ကိုသာ ရှာတွေ့နိုင်ပါသေးသည်။

နဂါးငွေ့တန်းဂလက်ဆီ၏ ဗဟိုမှ (၁၅)Kpc သာ ဝေးသော အနီးဆုံးဂလက်ဆီကို ပင် (၁၉၉၄)ခုနှစ်ကရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့သည်။

ဒေသန္တရဂလက်ဆီ၏ အချင်းသည် (၁)mpcရှိပါသည်။ ယင်းဂလက်ဆီများသည် ထို ၁ mpc အချင်းရှိသော စက်လုံးကြီးအတွက် တည်ရှိကြပါသည်။

ဒေသန္တရဂလက်ဆီနှင့် အနီးဆုံး ဂလက်ဆီအုပ်စုများသည် 3 mpc မှ 5 mpc အကွာအဝေးတွင် တည်ရှိကြပါသည်။ ထို ဂလက်ဆီများ အကြားတွင် မည်သည့်ရုပ်ဒြပ်ပစ္စည်းမျှမရှိဘဲ ဗလာအာကာသဟင်းလင်းခွင်ကြီးသာရှိပါသည်။

ဂလက်ဆီပေါင်း ၆၀၀၀ ပါရှိသော အစုအဖွဲ့ကြီးတစ်ခုကို ဗဟိုဂလက်ဆီအဖွဲ့ကြီးဟုခေါ်ပါသည်။ ကမ္ဘာနှင့် 20 mpc အကွာတွင်ရှိပါသည်။ ယင်းတို့သည်တစ်စက္ကန့်လျှင် ၁၀၀၀ ကီလိုမီတာနှုန်းဖြင့် ထွက်ပြေးလျက်ရှိလေရာ ယင်းသည် စကြဝဠာကြီးပြန့်ကားနေမှု၏ သဘောပင်ဖြစ်ပါသည်။

ကိုမာဂလက်ဆီအစုအဖွဲ့သည် ကမ္ဘာနှင့် 70 mpc အကွာအဝေးတွင် တည်ရှိ ပြီး အလွန်ပေါကြွယ်ဝသော ပုံစံကျအစုအဖွဲ့ ဖြစ်သည်။ ဂလက်ဆီအားလုံး၏ ၉၅%ထက် ပိုပြီးပေါများကြွယ်ဝရာ တောက်ပသော ဂလက်ဆီပေါင်းရာပေါင်းများစွာပါဝင်ပါသည်။

ဂလက်ဆီအစုအဖွဲ့ဒါဇင်ပေါင်း များစွာ ပါဝင်သော မဟာဂလက်စီအစုအဖွဲ့ကြီး များလည်းရှိပါသည်။

ဤဂလက်ဆီအစုအဖွဲ့များနှင့် မဟာဂလက်ဆီအစုအဖွဲ့များတည်ရှိမှုကို ကြည့်လျှင် စကြဝဠာမည်မျှကျယ်ဝန်းကြောင်းမှန်းဆနိုင်ပါသည်။ စကြဝဠာကြီးသည် အလင်းနှစ် ၂၀ ဘီလီယံခန့်ထက်ပိုပြီး ကျယ်ဝန်းသည်ဟုဆိုထားပါသည်။

တက္ကသိုလ်သျှင်သီရိ၊
ဓမ္မာစရိယ(ဘီအေ)

သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော် အလွန်အကျူး ကွန့်မြူးတော်မူရာ

y|mefa' o em u;rf;jrwf [m (9)

ဟံသာဝတီ ဦးအုန်းကြိုင်

မန္တလေးမြို့၊ မစိုးရိမ်ကျောင်းတိုက်၊ ပဓာနနာယကဆရာတော်၊ နိုင်ငံတော်ဩဝါဒါစရိယ၊ အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ မဟာရဋ္ဌဂုရုဘွဲ့တံဆိပ်တော်ရ၊ ပဋ္ဌာန်းဆရာတော်ဘုရားကြီး ဘဒ္ဒန္တဝိသုဒ္ဓ၊ အသံမစဲပဋ္ဌာန်းပူဇော်ပွဲတွင် မြွက်ကြားတော်မူသော "ပဋ္ဌာန်းဒေသနာ ဩဝါဒကထာ"ကို ဆက်လက်၍ဖော်ပြပေးလိုပါသည်။

(ယခင်အပတ်မှ အဆက်)

အလင်းရောင်ဓာတ်ကြီးက နိဗ္ဗာနဓာတ်ကြီးကို မြင်သွားမယ်။

မေး။ ။ ကျွတ်ပေပြီ၊ လွတ်ပေပြီ။ အေး. . ဒို့မေ့လို့ မှားလို့ ဒီစိတ်နဲ့ ဒီအသံဓာတ်တွေ ဒီလိုဖြစ်တတ်တယ်။ သူတို့က ငါ၊ ငါ့ဟာ၊ ငါ့ဥစ္စာ လုပ်နေရတယ်။ သူတို့ထိန်းနိုင်တယ်။ မုသာဝါဒါ ဝေရမဏီ သိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ- နောက်ကြတော့၊ ဒီစိတ်တွေ အသံလေးဘဲရှိတော့တာ။ တော်ကြာ သူတို့က အလုပ်လုပ်သွားတယ်။ ငါ့အလုပ် ငါ့အလုပ်တွေလို့ စွဲတယ်။ အခုတော့ ကျွတ်ပေပြီ။ လွတ်ပေပြီ။ နောက်တော့ မလာခဲ့နဲ့ သင်တို့ကပြောခဲ့တယ်။ ကုန်းလဲ မတိုက်တော့ဘူး။ မုသားလဲ မပြောတော့ဘူး။ အခုလို သာဓု သာဓုဆိုတဲ့ အသံတွေ၊ ကောင်း၊ တာတွေ၊ ပြောသွားတော့ မဖြစ်သေးတဲ့ အကုသိုလ်လဲ မဖြစ်တော့ဘူး။ (သီလဆောက်တည်ထားလို့)၊ ဖြစ်ပြီးတဲ့ အကုသိုလ်လဲ မဖြစ်တော့ဘူး။

ဒါတွေ ငါ့အလုပ်မဟုတ်ဘူး၊ အသံအလုပ်တွေ။ ဒီအသံတွေ လိုက်ရှာပြန်တော့၊ အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တ။ အကုသိုလ်တွေ မကုန်ပေဘူးလား။ အဲဒါ ဉာဏ်ကုသိုလ်တွေ၊ ဝိပဿနာကုသိုလ်တွေ ခေါ်တယ်။ အဲဒါ ပဋ္ဌာန်းအစစ်၊ ဝတ္ထုတွေပြောရင် အများကြီးရှိတယ်။ ဒိပြင်ဟာ မကြည့်နဲ့ ထမင်းချက်ရင်း ချွမ်းချွမ်းနဲ့ အိုးသံတွေ၊ ခွက်သံတွေ၊ ပန်းကန်သံတွေ အသံတွေအများကြီးပဲ။ ပဋ္ဌာန်းသဘောစစ်ကြည့်နိုင်တယ်။ ခွေးတကောင်ဟောင်ပြန်ပြီ။ ခွေးမေတ္တာပို့လိုက်။ အသံတွေက ဖြစ်ပျက်ကုန်ပြီ။ မြင်လား။

ဖြေ။ ။ မြင်ပါပြီဘုရား

မေး။ ။ ပကတိမျက်စိနဲ့ မြင်သလား၊ ဉာဏ်မျက်စိနဲ့ မြင်သလား။

ဖြေ။ ။ ဉာဏ်မျက်စိနဲ့ မြင်ပါတယ်ဘုရား။

မေး။ ။ ဉာဏ်ဆိုတာ ကုသိုလ်လား၊ အကုသိုလ်လား။

ဖြေ။ ။ ကုသိုလ်ပါဘုရား။

မေး။ ။ ကုသိုလ်ဆိုတာ ကောင်းကျိုးပေးမလား၊ မကောင်းကျိုးပေးမလား။

ဖြေ။ ။ ကောင်းကျိုးပေးမှာပါ ဘုရား။

ဆရာတော်- အသံတွေက မမြဲဘူး၊ အနိစ္စ။ အမြဲရှိနေတာက နိဗ္ဗာနဓာတ်ကြီး။ နောက်ကျ အသံမမြဲဘူး။ အနိစ္စလို့သဘောပေါက်ပြီး ဉာဏ်မျက်စိဖြစ်လာမယ်။ စက္ခုံဥဒပါဒိ၊ ဉာဏံဥဒပါဒိ၊ ပညာဥဒပါဒိ၊ ဝိဇ္ဇာဥဒပါဒိ၊ အာလောကောဥဒပါဒိ အလင်းရောင်ဓာတ်ကြီးက မအို မနာ မသေ အမြဲရှိနေတဲ့နိဗ္ဗာနဓာတ်ကြီးကို မြင်သွားမယ်။ မမြင်လို့ မနေနိုင်ဘူး။

ဆောင်ပုဒ်ကဗျာ

(၁) မသေတဲ့ဓာတ်၊ သေတဲ့ဓာတ်၊ နှစ်ရပ်ရှိ၍နေ။

(၂) မသေတဲ့ဓာတ်၊ နိဗ္ဗာန်မြတ်၊ ကြပ်ကြပ်အားကိုးလေ။

ဘယ်တော့မှ မသေတဲ့ဓာတ်ကြီး အားကိုးရတာပေ့ါ။ မသေတဲ့ဓာတ်ရှိလျှင် သေတဲ့ဓာတ် ကြည့်ရတယ်။ သေတဲ့အကောင်တွေ မကြည့်ရဘူး။ မသေတဲ့ဓာတ် မြင်ချင်ရင် သေတဲ့ဓာတ်ကို ကြည့်ရတယ်။ အသံဓာတ်ကိုကြည့်၊ အကောင်မကြည့်နဲ့၊ ခွေးဟောင်လို့ ခွေးသွားမကြည့်နဲ့၊ ခွေးသေတာက သမ္မုတိ မရဏသဘောပဲ။ ခွေးသက်ရှိသတ္တဝါဖြစ်လို့ မေတ္တာပို့လိုက်။ သူ့တစ်သက်ရှည်လိမ့်မယ် သဘောကျပြီလား။

ဖြေ။ ။ ကျပါပြီဘုရား။

မေး။ ။ အဲဒါတွေကို အစွပ်စွဲမှားနေကြတယ်။ ငါမဟုတ်တာပြောခဲ့တယ်။ မုသာဝါဒ။ ငါဆဲခဲ့တယ်။ အကျိုးမရှိတဲ့ အယုတ်တမာစကားတွေ ပြောခဲ့မိတယ်။ မုသာမိတ်ခွဲ ဆဲရေးပိန်ဖျင်း အပါယ်ချင်း လေးသင်း ဝစီကံတွေကို၊ ကိုယ့်အလုပ်ချည့် လုပ်ထားတာမသိလို့ အတ္တဒိဋ္ဌိရောဂါစွဲနေတာ။ အခုအတ္တဒိဋ္ဌိရောဂါ ပျောက်မသွားဘူးလား။

ဖြေ။ ။ ပျောက်သွားပါတယ်ဘုရား။

မေး။ ။ သမ္မာဒိဋ္ဌိဆေးသောက်လိုက်လို့ အမှန်မြင်တာ။ အကြောင်းနဲ့အကျိုး မြင်လိုက်တော့ တစ်ခုထဲထင်နေတဲ့ အတ္တဒိဋ္ဌိပြုတ်သွားတာပေ့ါ။ ဒီတော့ အတ္တဒိဋ္ဌိက စပယ်ရတာ သဘောကျကြပလား၊ မကျကြဘူးလား။

ဖြေ။ ။ ကျကြပါပြီဘုရား။

မေး။ ။ ဘာလိုသေးလဲ။

ဖြေ။ ။ မမေ့ဘို့ လိုပါတယ်ဘုရား။

မသေတဲ့ဓာတ်ကြီးဟာ ဥပသမာနုဿတိပဲ

ဆရာတော်- အေး မမေ့ဘို့လိုတယ်၊ အရေးကြီးတယ်။ ဗုဒ္ဓါနုဿတိ ဓမ္မာနုဿတိ၊ သံဃာနုဿတိ၊ စာဂါနုဿတိ၊ ဒေဝတာနုဿတိ၊ ဥပသမာနုဿတိ- ဥပသမာနုဿတိဆိုတာ နိဗ္ဗာန်ကို ခေါ်တာ။ မသေတဲ့ဓာတ်ကြီးဟာ ဥပသမာနုဿတိပဲ။ ကောင်းကင်ရှိတဲ့ နတ်သားနတ်သမီးတွေဟာ ဒီလိုကုသိုလ်နဲ့ နတ်ပြည်တက်နေကြတာ။ ဝိသာခါကျောင်းအမကြီးဟာ ဒီဉာဏ်တွေပွင့်ပြီးတော့၊ ပရနိမ္မိတဝသဝတ္တီနတ်ပြည်မှာ လူတို့၏အရေအတွက်အားဖြင့် ကုဋေကိုးရာနှစ်ဆယ့်တစ်ကုဋေနဲ့ အနှစ်ခြောက်သန်း အသက်ရှည်မယ်။

သိကြားမင်းကြီးဟာ ဘုရားဆီ ရောက်လာပြီးတော့ ဒီဉာဏ်ပေါက်ပြီးသွားလို့ သောတာပန်ဖြစ်ပြီး သိကြားမင်းအဖြစ်ရခဲ့တယ်။ ယခုထက်တိုင် ရှိနေတယ်။ နတ်ပြည်ရောက်သွားတော့ ဒီကအခြေခံတွေနဲ့ ဟိုကျတော့ မြန်မြန်သောတာပန်ဖြစ်နိုင်တယ်။ အဘိဓမ္မာတရားတွေ နာရတာဟာ ဒကာဒကာမတွေ အနေနဲ့ လင်းနို့သား ၅၀၀ ထက်တော့ အဆတရာ အဆတထောင် သာနိုင်တယ်။ ထိုလင်းနို့သားတွေက ဘာမှတောင်မသိကြဘူး။ ဒို့ဒကာ ဒကာမတွေက ပဋ္ဌာန်းကို တရားအဖြစ်နဲ့ နာရတာ၊ အခုသိမလာဘူးလား။ (သိလာပါတယ်ဘုရား)။ ကိုင်း အနိစ္စဖြစ်တဲ့ အသံဓာတ်တွေကို ပဋ္ဌာန်းသဘော စီစစ်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ၊ ကုသိုလ်တွေ ဘယ်လောက်ရထားတုံး။ ကုသိုလ်တွေ ပေါလွန်းလို့ သိမ်းစရာတောင် ရှိမယ်မထင်ပါဘူး။ သိမ်းမှ သိမ်းနိုင်ပဲ့မလား (ဘာမှ မလိုပါဘုရား)။ ဆရာတော်- မမေ့ဘို့လိုတယ်။

(စာမျက်နှာ ၁၂ သို့)

ဧတဒဂ်ငါးတန် ဘွဲ့တော်ခံ အာနန္ဒာညီတော် မထေရ်ကျော်

ငြိမ်းချမ်းဦး

ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက မဟာထေရ်မြတ်အရှင်အာနန္ဒာသည် ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားရှင်၏ ဖွားဖက်တော်ညီတော်တစ်ပါးဖြစ်လေသည်။ သာသနာတော်၌ အရှင်အာနန္ဒာရရှိတော်မူသော ဧတဒဂ်ဘွဲ့တော်ထူးများမှာ (၁) ဗဟုသုတဧတဒဂ်၊ (၂) သတိမန္တဧတဒဂ်၊ (၃) ဂတိမန္တဧတဒဂ်၊ (၄) ဓိတိမန္တဧတဒဂ်နှင့် (၅) ဥပဋ္ဌာကဧတဒဂ်ဟူ၍ ငါးပါးတို့ကို မြတ်စွာဘုရားထံတော်မှ ချီးမြှင့်ပေးအပ်ခြင်းကို ခံယူရရှိတော်မူပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဧတဒဂ်ငါးတန်၊ ဘွဲ့တော်ခံ အာနန္ဒာညီတော် မထေရ်ကျော်ဟူ၍ ဗုဒ္ဓဝင်ကမ္ပည်းတင်တော်မူပါသည်။ ၎င်းဧတဒဂ်ငါးတန်တို့ကို မုံရွာအရှေ့လယ်တီကျောင်းတိုက်ဆရာတော်ဘုရားကြီးက အောက်ပါအတိုင်း လင်္ကာဖွဲ့ဆို၍ ပူဇော်တော်မူခဲ့ပါသည်။

ဧတဒဂ်ငါးတန်၊ ဘွဲ့တော်ခံ၊ အာနန်ညီတော်၊ မထေရ်ကျော်

(၁) ဘဏ္ဍာစိုးကြီး၊ သင်ယူနည်းဖြင့်၊ စောဓီဗုဒ္ဓ၊ ဝစနကို၊ ရအောင်ကြိုးကုတ် သင်အားထုတ်၊ ဗဟုသုတ၊ ဘွဲ့အဂ္ဂ။

(၂) ဗုဒ္ဓဝစန၊ သင်ပြီးကလည်း၊ ဓာရဏသတိ၊ လွန်ကဲဘိ၊ သတိမန္တ၊ ဘွဲ့အဂ္ဂ။

(၃) ရုပ်တော်မူလျှင်၊ ခဏချင်းဖြင့်၊ နှုတ်တွင်းဖောင်ဖောင်၊ အရဆောင်သား၊ ငါးထောင်ဂါထာ၊ တစ်သောင်းသာတည့်၊ ဒေသနာပေါင်း၊ ပုဒ်ခြောက်သောင်းကို ကောင်းစွာယူနိုင်၊ သဘောပိုင်လျက်၊ တိုက်ဆိုင်ဉာဏ်မှီး၊ ဗုဒ္ဓနည်းဖြင့်၊ အပြီးသိရှိ၊ ထင်မြင်ဘိသည်၊ ဂတိမန္တ၊ ဘွဲ့အဂ္ဂ။

(၄) ဗုဒ္ဓစကား၊ သင်ယူငြားသော်၊ သင်အားရွတ်အား၊ ဆောင်သည့်အားမူ၊ ကြီးမားဝီရိယ၊ လွန်ကဲစွတည့်၊ ဗုဒ္ဓထံပါး၊ လုပ်ကျွေးငြားလည်း၊ ကြီးမားဝီရိယ၊ ပြည့်စုံလှသဖြင့်၊ ဝီရိယရှိ၊ လွန်ကဲဘိသည်၊ ဓိတိမန္တ၊ ဘွဲ့အဂ္ဂ။

(၅) နှစ်ဆယ့်နှင့်ငါး၊ နှစ်ရှည်လျား၍၊ ဘုရားအလို၊ မယွင်းယိုဘဲ၊ အလိုတော်မျှ လုပ်ကျွေးစွာသည်၊ ဥပဋ္ဌာက၊ ဘွဲ့အဂ္ဂ။

အဂ္ဂငါးတန်၊ ဘွဲ့တော်ခံသည်၊ အာနန်ညီတော်၊ မထေရ်ကျော်ကို ရည်မြော်မြတ်နိုး၊ ကျွန်ရှိခိုးသည်၊ ကောင်းကျိုးခပ်သိမ်း၊ ကြွယ်စေသော်. . .။

အရှင်အာနန္ဒာ၏ ဆွေတော်မျိုးတော်ခမည်းတော်

အရှင်အာနန္ဒာ၏ ဆွေတော်မျိုးတော် အဆက်တို့နှင့် ခမည်းတော်တို့မှာကား ဒေဝဒဟပြည်ကို အစိုးရတော်မူသောအဥ္စနမင်းနှင့် နှမတော် ဘဒ္ဒကဥ္စနာတို့ စုံဖက်ရာတွင် ဖွားမြင်သော၊ သုဒ္ဓေါဒန၊ သုက္ကောဒန၊ ဓောတောဒန၊ သက္ကောဒန၊ အမိတောဒနဟူသည့် သားတော်ငါးပါး၊ အမိတာ၊ ပါလိတာဟူသည့် သမီးတော်နှစ်ပါးတို့တွင် အငယ်ဆုံးသော သားတော် အမိတောဒနမင်းသားမှ အရှင်အာနန္ဒာကို ဖွားမြင်တော်မူသည်။ မြတ်စွာဘုရားရှင်နှင့် အရှင်အာနန္ဒာ တို့သည် ညီအစ်ကိုတစ်ဝမ်းကွဲတော်စပ်တော်မူသည်။

အရှင်အာနန္ဒာရဟန်းပြုတော်မူချိန်

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ချက်တော်သိုရာ မဟာကပိလဝတ်ပြည်သို့ ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးနှင့်တကွ တစ်သိန်းကိုးသောင်းမျှလောက်သော ဆွေတော်မျိုးတော်အပေါင်းတို့အား တရားအမြိုက်ဆေးတိုက်ကျွေးတော်မူရန် ကြွချီတော်မူပြီးသည့်နောက် မလ္လတိုင်း၊ အနုပိယ သရက်ဥယျာဉ်သို့ ကြွတော်မူစဉ် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးနှင့် သာကီဝင်မင်းတို့သည် သားတော်မြတ်စွာဘုရား၏ ခတ္တိယပရိဝါရ မင်းမျိုးရဟန်းအခြံအရံဖြစ်ကြပါလော့။ တစ်အိမ်တစ်အိမ်မှ သူငယ်တစ်ယောက်ကျစီ ရှင်ရဟန်းပြုကြကုန်လော့ဟု တိုက်တွန်းတောင်းဆိုချက်အရ သာကီဝင်မင်းသားတစ်ထောင် ရဟန်းပြုကြသည်။

ထိုသို့ရဟန်းပြုကြရာတွင် လွန်စွာထင်ရှားကျော်ကြားသော သာကီဝင်မင်းသားများဖြစ်ကုန်သော ဘဒ္ဒိယ၊ အနုရုဒ္ဓါ၊ ဒေဝဒတ်၊ အာနန္ဒာ၊ ဘဂု၊ ကိမိလမင်းသားခြောက်ယောက်တို့နှင့် ဆတ္တာသည်ဥပါလိတို့ပေါင်း ခုနစ်ယောက်တို့သည်လည်း ရဟန်းပြုလာကြလေသည်။

ဘဒ္ဒိယထေရ်၏ ဝတ္ထု၌၊ မြတ်စွာဘုရားသည် မလ္လတိုင်း၊ အနုပိယ သရက်ဥယျာဉ်၌ သီတင်းသုံးတော်မူစဉ် မြတ်စွာဘုရားထံ၌ ၎င်းတို့ရဟန်းပြုသည်ဟု လာရှိသောကြောင့်၊ ထိုနှစ်တွင် ရဟန်းပြုကြသည်မှာ ထင်ရှားသည်။

မြတ်စွာဘုရားသည် မဟာသက္ကရာဇ် ၆၈ ခုနှစ်၊ ကဆုန်လပြည့်နေ့၌ ဖွားတော်မူသည်။ ၂၉ နှစ်အရွယ်တွင် တောထွက်တော်မူ၍ ဒုက္ကရစရိယာ ၆ နှစ်ကျင့်ပြီးသည့်နောက် သက်တော် ၃၅ နှစ်၌ ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော် မူသည်။ တစ်ဝါအရတွင် ကပိလဝတ်ပြည်သို့ ကြွသောကြောင့်၊ သက်တော် ၃၆ နှစ်တွင် ကပိလဝတ်ပြည်သို့ ကြွသည်ဟု မှတ်ယူရာ၏။

၆၈ ခုဖွား မဟာသက္ကရာဇ် ၁၀၄ ခုနှစ်ဖြစ်၏။ ထိုနှစ်ကဆုန်လပြည့်နေ့၌ ကပိလဝတ်သို့ရောက်၍ မကြာမြင့်မီ မလ္လတိုင်းသို့ ကြွတော်မူသည်။ နယုန်လတွင် အရှင်အာနန္ဒာကို ရဟန်းပြုကြသည်။ ထို့ကြောင့် အရှင်အာနန္ဒာရဟန်းပြုသောအချိန်ကား မဟာသက္ကရာဇ် (၁၀၄) ခု နယုန်လဖြစ်သည်ဟူ၍ မှန်းဆမှတ်ယူရာသည်။ ထိုအချိန်၌အရှင်အာနန္ဒာကား သက်တော် ၃၆ နှစ် ရှိပြီဟု မှတ်ရာသည်။ (အင်္ဂုတ္တရနိကာယ် ပါဠိတော်၊ ဧတဒဂ္ဂဝဂ်)

အရှင်အာနန္ဒာ၏ ထူးခြားသောဉာဏ်တော်

အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်မြတ်သည် မြတ်စွာဘုရားရှင်ထံတော်မှ ဓမ္မက္ခန္ဓာရှစ်သောင်းနှစ်ထောင်၊ အရှင်သာရိပုတ္တရာစသောရဟန်းတော်များထံမှ ဓမ္မက္ခန္ဓာနှစ်ထောင်ပေါင်းဓမ္မခန္ဓာ ရှစ်သောင်းလေးထောင်၊ ပိဋကတော်သုံးပုံ၊ နှုတ်ငုံအမြဲဆောင်တော်မူ၍ ပြန်အံရွတ်ဖတ်ပူဇော်တော်မူသည်ဟု ပါရာဇိကဏ်ပါဠိတော်၊ အဋ္ဌကထာ။ သီလက္ခန္ဓဝဂ္ဂပါဠိတော်၊ အဋ္ဌကထာ၊ အဘိဓမ္မာပိဋကတ်တော်၊ အဋ္ဌကထာတို့တွင်ဖော်ပြပါသည်။

အရှင်အာနန္ဒာရဟန္တာဖြစ်ရာ၌ ထူးခြားချက်

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်တော်မူသောနှစ်ဖြစ်သည့် မဟာသက္ကရာဇ် ၁၄၈ ခု၊ ဝါခေါင်လဆန်း ၁၄ ရက် ပဌမသင်္ဂါယနာတင်ပွဲ အကြိုနေ့၌ သင်္ဂါယနာတင်မည့်ရဟန်းတော်အချို့တို့သည် ဤသင်္ဂါယနာတင်မည့်ရဟန်းအပေါင်းတို့၌ ရဟန်းတစ်ပါးသည် အညှီနံ့ကို ပျံ့နှံ့စေလျက် သွားလာလှုပ်ရှားနေဘိ၏ဟု ရဟန္တာမဟုတ်၍ ကိလေသာအနံ့၊ မပျောက်သေးသော အရှင်အာနန္ဒာကို ရိပ်စားခြင်း၍ သတိပေးစကားပြောကြားကြကုန်၏။

အရှင်အာနန္ဒာသည် ငါ့ကိုရည်ရွယ်၍ ပြောဆိုအပ်သော စကားတည်းဟုထိတ်လန့်သံဝေဂရတော်မူလေသည်။ အချို့သော ရဟန်းတို့က ငါ့ရှင်နက်ဖြန်သင်္ဂါယနာသံဃာ့အစည်းအဝေးထဲ၌ သင်သည် သောတာပန်မျှသာ တည်း၊ ပြုဖွယ်ရဟန်းကိစ္စရှိချေသေး၏။ ထို့ကြောင့် သင်သည် သံဃာ့အစည်းအဝေးသို့သောတာပန်အဖြစ်ဖြင့်သွားခြင်းငှာ မသင့်နိုးချေ။ မမေ့မလျော့ပါနှင့်

ကြိုးပမ်းအားထုတ်ပါဟု တိုက်ရိုက်ပင် သတိပေးစကားပြောကြားကြကုန်၏။

အရှင်အာနန္ဒာသည် ယင်းသို့ဆိုလာကြတိုင်း မှန်လှပေသည်ဟု စိတ်ဖြင့် ဝန်ခံဆုံးဖြတ်၍၊ ထိုနေ့ညဥ့်တစ်ညဥ့်လုံး စင်္ကြံသွားလိုက်၊ ထိုင်လိုက်ဖြင့် ကာယဂတာသတိကမ္မဋ္ဌာန်းတရားကို အပြင်းအထန်ကြိုးပမ်းအားထုတ်လေသည်။

မိုးသောက်လတ်သောအခါ စင်္ကြံမှဆင်း၍ ကျောင်းတွင်းသို့ ဝင်ပြီး ခေတ္တခဏမျှ လျောင်းစက်ဦးအံ့ဟု ကိုယ်ကိုဆန့်တော်မူ၏။ ထိုခဏ၌ ခြေတို့သည် မြေမှလွတ်ကုန်၏။ ဦးခေါင်းသည် ခေါင်းအုံးသို့မရောက်ရှိသေး။ ဤအတွင်း၌ သတိပဋ္ဌာန်ကမ္မဋ္ဌာန်းကို လက်မလွှတ်ဘဲ တစိုက်မတ်မတ် ပွားများအားထုတ်လျက်ရှိတော်မူသော အရှင်အာနန္ဒာသည် အထက်မဂ်သုံးပါး၊ ဖိုလ်သုံးပါး အစဉ်အတိုင်းရရှိတော်မူ၍ လျောင်းစက်ခြင်း၊ ထိုင်ခြင်း၊ ရပ်ခြင်း၊ သွားခြင်းမပြုဘဲ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိတော်မူလေသည်။

ဉာတိနံ သပြဟွစာရိနံ၊ အာနန္ဒောသော အာနန္ဒကော၊
ဣရိယာပထ ဝိမုတ္တော၊ ဝိမုတ္တောသိအနာသဝေါ။

ဤသို့လျှင် ဣရိယာပုတ်လေးပါးမှ လွတ်လျက် အရှင်အာနန္ဒာသည် ထူးထူးခြားခြား ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူပါသည်ဟူ၍ သီလက္ခန္ဓဝဂ္ဂ ပါဠိတော်နှင့် အဋ္ဌကထာ။ ဝိနည်းပိဋကတ်တော်နှင့် အဋ္ဌကထာ၊ အဘိဓမ္မာပိဋကတ်တော်တို့တွင် ဖော်ပြလေသည်။

အရှင်အာနန္ဒာပရိနိဗ္ဗာန်စံရာ၌ ထူးခြားချက်

အရှင်အာနန္ဒာသည် သက်တော် ၁၂၀ ရှိတော်မူသောအခါ ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူသည်။ (အရှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ဖွားဖက်တော်ဖြစ်သောကြောင့် မြတ်စွာဘုရားပရိနိဗ္ဗာန်စံသောအခါ မြတ်စွာဘုရားနှင့် သက်တူနှစ်(၈၀)ရှိပြီး မြတ်စွာဘုရားပရိနိဗ္ဗာန်စံပြီးနောက် အနှစ် ၄၀ ရှိသောအခါ အရှင်အာနန္ဒာပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူသည်ဖြစ်၍ သက်တော် ၁၂၀ ဟု ဓမ္မပဒအဋ္ဌကထာ၊ ဗာလဝဂ်၊ တိဿသာမဏေဝတ္ထုတွင်ဆိုသည်။

အရှင်အာနန္ဒာသည် ဤကဲ့သို့ သက်တော် ၁၂၀ ရှိတော်မူသော အခါ မိမိ၏ အသက်အဆုံးအပိုင်းအခြားကို ဆင်ခြင်လတ်သော် ထိုနေ့မှ နောက်ခုနစ်ရက်မြောက်၌ ပရိနိဗ္ဗာန်စံရမည်ကို မြင်တော်မူ၍ ငါသည် ဤနေ့ မှခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ ပရိနိဗ္ဗာန်စံအံ့ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ရောဟိဏီမြစ်ကမ်းနှစ်ဖက်၌ နေကြကုန်သော သူတို့သည် ငါတို့အပေါ်၌အရှင်အာနန္ဒာ၏ ကျေးဇူးတရားလွန်စွာကြီးမား၏။ ငါတို့ဖက်ကမ်း၌ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူလိမ့်မည်ဟု အသီးသီးပြောဆိုကုန်၏။

ထိုအခါ အရှင်အာနန္ဒာသည် ဤကမ်းနှစ်ဖက်စလုံး၌နေသူအားလုံး ငါ့အား ကျေးဇူးများကြကုန်သည်ချည်းဖြစ်၏။ ငါသည် ကမ်းတစ်ဖက်၌ ပရိနိဗ္ဗာန်စံငြားအံ့၊ အခြားတစ်ဖက်မှ လူတို့သည် ဓာတ်တော်ကို ယူရန်ခိုက်ရန်ဖြစ်ကြပေလိမ့်မည်။ ခိုက်ရန်ဖြစ်ခြင်း၊ ခိုက်ရန်ငြိမ်းခြင်းတို့သည် ငါ့ကိုမှီ၍သာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်တကားဟု ကြံစည်တော်မူ၍မြစ်ကမ်းနှစ်ဖက်၌ နေထိုင်ကြသော လူတို့အားလုံးအား စုရုံးကြစေလေသည်။

ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့သို့ရောက်သောအခါ အရှင်အာနန္ဒာသည် ၎င်းရောဟိဏီမြစ်၏အလယ်၊ ထန်းခုနစ်ဆင့်အမြင့်၊ ကောင်းကင်သို့ကြွတော်မူပြီးလျှင် ကောင်းကင်ပေါ်၌ထိုင်၍ တရားဟောကြားတော်မူလေသည်

ထို့နောက်တွင် ငါ၏ကိုယ်ခန္ဓာသည်အလယ်ခေါင်မှနေ၍ နှစ်ခြမ်းတိတိကွဲပြီး ရောဟိဏီမြစ်၏ ကမ်းတစ်ဖက်တစ်ချက်စီ၌ တစ်ခြမ်းစီကျစေသတည်းဟု အဓိဋ္ဌာန်တော်မူ၍ ကောင်းကင်၌ပရိနိဗ္ဗာန်စံတေဇောဓာတ်လောင်ပြီးလျှင် ကိုယ်တော်နှစ်ခြမ်းကွဲလျက် တစ်ခြမ်းစီကမ်းနှစ်ဖက်၌ အသီးသီးကျရောက်သွားလေသည်။ ဤသည်ကား အရှင်အာနန္ဒာထေရ်၏ ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူပုံ အံ့ဖွယ်တမူ ထူးခြားချက်ပေတည်း။

ဉာတီနံ ကလဟံ ဟန္တွ၊ ဒွိဓာမေဝပု ဘိဇ္ဇတု၊
ရောဟိဏိနီပါရေသု၊ ဇကောဇကမ္ပိတိဋ္ဌတု၊
ဇဝံသမ္ပာ အဓိဋ္ဌာယ၊ အနန္ဒော၊ ပရိနိဗ္ဗုတော။
(ဓမ္မ၊ ၁၊ ပအုပ်၊ ဗာလဝဂ်၊ တိဿသာမဏေဝတ္ထု)

အရှင်အာနန္ဒာ၏ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာနှင့် ဓမ္မလမ်းညွှန်ဆရာ

အရှင်အာနန္ဒာ၏ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာကား ဗေလဋ္ဌသီသထေရ်ဖြစ်သည်ဟု ဝိနယပိဋကပါဠိတော်တွင်ဖော်ပြသည်။

သောတာပန်ဖြစ်အောင် တရားဟောပေးသော ဆရာကား၊ မန္တာဏီပုဏ္ဏေားမ၏သားဖြစ်သော ဓမ္မကထိက ဇတဒဂ်ဘွဲ့တော်ရ ပုဏ္ဏထေရ်ဖြစ်သည်ဟု အင်္ဂုတ္တိုပါဠိတော်နှင့် အဋ္ဌကထာ၊ အာနန္ဒာတ္ထေဝတ္ထုတွင် ဖော်ပြသည်။

အရှင်အာနန္ဒာနှုတ်လျှာသွက်ပုံ

အရှင်အာနန္ဒာသည် မတ်တတ်ရပ်ရင်း ဂါထာတစ်သောင်း ငါးထောင်ကို သို့မဟုတ် ဂါထာပုဒ်ရေ ခြောက်သောင်းကို အရသင်ယူနိုင်၏။ သူတစ်ပါးကိုလည်းပို့ချနိုင်သည်။ ဟောလည်းဟောပြောနိုင်၏။ အရှင်အာနန္ဒာ အား မြတ်စွာဘုရားမှတစ်ပါး မည်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်ကမျှ ၎င်း၏ နှုတ်ဆိုနှုန်းကို မှီအောင်ပြောဆိုမပေးနိုင်။ မြတ်စွာဘုရားသာလျှင် အရှင်အာနန္ဒာထက်သာအောင် ပြောဆိုပို့ချ သင်ကြားပေးနိုင်သည်ဟု အဋ္ဌသာလိနီ၊ အဋ္ဌကထာ၊ နိဒါနကထာတို့တွင် ဖော်ပြသည်။ ဤသည်ကိုထောက်၍ အရှင်အာနန္ဒာနှုတ်လျှာသွားပုံကို သိနိုင်ရာ၏။

မူလပဏ္ဏာသပါဠိတော်၊ အဋ္ဌကထာ၊ မဟာသီဟနာဒသုတ်အဖွင့် တွင် ဖော်ပြပုံမှာ၊ သာမာန်လူတို့ စကားတစ်ခွန်းပြောက အရှင်အာနန္ဒာ ရှစ်ခွန်းပြောနိုင်သည်။ အရှင်အာနန္ဒာ တစ်ခွန်းပြောချိန်တွင် မြတ်စွာဘုရား တစ်ဆယ့်ခြောက်ခွန်းမိန့်တော်မူပြီးဖြစ်သည်ဟု ပြဆိုလေသည်။

ယာဝတာဟိ လောကိယ၊ မဟာဇနာ ဇကံပဒံကထေန္တိ
တာဝ အာနန္ဒတ္ထေရော၊ အဋ္ဌပဒါနိကထေတိ
အာနန္ဒတ္ထေရေပန၊ ဇကံပဒံကထေန္တေယေဝ
ဘဂဝါ သောဠသပ၊ ဒါနိ ကထေတိ။
(အင်္ဂုတ္တိုရ်အဋ္ဌကထာ)

မုန်တိုင်ပင်ဂိုဏ်းအုပ်ဆရာတော်ပြုစုသော သုံးပုံအိတ်ထောင်ကျမ်း၌ကား ပကတိလူစကားတစ်ခွန်းလျှင် မန်ဒရာစီတမီလ်ကုလားစကားလေးခွန်း၊ ၎င်းကုလားစကားတစ်ခွန်းလျှင်၊ အရှင်အာနန္ဒာရှစ်ခွန်း၊ အရှင်အာနန္ဒာ တစ်ခွန်းပြောလျှင် မြတ်စွာဘုရားတစ်ဆယ့်ခြောက်ခွန်းပြောဆိုတော်မူသည်ဟု ပြဆိုသည်။ အကိုးအကားအခိုင်အမာကျမ်းကိုမပြချေ။

အဋ္ဌကထာအရဆိုသော် လူတို့တစ်ခွန်း၊ သို့မဟုတ် တစ်ပုဒ်ကို မြတ်စွာဘုရားတစ်ရာ့နှစ်ဆယ့်ရှစ်ခွန်း၊ သို့မဟုတ် တစ်ရာ့နှစ်ဆယ့်ရှစ်ပုဒ်ရှိသည်ဟုဆိုလေသည်။ မုန်တိုင်ပင်ဆရာတော်၏နည်းအရဆိုသော် ငါးရာတစ်ဆယ့်နှစ်ခွန်း သို့မဟုတ် ငါးရာတစ်ဆယ့်နှစ်ပုဒ်ဟု မှတ်ယူနိုင်ဖွယ်ဖြစ်သည်။

ဇနေဟိ ဘာသိတေ ဇကေ၊ အာနန္ဒောအဋ္ဌဘာသတိ။
တေနာပိ ဘာသိတေဇကေ၊ ဘဂဝါပန သောဠသ။ ။
(အဋ္ဌသာလိနီ၊ အဋ္ဌကထာ)

မြတ်စွာဘုရား နှုတ်တော်မြန်ပုံကို အဋ္ဌသာလိနီ၌ ဤသို့ပြဆိုလေသည်။ မြတ်စွာဘုရား ဝါတွင်းသုံးလပတ်လုံးဟောတော်မူအပ်သော အဘိဓမ္မာဒေသနာတော်ကို အရှင်အာနန္ဒာသည်နှစ်ပေါင်းတစ်ရာတစ်ထောင်သင်ယူသော်လည်း အဆုံးသို့ မရောက်နိုင်ဟုပြဆိုသည်။

မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် အရှင်အာနန္ဒာထက် တစ်ဆယ့်ခြောက်ဆမက အဆအရာအထောင် ရွှေနှုတ်တော်သာလွန်သည်ဟု ပြဆိုသကဲ့သို့ရှိသည်။

အရှင်အာနန္ဒာနှင့် အရှင်သာရိပုတ္တရာတို့ရင်းနှီးပုံ

လက်ယာတော်ရံ အဂ္ဂသာဝကကြီးဖြစ်တော်မူသော အရှင်

သာရိပုတ္တရာသည် အရှင်အာနန္ဒာကား ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်ဘုရားအား ပြုစုရမည့်ငါ၏ တာဝန်ကိုဆောင်ရွက်ပါပေသည်ဟု ကျေးဇူးမြော်ခေါ်မြတ်နိုးတော်မူသည်။

အရှင်အာနန္ဒာကလည်း အရှင်သာရိပုတ္တရာကားဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရား ၏ တပည့်လက်ရုံးအကြီးဆုံးအမြတ်ဆုံး အဂ္ဂသာဝကကြီးဖြစ်ပေသည်ဟု ရင်းနှီးရိုသေမြတ်နိုးကြည်ညိုတော်မူစေသည်။

အရှင်အာနန္ဒာသည် တပည့်ငယ်များကို ရှင်ရဟန်းပြုပြီးလျှင် အရှင်သာရိပုတ္တရာထံ ဥပဇ္ဈာယ်ခံယူတော်မူလေသည်။ အရှင်သာရိပုတ္တရာကလည်း အရှင်အာနန္ဒာကဲ့သို့ပင် မိမိတပည့်ရဟန်းရှင်ငယ်တို့ကို အရှင်အာနန္ဒာထံ ဥပဇ္ဈာယ်ခံယူတော်မူစေသည်။

ဤနည်းဖြင့် မထေရ်မြတ်နှစ်ပါးအထံ၌ အပြန်အလှန် ဥပဇ္ဈာယ်ယူစေသော တပည့်တို့ကား ငါးရာစီရှိသောဟူ၏။ အရှင်အာနန္ဒာသည် သင်္ကန်းအစရှိသော ကောင်းနိုးရာရာ ဝတ္ထုတို့ကို ရလျှင် အရှင်သာရိပုတ္တရာအား လှူဒန်းလေသည်။ အရှင်သာရိပုတ္တရာကလည်း အလားတူစွာ အရှင်အာနန္ဒာအား လှူဒါန်းတော်မူလေသည်ဟု ပဏ္ဏာသပါဠိတော်နှင့် အဋ္ဌကထာတို့၌ ဖော်ပြလေသည်။

ဗုဒ္ဓ၏ အလုပ်အကျွေးပြုရန် အရှင်အာနန္ဒာကြိုတင်တောင်းအပ်သော ဆု(၈)ပါး

ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်ဘုရားထံတော်ပါး၌ အလုပ်အကျွေးပြုရန် အရှင်အာနန္ဒာ၏ တောင်းဆုကား ပယ်ဆု(၄)ပါး၊ ယူဆု (၄)ပါးအားဖြင့် ဆု (၈)ပါးဖြစ်သည်။

ပယ်ဆု (၄)ပါးကား

(၁) ဗုဒ္ဓရအပ်သော သင်္ကန်းကို မပေးရန်။
(၂) ဆွမ်းဘောဇဉ်ကို မပေးရန်။
(၃) ဗုဒ္ဓနှင့်အတူ တစ်ကျောင်းတည်း၌နေခွင့်မပြုရန်။
(၄) ဗုဒ္ဓသည် ပင့်ဖိတ်ရာသို့ မခေါ်ရန်၊ ပေါင်း(၄)ပါး။

ယူဆု (၄)ပါးကား

(၁) အကျွန်ုပ်လက်ခံထားသော ပင့်ဖိတ်ရာသို့ ကြွတော်မူရန်။
(၂) အရပ်တစ်ပါးမှလာသော ဘုရားဖူးများကို ဗုဒ္ဓထံတော်သို့ခေါ်ဆောင်လာသောအခါ ဖူးမြော်စေခွင့်ပြုပါရန်။
(၃) အကျွန်ုပ်ယုံမှားသံသယဖြစ်သောအခါ မေးမြန်းခွင့်ပြုပါရန်။
(၄) အရပ်တစ်ပါး၌ ဟောကြားခဲ့သမျှသော တရားကို အကျွန်ုပ်အား ဟောကြားပေးပါရန်။ ပေါင်း(၄)ပါးတို့ဖြစ်သည်။

ငြိမ်းချမ်းဦး

(စာမျက်နှာ ၉ မှ)

အပ္ပမာဒေန၊ သမ္ပာဒေထ
မမေ့မလျော့ မပေါ့မတန်
သတိတရားနှင့် သိပွားလိုက်ကြပါကုန်လော့
ဒါယကာ ဒါယိကာမအပေါင်း သူတော်ကောင်းတို့။
(သာဓု- သာဓု- သာဓု)

အဆစ်ထည့်တရား

တရားဆုံး၍ ပရိသတ်ကြီးက သာဓုသုံးကြိမ် ဝမ်းသာအားရ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ခေါ်ကြသောအခါ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက လွန်စွာသဘောကျ၍ ပီတိဖြစ်ပြီး၊ ထိုသာဓုခေါ်သံကို ပဋ္ဌာန်းလုပ်ကာ အဆစ်ထည့်၍ဟောပေးသွားသည်။

မေး။ ။ အဆစ်ကလေး ထည့်လိုက်ဦးမယ်။ ယခု ဘာခေါ်ကြတာလဲ။
ဖြေ။ ။ သာဓုခေါ်တာပါဘုရား။
မေး။ ။ ဘယ်သူခေါ်တာလဲ။
ဖြေ။ ။ အသံခေါ်တာပါဘုရား။
မေး။ ။ သာဓုခေါ်ချင်တာတွေက ကုသိုလ်စိတ်စေတသိက်နာမ် ဒီနာမ်တွေကြောင့်ဖြစ်သော သာဓုခေါ်တဲ့အသံတွေက တစ်သံပြီးတစ်သံ၊ အသစ်အဟောင်းပြောင်းလဲ၍နေသောကြောင့် ရုပ်၊ နာမ်နှင့် ရုပ်၊ သာဓုခေါ်ရင်း အကုန်ချုပ်၊ ဒကာ ဒကာမတွေ အနိစ္စဖြစ်သွားသလား၊ နာမ်ရုပ်တွေ ချုပ်သွားသလား။
ဖြေ။ ။ နာမ် ရုပ်တွေ ချုပ်သွားတာပါဘုရား။
မေး။ ။ ခေါ်ချင်တာကနာမ်၊ ခေါ်တာကရုပ်၊ ကဲ ရှိသေးသလား။
ဖြေ။ ။ မရှိတော့ပါဘုရား။
မေး။ ။ မထင်ရှားလား။
ဖြေ။ ။ ထင်ရှားပါတယ်ဘုရား။
မေး။ ။ ဒို့ သာဓုခေါ်တယ်ဆိုတာ ကောင်းတော့ကောင်းတယ်၊ စရဏကုသိုလ်ထက် ဝိဇ္ဇာကုသိုလ်က ကျန်နေလို့ ဩော် သာဓုခေါ်တဲ့နာမ်၊ သာဓုခေါ်တဲ့ရုပ်တွေ အခုမရှိတော့ဘူး။ ဒကာ ဒကာမတွေသာ မရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ အသံတွေလဲ မရှိတော့ဘူး၊ သဘောပေါက်ပြီလား။
ဖြေ။ ။ ပေါက်ပါပြီဘုရား။
မေး။ ။ ကုသိုလ်တွေ မရလား။
ဖြေ။ ။ ရပါတယ်ဘုရား။
မေး။ ။ ကုသိုလ်တွေရှိနေလျှင် အပါယ်လေးပါး သွားနိုင်ပဲ့မလား။
ဖြေ။ ။ မသွားနိုင်ပါဘုရား။
မေး။ ။ သွားကြည့်ရင်တော့ တိရစ္ဆာန်ရုံသွားကြည့်တဲ့သဘောမျိုးပဲဖြစ်မယ်။

"သောတာပတ္တိမဂ္ဂ ဘာဝေတ္ဗာ ဒိဋ္ဌိဝိစိကိစ္ဆာပဟာနေနပဟိနာ ပါယဂမနော" သင်္ဂြိုဟ်နော်. . ။ "သဟာဝဿ ဒဿန သမ္ပဒါယ၊ တယဿုဓမ္မာ ဇဟိတာ ဘဝန္တိ၊ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ဝိစိကိစ္ဆိတဥ္စ" ပရိတ်ကြီး ရတနသုတ်နော်. . ။

ပရမတ်နဲ့ ပညတ်ကွဲပြီး၊ နာမ်ရုပ်အလုပ်ကိုသိလိုက်လို့ရှိရင် အတ္တဒိဋ္ဌိ သက္ကာယဒိဋ္ဌိဆိုတဲ့ အနာရောဂါကြီးလဲ ပျောက်မယ့်၊ ဝိစိကိစ္ဆာလဲ ပျောက်မယ်။ တစုံတယောက်က လာပြီးပြောတဲ့လူနဲ့ ပြောတဲ့အသံတစ်ခုထဲပဲ။ လောကကြီးတစ်ခုလုံး တစ်ကမ္ဘာလုံး ဒီလိုကြည့်နေတာပဲ၊ အတူပဲလို့ပြောလျှင် ယုံပါအုံးမလား။ (မယုံတော့ပါဘုရား)။ ပြောချင်တဲ့လူတွေက ကျန်းမာအောင်နေ၊ ချမ်းသာအောင် နေ၊ အသံတွေကတော့ ဘယ်သူ့အသံမှ မမြဲဘူး၊ ဝိစိကိစ္ဆာကင်းသွားတာ။ ဒီလို ကင်းသွားရင် ဘယ်တော့မှ အပါယ်မကျတော့ဘူး။

"အတုတွေမြင်၍ အတတ်တွေသင်။ အတတ်တွေမြင်လို့ အမြင်တွေပေါက်။ ဝမ်းမြောက်ကြည်ညို ဒီကိုယ်ဒီဘဝ၊ ဒါနနဲ့ ပတ္ထနာတွဲပြီးတော့၊ သီလကုသိုလ်နဲ့ ပတ္ထနာတွဲပြီးသကာလ၊ သမထဘာဝနာ ဝိပဿနာဘာဝနာ ပတ္ထနာတွဲပြီးတော့၊ ရဟန္တာမကြီးတွေ မဖြစ်ကြသေးသော်လည်းပဲ၊ အပါယ်လေးဘုံခြေစုံကန်ပြီးတော့ နိဗ္ဗာန်တံခါးကြီးကိုဖွင့်၊ အာရုံအေးအေးနဲ့ စိတ်အေးဝမ်းသာ နိဗ္ဗာန်တိုင်အောင် ချမ်းသာကြပါစေကုန်သတည်း. . . ။"

(သာဓု. . သာဓု. . သာဓု)

(ပဋ္ဌာန်း ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဩဝါဒကထာကို အသံဖမ်းယူထားသော ကြိုးခွေမှ လက်ရေးဖြင့် လိုက်၍ရေးကူးပူဇော်ထားသော စာမူဖြစ်ပါသည်။)

ဟံသာဝတီဦးအုန်းကြိုင်။

au;Zl|qypf/D t|rwfcn;fom

Owing the gratitude for benefit

ပုဒ္ဓေါရသအရှင်ကုန္တာစရိယ (ဗောဓိရိပ်ငြိမ်တောရ-မှော်ဘီ)

ယခုနှစ် ၁၃၇၁ ခုနှစ်၊ ဝါဆိုလပြည့်ခါနီးတွင် မိမိနေခဲ့ဖူး၊ စာသင်ခဲ့ဖူးသော မမေ့အပ်ရာ ကျောင်းဝိဟာရများဖြစ်သည့် ဟင်္သာတမြို့၊ ရတနာ ဗိမာန်ကျောင်းစာသင်တိုက်၊ ရန်ကုန်၊ ရန်ကင်း၊ ပဥ္စနိကာယ သာသန ဗိမာန်ကျောင်း စာသင်တိုက်၊ သန်လျင်မြို့၊ သဒ္ဓမ္မောဒယဂိုဏ်းထောက် ကျောင်း စာသင်တိုက်များရှိ စာချ-စာသင် သံဃာတော်အရှင်မြတ်များအတွက် ဝါဆို သင်္ကန်းအစုံပေါင်း(၂၃၀)တို့ကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် သွားရောက်လှူဒါန်းခဲ့ သည်။ ထို့အပြင်ရတနာဗိမာန်ကျောင်း စာသင်သားများအတွက် လိုအပ်သော စာအုပ်များ လှူဒါန်းခဲ့ရာ လေးနှစ်မြောက်ခဲ့ပြီးဖြစ်ပါသည်။

ဘယ်လိုအတွေ့အကြုံ ခံစားချက်တွေ ရှိပါသလဲ

ဤလှူဒါန်းမှုများကိုသိလည်းသိ၊ မိမိရေးသားသည့် စာအုပ်တွေကို လည်း ဖတ်ဖူးသူ လူငယ်တစ်ယောက်က လျှောက်ထားလာ၏။ 'အရှင်ဘုရား ယခုနေဖူးတဲ့ စာသင်တိုက်တွေလည်း လှူတာတွေ့ရတယ်။ တစ်ချို့စာအုပ်တွေ မှာလည်း စာသင်သားတွေဖို့ ရေးတာတွေ တွေ့ရပါတယ်။ စာသင်တိုက် စာသင်သားနဲ့ ပါတ်သက်လို့ ဘယ်လိုအတွေ့အကြုံ၊ ဘယ်လိုခံစားချက်တွေ ရှိပါသလဲ' ဟုမေးလာသည်။

ပြည့်စုံအောင်ရကြဖို့ဆိုတာ မလွယ်ကူဘူး

စာသင်တိုက်တွေဆိုတာက ကျောင်းတိုက်ဆရာတော်နှင့် နာယက ဆရာတော်များက ဝါဆို၊ ကထိန်သင်္ကန်းပြည့်စုံဖို့၊ အပါးစေ့ရဖို့၊ တော်တော် ကြိုးစားရပါတယ်။ ဆွမ်းကွမ်းအတွက်လည်း ကြိုးစားရတယ်။ ကြိုးကြိုးစားစား ဆောင်ရွက်တာတောင် ပြည့်စုံအောင်ရဖို့ဆိုတာမလွယ်ပါဘူး။

ဆွမ်းကိုငါးပိရေဆမ်းပြီး စားခဲ့ရတဲ့ဘဝ

ဦးပဥ္စင်းတို့ စာသင်သားဘဝကဆိုရင် ပေါ်ပလင်သင်္ကန်းနှင့်၊ ဆန်ကြမ်းကြမ်းဆွမ်း၊ ငါးပိရည်ဆမ်းစားခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမယ့် စာသင်သားတို့ရဲ့ စိတ်ကမနွမ်းခဲ့ဘူး၊ ကျမ်းဂန်တတ်ဖို့ ဇွဲလုံ့လရှိခဲ့ကြပါတယ်။ ယခုလို အကျင့် စခန်းကို ခြေလှမ်းသောအခါ စာသင်ခဲ့ဖူးတဲ့ ကျေးဇူးက ပို၍ ကြီးလှပါတယ်။ ဝိဇ္ဇာစရဏသမ္ပန္န၊ အသိ-အကျင့်တို့နှင့် ပြည့်စုံတယ်ဆိုတာ စာပေသိဖြင့်သိပြီး ကျင့်ရပါတယ်။ အဲဒါက သိကျင့်ပေါ့၊ သိလို့ကျင့်၊ ကျင့်လို့သိက ပိုတန်ဖိုးရှိပါ တယ်။ သိကျင့်က လာတာမဟုတ်လား၊ ကျင့်သိက လက်တွေ့တန်ဖိုးရှိလှပေ မယ့် သင်ကြားသိမရှိက လွဲမှားတတ်ပါတယ်။

အဲဒီလို စာသင်တိုက်တွေ နေစဉ်က အထူးအားဖြင့် တောမြို့ဖြစ်တဲ့ ဟင်္သာတရတနာဗိမာန်ကျောင်းနေစဉ်ကဆိုရင် ပိုပြီးမှန်ပါလိမ့်မယ်။

စာသင်သားတွေပြည့်စုံကြဖို့အရေး

ဆရာတော်၊ တိုက်အုပ်ဆရာတော်တို့ဟာ စာသင်သားတို့အတွက် ဆွမ်းပြည့်စုံရေး၊ သင်္ကန်းပြည့်စုံရေး၊ ကျောင်းအိပ်ယာနေရာ ပြည့်စုံရေး၊ ကျန်းမာချမ်းသာရေးတို့ကို ပင်ပန်းကြီးစွာဖြင့် ကြိုးစားခဲ့ကြပုံ၊ ပြေးလွှားလှုပ်ရှား ရပုံ၊ ကိုယ်ဆင်းရဲစိတ်ဆင်းရဲဖြစ်ကာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေတဲ့ မျက်နှာတော်ပုံ ရိပ်က မိမိရဲ့နှလုံးသားမှာ တံဆိပ်ရိုက်ထားသလို ယခုထက်ထိရှိနေပါတယ် မြင်ယောင် ကြားယောင်နေပါတယ်။ တွေးလိုက်တိုင်းလည်း စိတ်ထဲမှာ တမျိုး ကြီးခံစားရတယ်။

မမေ့ကောင်းတဲ့ ကျေးဇူးတရားတွေ

မိမိအနေနဲ့ အဲဒီလို ရှာကြံကြိုးစားပြီး ပေးခဲ့တဲ့ ဆွမ်းသင်္ကန်း၊ ကျောင်း၊ ဆေးတွေ၊ ဒါတွင်မကဘူး၊သင်ပေးခဲ့တဲ့ ပညာတွေ၊ လောကီလောကုတ္တရာ နေတတ်ထိုင်တတ်၊ ပြောတတ်၊ ဆိုတတ်၊ ဟောတတ် အောင်သင်ပေးခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးတွေကို ဘယ်လိုမှ မမေ့ခဲ့ဘူး၊ နောင်လည်း မေ့သွားမှာမဟုတ်ဘူး၊ ကျေးဇူးတရားကမေ့ကောင်းတဲ့ အရာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ မေ့လျှင် မကောင်းတဲ့ အရာသာဖြစ်တယ်။

During this year, nearly on the fullmoon day of Waso in 2009. I offered two hundreds and thirty pairs yellow robes notonly for teacher monks butalso for students monks at Yatanavateman monastery in Hinthata, at Pyinsanikāya Sarsanavateman monastery in Yankin, at Sadamordaya Gyehtout monastery in Thanlyin where I lived, Learnt and unforgetable place for me. Beside I offered some books needed for students monks in Yatanabateman monastery in Hinthata.

Oneday, a young boy who has read my books and know my charity well asked me what was my experience and feeling for students monks in monasteries. I told him that both chef monks and presiding monks in monastery tried hard to obtain Waso and Kahtane yellow robe for each monk. Moreover they find it diffcult alms-food for all disciples.

As a disciples of young monk, I wore rugged yellow robe and partook plain alms food with fish-paste but we all student monks never felt sorry for it and tried hard to learn Buddist scriptures. Now I realize that the more we learn Buddha teaching, the more benefit we get for practising mindfullness on tranquility and insight meditation. If we don't comprehend it, we may go wrong you with it.

Especially when I lived at Yatanabateman in Hinthata as a student monk, I had learnt alot and it is priceless for me. On the other hand I still remember both chef monk and presiding monk made an all out effort to fullfill for shelter, food and clothing for each desciple in monastery. I never forget the gratitude teaching of how to live and preach for worldly life and spitual life. As for me, I think we should remember it forever. Since I had been a young monk, I was determined to repay that gratitude any way.

Even I lived at Yatanabateman in Yangone, I went on my rounds for alms-rice for Pyinsanikāya in Hinthata. I also went on almsfood round for Pyinsanikāya monastery in Yangone. Moreover I held special meditation courses for student monks for about three years successively. This was how I rapaid the gratitude of my teachers.

By the time I passed the examination, I could not be happy any longer because of grief to buy some books. I was in no mood to receive them from my parents and other who could not efford to donate. So I could not buy the books I needed and I borrowed them from others, who could, after they had read them, when I studied them, it was 11.pm.

Last month, all the lay- men donated som Buddhist scripture altogeather for student monks at Yatanabateman in Hinthata. So I joked that I wanted to be a student monk a gain. I wanted them to know that it is not easy to be a venerable monk.

The purpose of donation the books was to make them happy and disciple students who passed the examination and it is only owing the gratitude for the benif it for of my teachers. The presiding monks who wish and care for all of desciple students to get what they want for their study. But the donar can gain many benefit as follows:

ထိုထိုဆရာသမားတို့၏ ကျေးဇူးတရားကိုစာသင်သားဘဝတည်းက ငါဘယ်လိုဆပ်ရပါ့မလည်း၊ ငါကျေးဇူးဆပ်နိုင်တဲ့နေ့တော့ ရှိတန်ကောင်းရဲ့ဟု တွေးခဲ့တယ်။ မှတ်ခဲ့တယ်။

စာသင်သားဘဝက ဆွမ်းဆန်စိမ်းအလှူခံခဲ့တယ်

စာသင်သားဘဝ ရန်ကုန် ပဥ္စနိကာယသာသနဗိမာန်ကျောင်းမှာ နေတာတောင် ကျောင်းပိတ်ရင် ဟင်္သာတရတနာဗိမာန်ကျောင်းတိုက် ကျောင်းပိတ်ရက်၊ တောရွာတွေဆွမ်းဆန်စိမ်းထွက်တာတောင် လိုက်ဖြစ်အောင် လိုက်ပေးခဲ့တယ်။ ရန်ကုန်မြို့ ပဥ္စနိကာယတိုးကလည်း ဆွမ်းဆံစိမ်းထွက်ရင် လိုက်ဖြစ်အောင်လိုက်ပေးခဲ့တယ်။ ရတနာဗိမာန်သွားလည်း စာသင်သား သံဃာတော်တွေ အထူးတရားစခန်းပွဲ သုံးနှစ်ဆက်တိုက်လုပ်ပေးခဲ့တယ်။ အဲဒါတွေဟာ ဆရာသမားများရဲ့ ကျေးဇူးကိုစွမ်းနိုင်တဲ့ဘက်က ပေးဆပ်နေတာဘဲ ဖြစ်တယ်။ ကျောင်းတိုက်ရဲ့ကျေးဇူးကို စိတ်ကူးနဲ့ ဆပ်နေတာပေါ့လေ။

နောက်ပြီးတော့ မိမိစာမေးပွဲအောင်ခဲ့စဉ်က အောင်တယ်ဆိုပြီး ဝမ်းမြောက်မှု ပီတိဟာ ကြာကြာမခံစားခဲ့ရဘူးလေ။ သောကက နောက်မှထပ်ချပ်မကွာပါလာတယ်။ စာမေးပွဲအောင်လို့ ပီတိဖြစ်နေတုံးမှာပဲစာအုပ်ဝယ်ရတော့မယ်ဆိုတဲ့ သောကက နောက်ကမကွေမကွာလိုက်လာတော့တယ်။ မိမိရဲ့ဆန္ဒက မိဘတွေဆီလည်း အလှူမခံချင်ဘူး၊ သူများတွေဆီလည်း အလှူမခံချင်ဘူးလေ။ တောကဒကာ ဒကာမတွေလည်း ပစ္စည်းရှားပါးတော့ များများ မလှူနိုင်ကြဘူး။ သဒ္ဓါတော့ရှိတယ်၊ စာအုပ်ကစုံအောင် မဝယ်နိုင်တော့ သူများ မကြည့်တဲ့ ည ၁၁ နာရီကျမှ ငှားကြည့်ခဲ့ရတယ်လေ။ တစ်လောက ရတနာဗိမာန်စာသင်သားတွေအတွက် ကျောင်းအမတွေ ပေါင်းစုလှူလိုက်တော့ ပြောရသေးတယ်။ ဒီလိုသာလှူမည့်ဒကာ ဒကာမတွေရှိရင် စာတောင်ပြန်သင်လိုက်ချင်သေးတယ်။ သူတို့ကတော့ အတွေ့ကနောက်ကျသွားလို့ပါတဲ့။ အတွေ့နောက်ကျပေမယ့် နောက်စာသင်သားတွေအတွက် မှီပါသေးတယ်။ ဆရာတော်တစ်ပါးဖြစ်ဖို့ စာသင်သားလေးမှ မြစ်ဖျားခံလာတယ်ဆိုတာလည်း သိစေချင်တယ်။

သောမနဿပီတိလေးတွေ အသက်ရှည်စွာတည်ပါစေ

အဲဒီလို စာအုပ်တွေလှူတာက မိမိစာသင်သားဘဝမှာ မရခဲ့ဘူး။ မခံစားခဲ့ရဘူးလေ၊ မိမိလို စာမေးပွဲအောင်ပြီး သောကမရောက်စေချင်တဲ့ စေတနာလေးတွေက တိုက်တွန်းနေတယ်။ စာသင်သားလေးတွေ စာမေးပွဲအောင်တဲ့အခါမှာ သောမနဿပီတိလေးတွေ အသက်ရှည်စွာတည်နိုင်ပါစေ။ စာအုပ်စာပေတွေအတွက် အပူသောက မစွက်ကြပါစေနဲ့၊ စာကျက် စာပြန် အောင်ပွဲခံနိုင်ကြပါစေဆိုတာများလည်းပါပါ၏။

စာသင်သံဃာများအတွက် ပြည့်စုံရေး

မိမိက ကျောင်းတိုက်နှင့်ဆရာသမားတို့အား အုတ်တစ်ချပ်၊ သဲတစ်ပွင့်ပမာ ကျေးဇူးဆပ်ပါတယ်ဆိုသော်လည်း ဆရာသမားများရဲ့ စာသင်သား ပြည့်စုံရေး ဆန္ဒကောင်းကိုပါဝင်ပေးခြင်းမျှသာ။ စာသင်တိုက်ဆရာတော်တို့၏ ဆန္ဒဟာ စာသင်သံဃာများပြည့်စုံရေးသာ အဓိကဖြစ်တယ်။

သို့သော် ဤကဲ့သို့ ပေးလှူပေးခြင်းဟာ

(က) ဆရာတော်များနှင့် ကျောင်းတိုက်ကို ကျေးဇူးဆပ်ခြင်း။

(ခ) စာသင်သားလေးများ၏ လိုအပ်ချက်ကိုဖြည့်စွက်ပေးခြင်း။

(ဂ) ကျေးဇူးဆပ်သူအဖို့ ကောင်းမှုကုသိုလ်ရခြင်း။

(ဃ) သာသနာတော်၏ ပရိယတ္တိမူလကို ရေသွန်ချပေးခြင်း။

(င) မမေ့အပ်ရာ၊ မမေ့ပါ၊ ကျေးဇူးများစွာရှိခြင်းစသော အကျိုးတရားများ ဧကန်ရနိုင်ပါတယ်။

မမေ့အပ်ရာသုံးဌာန

(၁) မိမိမွေးဖွားရာ ဇာတိမြေဌာန

(၂) မိမိအတတ်ပညာ သင်ယူတတ်မြောက်ရာဌာန။

(၃) မိမိလောကီ လောကုတ်ကြီးပွားရာဌာနတို့ဖြစ်ပါတယ်။

မိမိဟာလူ့ပြည်လောက ရှေးဦးစွာခြေချရာ မွေးဖွားရာ နေရာကိုလည်း မမေ့ကောင်းပါ။

(a) To repay the gratitude for the monks of teachers.

(b) To fullfill the need of student monks.

(c) To get the meritorious deeds for a person who repay gratitude.

(d) To lift up Patipatti sāsanā

(e) Not to forget the things that we should n't.

There are three unforgetable places

1. The place where we was born (our native place)
2. The place where we have learnt for worldy and un worldly life.
3. The place where we get the progress for worldly and spitual life.

Rejoicing with appreciating

I appreciate with the words of welldone for all kinds of intentional actions, mental, verbal, physical, that is all thoughts, words and deeds that all my laypeople made , whole heartedly for the student monks at Yatanabateman in Hinthata on 11th July, 2009 and for the student monks at Pyinsanikāya on 13th, 2009. It was held at lay devotee of Daw Khin Hla Tin's home in Shwegonedine and at Bodhi Yeikngyein Tawya monastery in Hmawbi.

Buddhao Yassa Sayadaw
HmawBi.

မိမိလောကီ လောကုတ္တရာနှစ်ဖြာသော အတတ်ပညာတတ်မြောက်ရာဌာနကိုလည်း မမေ့ကောင်းပါ။

မိမိလောကီ အစီးအပွားကြီးပွားရာဌာန လောကုတ္တရာ မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ်အကျိုးစီးပွား ဉာဏ်ကြီးပွားရာဌာနကိုလည်း မမေ့ကောင်းပါ။

ဤဌာနတို့ကား မမေ့ကောင်းပါ။ မမေ့ကောင်းရာဌာနများကို မမေ့လျှင်ကောင်းစားမည်၊ ကြီးပွားချမ်းသာမည်၊ မမေ့ကောင်းရာများကို မေ့လျှင်မကောင်းပါ၊ မကြီးပွား မချမ်းသာဖြစ်တတ်ပါသည်။

မည်သို့ဆိုစေ၊ ကျေးဇူးတရားပြန် တုံ့ပြန်ဆပ်ခြင်းကလည်း ကြွေးဆပ်ခြင်းမျိုးမဟုတ်၊ ပေးဆပ်သည့်ကျေးဇူးတွေဟာ ယူသွားတာမဟုတ်ပါ ရထားလိုက်တာဖြစ်ပါတယ်။ ထို့ကြောင့် 'ကျေးဇူးဆပ်ပြီး အမြတ်ချည်းသာ' ဟူသောဆောင်းပါး၊ ဤမှာတွင်ရပ်နားလျက် စာသင်သားဘဝ သောတုဇနမှတ်တမ်းမော်ကွန်းတန်းပါအံ့။

စာချ-စာသင်နှိုင်းယှဉ်ပုံ

* တိုက်တာအုပ်ချုပ်= ဆရာလုပ်၍
ဂုဏ်ပုဒ်ထင်ပေါ်=ဆရာတော်ဟု
ပြည်ပေါ်ကျော်ကြား=ဘုန်းကြီးမားက
အများတကာ=ကားနှင့်လာ၍
လိုတာမိန့်ပါ=လျှောက်ထားရှာ၏။ ။

* တိုက်တာမရှိ= နတ္ထိဂုဏ်ဟိတ်၊
သပိတ်ကိုလွယ်=အိမ်စဉ်လည်၍၊
ရလာသည့်ဆွမ်း=ဝမ်းဖြည့်စွမ်းလျက်၊
ကျမ်းဂန်စာပေ=ရှာဖွေသင်ကြား၊
ရှားပါးစာအုပ်= သက်န်းစုတ်ဖြင့်
ဖုံးအုပ်နွမ်းနွမ်း=ဝတ်ဆင်မြန်းလျက်
ပင်ပန်းဒုက္ခ=သောတုဇာန
တို့ဘဝတော့=လှူရကောင်းမှန်းသိပါစ။ ။

ငါ့ဓိဋ္ဌာန်အောင်ပွဲခံအံ့

* သို့သော်လည်းလေ= တို့တတွေသည်၊
စာပေကျမ်းဂန်=တတ်မြောက်ရန်သာ။
ရည်သန်ရှေးရှူ=အာရုံပြုမို့၊

စာမျက်နှာ ၁၅ သို့

မျက်နှာဖုံးမှအဆက်

အချင်းမောဂ္ဂလာန-ထိုမျှမကသေး၊ နောက်ထပ်အဆင့်များစွာတက်၍တက်၍ ငါဆုံးမပေး၏။ စင်္ကြံသွားစေခြင်း၊ သတိဖြင့်ထိုင်စေခြင်း၊ စိတ်ကိုဖြူစင်အောင်ထားရှိစေခြင်း၊ အိပ်စက်သောအခါ၌ပင် ထ,မည်ဟူသောစိတ်အမှတ်ကို ထားရှိ၍ ကျိန်းစက်စေခြင်း၊ ရှေ့သို့သွားရာ၌လည်းကောင်း၊ နောက်သို့ဆုတ်ရာ၌လည်းကောင်း အသိဉာဏ်ကို ရှေ့ရှု၍ ပြုစေခြင်း၊ ရှေ့သို့ တည့်တည့်ကြည့်ရာ၌လည်းကောင်း၊ နံဘေးသို့စောင်းငဲ့၍ ကြည့်ရှုရာ၌လည်းကောင်း၊ အသိဉာဏ်နှင့်ယှဉ်၍ကြည့်ရန် ငါသင်ကြား၏။ ကွေးသောလက်ကို ဆန့်ထုတ်လိုက်စဉ်ကာလ၌လည်းကောင်း၊ ဆန့်ထားသောလက်ကို ကွေးညွတ်စဉ်ကာလ၌လည်းကောင်း အမှတ်သတိ မလွတ်ရန် ငါ ဆုံးမ၏။

ထို့အတူ ဒုကုဋ် (နှစ်ထပ်သင်္ကန်း)၊ သပိတ်၊ သင်္ကန်းဆောင်ရာ၌လည်းကောင်း၊ ကျင်ကြီး, ကျင်ငယ်စွန့်ရာမှာပင်လည်းကောင်း၊ သွားရာ၊ ထိုင်ရာ၊ ရပ်ရာ၊ အိပ်ရာ၊ နိုးရာ၊ စကားပြောရာ၊ ဆိတ်ဆိတ်နေရာတို့၌လည်းကောင်း၊ အသိဉာဏ်နှင့်ယှဉ်၍ပြုလော့ဟု ငါ ဆုံးမတော်မူ၏။

အချင်းမောဂ္ဂလာန-အကြင်ရဟန်းကို ငါသည် အဆင့်ဆင့် (လေ့ကျင့်ထစ်များကို တက်စေ၍) ဆုံးမ၏။ ထိုအခါ ငါ့ဩဝါဒ၌တည်၍ သတိသမ္ပဇဉ်နှင့်ပြည့်စုံသူဖြစ်လာ၏။ ထိုအခါ တစ်ဆင့်တက် ၍ လူသူတိတ်ဆိတ်သော သစ်ပင်ရိပ်သို့ ချဉ်းကပ်လော့၊ တောသို့လည်းကောင်း၊ တောင်သို့ လည်းကောင်း၊ ဥမင်လိုဏ်ခေါင်း၊ သုသာန်၊ လွင်တီးခေါင်၊ ကောက်ရိုးပုံသို့လိုလည်းကောင်း ချဉ်းကပ်လော့- ဟု ညွှန်ကြား၏။

ထိုအခါ စိတ်အစဉ်ကြည်လင်တောက်ပကာ သတိသမ္ပဇဉ်သည် ကမ္မဋ္ဌာန်းခွင်အာရုံ၌သာ သက်ဝင်နေလေတော့သည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် မြင့်ထက်မြင့်၍ သေက္ခပုဂ္ဂိုလ် အရဟတ္တမဂ်, ဖိုလ်ပေါက်ကာ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသွားကြလေသည်။

ထိုအခါ ကုန်ပြီးသော အာသဝေါရှိလျက်ကျင့်သုံးအပ်ပြီးသော မဂ်ကိစ္စ ၁၆-ချက်သက်ဝင်ကာ ခန္ဓာကိလေသာဝန်ထုပ်ကြီးကိုချပြီးဖြစ်ကုန်၏။ ကုန်ပြီးသောဘဝသံယောဇဉ်၊ ကောင်းစွာသိသော ကိလေသာတို့မှ ကျွတ်လွတ်မှု၊ ငါဟောသောတရားကို မျက်မှောက်ပြုကြ၏။ မျက်မှောက်ဘဝ၌ပင် ချမ်းသာသုခရရှိသွားကြလေသည်။

(င)

ဤသို့ ဗုဒ္ဓဘုရားက လေ့ကျင့်ထစ်များ ဥပမာထား၍ တရားဒေသနာများကို သင်ကြားပုံ၊ ပြသပုံ၊ ဩဝါဒပေးပုံအလုံးစုံကို သူ့ကိုယ်သူ သင်္ချာပါရဂူတစ်ဆူဟု ယူဆထားကာ ဂဏကမောဂ္ဂလာန ပုဏ္ဏားအား အကျယ်တဝင့် ဖြေကြားတော်မူလိုက်လေသည်။ ဂဏကမောဂ္ဂလာနက ဗုဒ္ဓဘုရားအား ဆက်လက်၍ မေးလျှောက်ပြန်သည်မှာ-

ပြဟ္မဏ။ ။ "အရှင်ဂေါတမ-အရှင်ဂေါတမ၏ တပည့်သာဝကအားလုံးတို့သည် အရှင်ဂေါတမ၏ ညွှန်ကြားဆုံးမဩဝါဒအတိုင်း လိုက်နာကျင့်သုံးကြရာ အကုန်လုံးရဟန္တာ ဖြစ်ကြပါလော့။"

ဗုဒ္ဓ။ ။ "အချင်းမောဂ္ဂလာန- အားလုံးနိဗ္ဗာန်ကိစ္စမပြီးကြသေးပါ"

ပြဟ္မဏ။ ။ "အရှင်ဂေါတမ- နိဗ္ဗာန်သည်လည်း ထင်ရှားအရှိသား၊ နိဗ္ဗာန်သို့သွားရာလမ်းကြောင်းသည်လည်း ဖြောင့်ဖြောင့်ဖြူးဖြူးရှိနေသား၊ နည်းပေးလမ်းညွှန်ဆရာသမားလည်း အထင်အရှားရှိနေပါလျက် ဘောက်မဲ့ကြောင့်အရှင်၏တပည့်အားလုံး နိဗ္ဗာန်သို့ မရောက်ကြသေးသနည်း"

ဗုဒ္ဓ။ ။ အချင်းမောဂ္ဂလာန- သို့ဆိုလျှင် ဤမေးခွန်းနှင့်ပတ်သက်၍ သင့်ကိုပင် ငါပြန်မေးမည်။ "သင်သည် ရာဇဂြိုဟ်သို့သွားရာလမ်းကိုသိသည်မဟုတ်လော"

ပြဟ္မဏ။ ။ သိပါသည်၊ အရှင်ဂေါတမ။

ဗုဒ္ဓ။ ။ အချင်းမောဂ္ဂလာန- ရာဇဂြိုဟ်သို့သွားလိုသူတစ်ယောက်က သင့်ကိုမေးလာလျှင် သင်မည်သို့ဖြေမည်နည်း။

ပြဟ္မဏ။ ။ အရှင်မောဂ္ဂလာန- ရာဇဂြိုဟ်သို့သွားရာလမ်းကိုသိနေသောကျွန်ုပ်အားမေးလာခဲ့သော် "အမောင်ယောကျာ်း. . ဤလမ်းသည်ကား ရာဇဂြိုဟ်သို့သွားရာလမ်းတည်း။ ဤလမ်းအတိုင်း သွားခဲ့သော် ညိုညို့မှိုင်းမှိုင်းရမ်းကြီးကို တွေ့လိမ့်မည်။ ဆက်လျှောက်သွားလျှင် စေတီပုထိုး၊ ဘုရားတန်ဆောင်း၊ ကျောင်းကန်၊ ဥယျာဉ်ဗိမာန်တို့ဖြင့် ရှုမငြီးဖွယ်ရာ တင့်တယ်သာယာလှပေသော ရာဇဂြိုဟ်မြို့တော်ကြီးကို သင်မြင်တွေ့ရပေလိမ့်မည်" ဟု ညွှန် ကြားမည်ဖြစ်ပါသည် အရှင်ဂေါတမ။"

ဗုဒ္ဓ။ ။ အချင်းဗြဟ္မဏ-သင် လမ်းညွှန်ပြလိုက်သောလူက ညွှန်ပြတဲ့လမ်းအတိုင်းမသွားဘဲ လမ်းမှားကို သွားပါက ရာဇဂြိုဟ်သို့ရောက်နိုင်မည်လော။ ရာဇဂြိုဟ်သွားလမ်းကလည်း အရှိသား၊ ရာဇဂြိုဟ်မြို့ကြီးကလည်း အထင်အရှား၊ ညွှန်ပြသူကလည်း အကောင်းစားရှိပါလျက် ရာဇဂြိုဟ်မရောက်ခြင်းမှာ လမ်းမှားသွားသူ၏အပြစ်သာ မဟုတ်လော။

ပြဟ္မဏ။ ။ အရှင်ဂေါတမ- လေ့ကျင့်ထစ်ပမာ ဥပမာဖြင့် ဟောကြားအပ်သောကျင့်စဉ်တရားများနှင့် လမ်းရှိလျက်၊ ညွှန်ပြသူရှိလျက် လျှောက်သူသည် နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ရှိသွားကြသည်။ လမ်းမှန်ကို မလျှောက်လှမ်းဘဲ လမ်းမှားသို့နောက်ပြန်လျှောက်သူကား၊ နိဗ္ဗာန်သို့မရောက်ဘဲ ဖြစ်ကြရသည်တို့ကို ကောင်းစွာသိရှိရပေပြီ။

အရှင်ဂေါတမ- အလွန်နှစ်သက်ဖွယ်ကောင်းပါပေစွ။

မှောက်ထားသောအိုးကို လှန်၍ပြလိုက်သကဲ့သို့ ဖုံးအုပ်ထားသောအရာဝတ္ထုကို ဖွင့်၍ပြလိုက်ဘိသကဲ့သို့ အမှောင်ခန်းကြီးကို မီးထွန်းပြလိုက်ဘိသကဲ့သို့ အရှင်ဂေါတမ၏ ဥပမာဖြင့်ဟောကြားအပ်သော ဓမ္မဒေသနာကို သေချာစွာနာကြားရသဖြင့် ကောင်းစွာသဘောပေါက်ပေပြီ။

အကျွန်ုပ်အား ယနေ့ယခုမှစ၍ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာသုံးပါးအား ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်တတ်သော ဥပါသကာဒါယကာဟူ၍ မှတ်ယူတော်မူပါအရှင်ဘုရား။

(မဇ္ဈိမနိကာယ်၊ ဥပရိပဏ္ဏာသပါဠိ၊ ဒေဝဒဟဝဂ်၊ ဂဏကမောဂ္ဂလာနသုတ်-ကိုးကား)

နမောသမ္ဗုဒ္ဓသ

မုံရွာနေဇာ

စာမျက်နှာ ၁၄ မှ

သောတုဇန=သည်ဘဝဝယ်၊
ဒုက္ခဖုံးဖုံး=တို့တွေ့ကြုံလည်း၊
တုန်လှုပ်စိတ်ပျော့=အားမလျော့ပါ၊
မပေါ့လို့လ=မချသတိ၊
မြဲတည်ရှိလျက်=မိမိလိုလား၊
ပညာများကို=ကြိုးစားသင်မည်
အောင်ပွဲဆီသို့=ငါသည်မိဋ္ဌာန်
အောင်ပွဲခံပြီး=အောင်ဆုကြီးပေတည်း။

ဝမ်းမြောက်ပီတိ သာဓုခေါ်မိ

၁၃၇၁ ခုနှစ် ဝါဆိုလဆန်း ၁၁ ရက်နေ့ ရတနာဗိမာန်ကျောင်းတိုက် ဟသ်ာတ၊ ဝါဆိုလဆန်း (၁၃)ရက်၊ ပဋ္ဌာန်ကာယဆရာတော်များ ကျောင်းဒကာမကြီး ဒေါ်ခင်လှတင့်၏ ရွှေဂုံတိုင်အိမ်။ လပြည့်နေ့ ဗောဓိရိပ်မြိမ်တောရ မှော်ဘီ၊ စာသင်သံဃာတော်များအတွက် ဝါဆိုသင်္ကန်းကပ်ပွဲတို့၌ ကာယအား၊ ဉာဏအား၊ ဒါနအား၊ ပို့ဆောင်ရေးကားမှစ၍ အားကြိုးမာန်တက် သဒ္ဓါထက် သန်စွာဆောင်ရွက်ကြသော ဒကာ ဒကာမတို့အား "ဓမ္မဝီရဂျာနယ်မှ တစ်ဆင့်" အောင်လံလွှင့်ကာ သာဓုခေါ်ပါကြောင်း ဝမ်းမြောက်ပီတိသာဓုခေါ်မိပါကြောင်း မှတ်တမ်းတင်အပ်ပါသည်။

"ဓမ္မဝီရ ရဲရင့်သံဖြင့်"

ဗုဒ္ဓေါရသ(ဗောဓိရိပ်မြိမ်တောရ) မှော်ဘီ

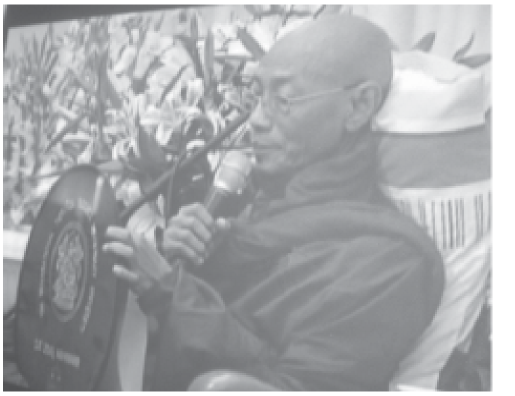

ရန်ကုန်မြို့၊ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ ထေရဝါဒဗုဒ္ဓသာသနာပြု တက္ကသိုလ်ပါမောက္ခချုပ် ကျေးဇူးရှင်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဒေါက်တာ အရှင်နန္ဒမာလာဘိဝံသ ဟောကြားတော်မူသော

b0c&D , fa&@ , &r , fvrf w&m;awmf

(ယခင်အပတ်မှ အဆက်)

ခွဲခြားပြီးတော့ မမြင်ဘူး။

ဘုန်းကြီးတို့တစ်တွေ ထားနိုင်မှာလား။ တစ်ညီတည်းကို စိတ်ထားနိုင်တာ။ အဲဒါ **ဥပေက္ခာ** ပေါ့။ ခွဲခြားပြီးတော့ မမြင်တော့ဘူး။ သတ်ဖို့ ဓားထမ်းပြီးတော့လိုက်တဲ့ လူသတ်သမားနဲ့ သားတော်ရာဟုလာ ခွဲခြားပြီး မမြင်ဘူး။ တူတူပဲ၊ စိတ်ဓာတ်တည်ငြိမ်နေတာ။ ဘာဖြစ်လို့ မြတ်စွာဘုရားက စိတ်ဓာတ်တည်ငြိမ်တုန်းဆိုတော့ ဘုရားမှာ **လောဘ၊ ဒေါသ** မှ မရှိတာ။ ဘက်လိုက်တယ်ဆိုတာ **လောဘ** တို့ **ဒေါသ** တို့ မောဟတို့ရှိမှ ဘက်လိုက်တာ။

အမြဲတမ်း တည့်မတ်တည်ငြိမ်နေဖို့

လောဘရှိရင် ဘက်လိုက်ပြီ၊ **ဆန္ဒာဂတိ။** ဒေါသဆိုရင်လည်း ဘက်လိုက်ပြီ၊ **ဒေါသာဂတိ။** အမှန်မသိရင်လည်းဘဲ ဘက်လိုက်ပြီ၊ **မောဟာဂတိ** ကြောက်လို့ ဘက်လိုက်တယ်။ **ဘယာဂတိ၊** ဟော **အဂတိ ၄ ပါး**ဆိုသည်မှာ **လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ** မကင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ **လောဘ ဒေါသ မောဟ** ကြောင့် စိတ်ဓာတ်ယိမ်းယိုင်မှုကို ဆိုတာ။ **လောဘ ဒေါသ မောဟ** ကင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ စိတ်ဓာတ်ဟာ တည်ငြိမ်နေတယ်။ equanimity အမြဲတမ်း တည့်မတ်တည်ငြိမ်နေတယ်။ ဟိုဘက်သည်ဘက် လှုပ်ရှားယိမ်းယိုင်မှု မရှိဘူး၊ တည့်မတ်တည်ငြိမ်သွားတာ အဲဒီလိုဖြစ်အောင် **မေတ္တာ ကရုဏာ မုဒိတာ** ဆိုတဲ့တရားတွေ ပွားများပြီးတဲ့အခါ အဆင့်မြင့်ဆုံးဖြစ်တဲ့ **ဥပေက္ခာ** တရားကိုပွားရတယ်။ အဲဒီလို **ဥပေက္ခာ** တရားကို ပွားလိုက်တဲ့အခါမှာ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ တစ်ကယ့် စိတ်ဓာတ်တည်ငြိမ်တဲ့ သူတော်စင်ဖြစ်သွားပြီ၊ အလွန်မြင့်မြတ်သွားပြီ။

ငြိမ်နေတာဟာ အဆင့်အတန်းမြင့်တာ

ကြည့်လေ မေတ္တာဆိုတဲ့ နှလုံးသားဟာ နည်းနည်း စိတ်လှုပ်ရှားမှု ရှိတယ်။ မငြိမ်ဘူး။ သူက သတ္တဝါတွေရဲ့ အကျိုးစီးပွားကို လိုလားပြီး၊ သတ္တဝါတွေ ချမ်းသာကြပါစေဆိုတဲ့ လှုပ်ရှားမှုလေးတွေရှိတယ်။ **ကရုဏာ** ကလည်း သနားတဲ့စိတ်ဆိုတော့ စိတ်လှုပ်ရှားမှုလေးတစ်ခုပဲ။ မုဒိတာဆိုတာကလည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာတာဆိုတော့ စိတ်လှုပ်ရှားမှုလေးတစ်ခု။ ငြိမ်တာမဟုတ်ဘူး။ လှုပ်ရှားမှုလေးတွေနဲ့ သွားနေတာ၊ စိတ်လှုပ်ရှားမှု (emotion) တွေရှိတယ်။ ဥပေက္ခာကျတော့ စိတ်လှုပ်ရှားမှုဆိုတာ လုံးဝမရှိတော့ဘူး။ ငြိမ်နေပြီ။ အဲဒီလို ငြိမ်နေတာက ပိုပြီးတော့ အဆင့်အတန်းမြင့်တယ်။

society မှာနေတဲ့အခါမှာ အဲလို **မေတ္တာ ကရုဏာ မုဒိတာ ဥပေက္ခာ** နဲ့နေပါ။ မြတ်စွာဘုရားက ရွေးချယ်ရမယ့်လမ်းတစ်ခုကို ဟောတာ။ ဒါဘယ်တရား ဘယ်ဘာသာလို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ လူတိုင်းလူတိုင်း ကျင့်သုံးနိုင်မဲ့ တရားတွေချည်းပဲနော်။

ကဲ နောက်တစ်ခု မြတ်စွာဘုရားဟောတဲ့ထဲမှာ ခုနက အမှန်တရားကို ရှာဖွေနည်းပေးတယ်။ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့ရှာ၊ ရှာလို့အဖြေတွေ့ရင် မကောင်းဘူးလို့ အဖြေတွေ့ရင် **ပယ်။** ကောင်းတယ်လို့ အဖြေတွေ့ရင် **ကျင့်သုံး။** society မှာနေတဲ့အခါမှာ **မေတ္တာ ကရုဏာ မုဒိတာ ဥပေက္ခာ** နဲ့နေလို့ ဟောတာ။

သေချာတဲ့လမ်း

ဒါပေမယ့် မဖြေရှင်းနိုင်သေးတဲ့ ပြဿနာလေးတစ်ခုက ကျန်နေသေးတယ်။ ဘာကျန်နေတုန်းဆိုတော့ ဘုန်းကြီးတို့တစ်တွေ စဉ်းစားကြည့်၊ နောက်ဘဝဆိုတာ ရှိသလား၊ နောက်ဘဝမှာ ဒို့ဖြစ်ဦးမှာလား။ တကယ့်လက်တွေ့ပြနိုင်ပါ့မလား၊ သိပ္ပံပညာနဲ့လည်း လက်တွေ့ပြနိုင်ပါ့မလား၊ တစ်ချို့က မရှိဘူးဟောတယ်၊ တစ်ချို့က ရှိတယ်ဟောတယ်၊ ဘာသာတရားတွေမှာလည်း တစ်ချို့ဘာသာက နောက်ဘဝရှိတယ်၊ တစ်ချို့ဘာသာက နောက်ဘဝမရှိဘူး၊ ကဲ ရှိတယ် မရှိဘူး ကိုယ်လည်း မဆုံးဖြတ်နိုင်ဘူး၊ ဘာလုပ်မလဲ။

ဒါ့အပြင် တစ်ချို့ဘာသာက ပြောတယ်။ ကိုယ်လုပ်ထားတဲ့ အကုသိုလ်တွေက ကိုယ်ခံရမယ်လို့ ဟောတယ်။ အေး တစ်ချို့ဘာသာက ကိုယ်ခံစရာမလိုဘူး။ ထာဝရ ဘုရားရှေ့ ဒူးထောက်ပြီးတော့ ဝန်ခံလိုက်လို့ရှိရင် အကုသိုလ်တွေက ပျောက်ကွယ်သွားတယ်။ အဲဒီလို ကွဲလွဲချက်တွေ ရှိနေပြီးတဲ့နောက် မိမိတို့ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့ ခုနက **လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ အလောဘ၊ အဒေါသ၊ အမောဟ** နဲ့ ပတ်သက်လို့ တွေးတောဆင်ခြင်သုံးသပ်လို့ရတဲ့ အဖြေမျိုးရနိုင်ပါတော့မလား။ မရနိုင်ဘူးနော်။

အဖြေမထုတ်နိုင်ရင် သေချာတာလုပ်

တမလွန်ဘဝ နောက်ဘဝကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီးတော့ အဖြေရှာမလဲ၊ နောက်ဘဝဖြစ်ဦးမှာလား၊ မဖြစ်ဘူးလား၊ ကိုယ်လုပ်ထားတဲ့ အကုသိုလ်တွေရဲ့ အကျိုးကို ခံရဦးမှာလား၊ မခံရဘူးလား၊ အကုသိုလ်တွေက အကျိုးပေးသလား မပေးဘူးလားဆိုတာနဲ့ ပတ်သက်လာလို့ရှိရင် အဖြေမထုတ်နိုင်ဘူးတဲ့၊ အဲဒီလို အဖြေမထုတ်နိုင်တဲ့အခါမှာ မြတ်စွာဘုရားက သေချာတာ လုပ်ဆိုပြီးတော့ မှာတယ်၊ အဖြေမထုတ်နိုင်တဲ့ဟာကျတော့ **သေချာတဲ့လမ်း** ကို ရွေးတဲ့၊ ဘယ်လို ရွေးမတုန်းတဲ့။

နှစ်ဖက်ကောင်းတဲ့ လမ်းကိုရွေး

ကောင်းပြီ၊ ငါ ဒီဘဝမှာ လူတော် လူကောင်းဖြစ်အောင်နေလိုက်မယ်၊ လူတော်လူကောင်းဆိုတဲ့ စံနှုန်းကိုက်အောင်နေလိုက်မယ်၊ လူတော်လူကောင်းဖြစ်အောင် နေလိုက်လို့ရှိရင် နောင်ဘဝရှိတယ်ဆိုလို့ ရှိရင်လည်းပဲ အိုကေပဲ၊ နောက်ဘဝမှာ ငါဟာ ကောင်းတဲ့ဘဝရောက်မယ်၊ နောက်ဘဝမရှိဘူးဆိုရင် လည်းပဲ အိုကေပဲ၊ ဒီဘဝမှာ ငါဟာလူကောင်းလူတော်ဖြစ်တယ်။ ကဲ နှစ်ဖက်စလုံး မကောင်းဘူးလား၊ ဒီဘဝမှာ ကိုယ့်ကိုကိုယ် လူတော်လူကောင်းဖြစ်အောင်လုပ်ခြင်းဖြင့် နောင်ဘဝရှိရင်လည်း ကောင်းတဲ့ဘဝရောက်ဖို့သေချာတယ်၊ နောင်ဘဝမရှိဘူးဆိုလည်း ဒီဘဝ ငါလူကောင်းပဲ၊ ဟော နှစ်ဖက်ကောင်းတဲ့ လမ်းကိုရွေး။

ကဲ အကုသိုလ်တွေကို တစ်ချို့က အကျိုးပေးတယ်လို့ပြောတယ်၊ တစ်ချို့ကလည်း အကုသိုလ်တွေ အကျိုးမပေးဘူးလို့လည်း ပြောတယ်၊ ဘယ်ဟာက မှန်သလဲ၊ ကိုယ်တိုင်ဆုံးဖြတ်နိုင်ရမယ်။ မဆုံးဖြတ်နိုင်လို့ရှိရင် သေချာတာ လုပ်။ အကုသိုလ်မလုပ်ဘဲ နေလိုက်ပေါ့။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား။

စာမျက်နှာ ၃၄ သို့

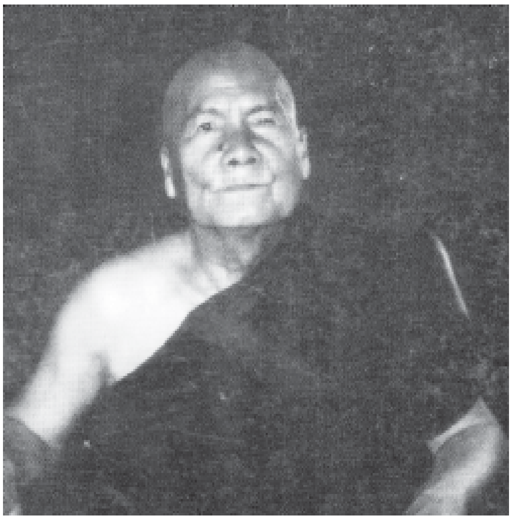

ycu¨ lq&mawmbd&m;u; b'E £aEmbmor[max&

a[mlum;awmrl tyao m

y¥Vgdu wåawmf D ced , f [m0*³ ½ kvåf

r [m ow¬gXme o kvåawmfvm

t vef;ef rwfvS;Ðm; v nfvG;f eA/ fea&mu fu m if;

vlwdf; v u åwÆ f; i EHo m

"rÆnEk ó emw&m;awmjf rwf

ဤ"ဓမ္မာနုပဿနာတရားတော်မြတ်သည် သာသနာအတွက်အလွန်အကျိုးရှိပြီး၊ သာသနာပြုရာလည်းရောက်သည်မည်၍၊ မြန်မာဘာသာတစ်မျိုးတည်းဖြင့် အစအဆုံးဖော်ပြလိုက်ရပါသည်။ (ဓမ္မဝီရဂျာနယ်)

(ယခင်အပတ်မှအဆက်)

နိဂုံး

ဤ(ဓမ္မာနုပဿနာ)တရားစာသားများသည် အဆင်း(ရုပ်)ပရမတ်တွေသာဖြစ်ပါသည်။ စာသားအဆင်း(ရုပ်)များကို ဖတ်ရှုနေခြင်းသည် (ပရမတ္ထသစ္စာ)အားဖြင့် (အတ္တ)ငါမဟုတ်၊ လူမဟုတ်၊ သတ္တဝါမဟုတ် 'ကုသလာဓမ္မာ'ဖြစ်သော (နာမ်)တရား (၅၃)ပါးထဲမှ ထိုက်သည့်အားလျော်စွာ ရရှိသော(စိတ်)နှင့် (စေတသိက်)အချို့တို့က အဆင်း(ရုပ်)များကို ဖတ်ရှုနေခြင်း၊ သိနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။ (ရုပ်နာမ်)တို့ အလုပ်လုပ်နေခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။ (အတ္တ)ငါက ဖတ်နေသည်မဟုတ်ပါ။ (အတ္တ)ငါမဟုတ်သည့် (ရုပ်နာမ်)(အနတ္တ)တရားတို့သာလျှင် (ဓမ္မသိ)နှင့်(ဝိညာဏ်သိ)များဖြစ်ပေါ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ (ရုပ်နာမ်)၏ အကျယ်သဘောဖြစ်သော(စိတ်၊ စေတသိက်၊ ရုပ်)တို့တွင်-

စိတ်	= ၁ ပါး နာမ်တေပညာသ
စေတသိက်	= ၅၂ ပါး (၅၃)ပါး
ရုပ်	= ၂၈ ပါး
သံခတဓာတ်	=၈၁ ပါး
(နိဗ္ဗာန်)အသင်္ခတဓာတ်မြတ်=၁ ပါး	
စုစုပေါင်း	=၈၂ ပါး

အသင်္ခတဓာတ် နိဗ္ဗာန်(၁)ပါးနှင့် သင်္ခတဓာတ်(၈၁)ပါးတို့ကို ပေါင်းသော် လောကီ၊ လောကုတ္တရာနယ်တွင် ဓာတ်(၈၂)ပါးသာရှိပါသည်။

ထို့ကြောင့် (ဓမ္မာနုပဿနာ)တရားကိုဖတ်ရှုနေခြင်းသည် အတ္တ(ငါ)က ဖတ်ရှုနေခြင်းမဟုတ် (လူ)က ဖတ်ရှုနေခြင်းမဟုတ် (သတ္တဝါ)က ဖတ်ရှုနေခြင်းမဟုတ်ပေ၊ ငါမပိုင်ငါမဆိုင်သည့် (အနတ္တ)တရား(စိတ်)နှင့် (စေတသိက်)တို့က ဖတ်ရှုနေခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

အလားတူပင် (ဓမ္မာနုပဿနာ)တရားကို ရှုပွားနေခြင်းသည်လည်း (အတ္တ)ကောင်ကလေးက ရှုပွားနေခြင်းလည်းမဟုတ် (ငါ)က ရှုပွားနေခြင်းမဟုတ်ပေ၊ (အတ္တ)မရှိ (ငါ)မရှိ 'ကုသလာဓမ္မာ' တည်းဟူသော (ဓမ္မသဘာဝ)ဖြစ်သည့် (စိတ်)နှင့် (စေတသိက်)အချို့တို့က မဂ်၊ ဖိုလ်၊ နိဗ္ဗာန်သို့ ဆိုက်ရောက်အောင် တက်လှမ်းနေခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ကို အလိုရှိကြကုန်သောယောဂီလို့ခေါ်သော သူတော်စင် သူတော်မြတ်အခေါ်ရှိသူတို့သည် အမျိုးမျိုးသော (ပညတ်) တို့ကို ကျော်လွှန်စေပြီး (ပညာ)မျက်စိဖြင့် မြင်အပ်သော (ပရမတ္ထဓမ္မသဘာဝ) ကို ဆိုက်အောင် အားထုတ်ရပေမည်။ ထိုသို့ အားထုတ်ရကြောင်းကိုလည်း သိရှိနားလည်ဖို့လိုအပ်ပါသည်။

(ဓမ္မာနုပဿနာ)ရှုပွားရာတွင် သုညတ(ဓမ္မသဘာဝ)ဆိုက်ရန် သိသင့်သိအပ်သော အချက်မှာ (နာမနှင့်သဏ္ဍာန်)ပင်ဖြစ်ပါသည်။ ထို(နာမသဏ္ဍာန်)သည် (ပညတ်)တို့ပင်ဖြစ်ပါသည်။ (ဝိပဿနာ) ဘာဝနာအားထုတ်ကြသောအခါ (ပညတ်) ကို အာရုံမပြုရ၊ (ပရမတ်)ကိုသာအာရုံပြုရမည်ဆိုသည်ကို (ဝိပဿနာ)ရှုပွားကြသူတိုင်း အားလုံး အသိပင်ဖြစ်ကြပါသည်။

(ပညတ်)နှင့် ပတ်သက်၍ ခြုံငုံသိရှိနိုင်ရန် အတိုချုပ်အားဖြင့် (ပညတ်) နှစ်မျိုးနှစ်စားရှိပါသည်။ တစ်မျိုးမှာ (ရှိ)သည်ကိုခေါ်ဆိုအပ်သော 'အဟုတ်ရှိ' (ပညတ်)ဖြစ်၍ ကျန်တစ်မျိုးမှာ (မရှိ)သည်ကိုခေါ်ဆိုနေကြသော 'သမုတ်ရှိ' (ပညတ်)တို့ပင်ဖြစ်ပါသည်။

(ရှိ) သည်ကိုခေါ်ဆိုသော (ပညတ်)သည် (သင်္ခတ၊ အသင်္ခတ) လောကဓာတ်ကြီးတစ်ရပ်လုံးတွင် (၈၂)ပါးသော (ဓမ္မသဘာဝ)ပင်ဖြစ်ပါသည်။ ဤ (၈၂)ပါးသော (ဓမ္မသဘာဝ)တို့ကို သိစိမ့်သောငှာ မြတ်ဗုဒ္ဓသည် ထို(ဓမ္မသဘာဝ)နှင့် ကိုက်ညီသောအမည်(ပညတ်)ကို ပေးလျက် ဟောကြားတော်မူခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ (ရှိ)သည်ကို သင့်လျော်စွာခေါ်ဆိုထားသော (အမည်)ပင်ဖြစ်ပါသည်။ ထို(ပညတ်)ကို (ဝိဇ္ဇမာနပညတ်)ဟူ၍လည်းခေါ်ဆိုပါသည်။ (ဥပမာ) အားဖြင့် (ရှိ)သည်ကို ခေါ်ဆိုသော (ပညတ်)တို့သည် ပထဝီ၊ တေဇော၊ အာပေါ၊ ဝါယော၊ ဖဿ၊ ဝေဒနာ၊ သညာအစရှိသည်တို့ဖြစ်ကြပါသည်။ ၎င်းတို့သည် (၈၂)ပါးသော (ဓမ္မသဘာဝ)တွင် ပါဝင်သော(နာမပညတ်)များပင်ဖြစ်ကြပါသည်။

အထူးသိမှတ်စရာမှာ (နာမည်)ပညတ်နှင့် (ဓမ္မသဘာဝ)တို့မှာ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု မရောယှက်ကြပါ။ တစ်ခြားစီသာဖြစ်ပါသည်။ (ပထဝီ)ဆိုသည့်နံမည်၊ (ဝေဒနာ)ဆိုသည့် (နံမည်)(ပညတ်)တို့၏ (ဓမ္မသဘာဝ) တစ်ခုစီကို လူတို့သိရှိရန် (မြတ်ဗုဒ္ဓ)က နံမည်များပေး၍ မှည့်ခေါ်ထားသော (ပညတ်)များသာဖြစ်ပါသည်။ (ဓမ္မသဘာဝ)တွင် (နံမည်)မပါပါ၊ (နံမည်)အမည်(နာမ)သည် (ဓမ္မသဘာဝ)မဟုတ်၊ ထို့ကြောင့် ပခုက္ကူဆရာတော်ဘုရားကြီးက (နာမသဏ္ဍာန်)မရောက်ရန် အမှန်သတိပြုကြရန် လမ်းညွှန်ပေးထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ (သဏ္ဍာန်၊ နာမ)မရောက်က ညွှတ်ကြဘယ်မရှိလို့လည်း ဟောကြားထားသည်မှာ (ဓမ္မသဘာဝ)ဆိုက်အောင် ဟောကြားထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

(မရှိ)သည်ကို ခေါ်ဆိုနေကြသော (ပညတ်) ဆိုသည်မှာ (ဥပမာ) ပြရသော် တနင်္ဂနွေ၊ တနင်္လာ၊ နတ်တော်၊ ပြာသို၊ လူ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာ၊ ငါ၊ သူ၊

ယောကျာ်း၊ မိန်းမ၊ ပုဂ္ဂိုလ်၊ ကျွဲ၊ နွား(သတ္တဝါ)စသည်တို့မှာ (မရှိ)သည်ကို ခေါ်ဆိုနေကြသော (ပညတ်)များသာဖြစ်ကြပါသည်။ လောက၌ အမှန်တကယ်ရှိသော (ဓမ္မသဘာဝ)(၈၂)ပါးသော ဓာတ်များမဟုတ်ကြပါချေ။ (မရှိ)သည်ကို (သမုတိသစ္စာ)အားဖြင့် သမုတ်ရှိခေါ်ဆိုထားသော (နာမ) (ပညတ်)မျှသာဖြစ်ပေသည်။ ယင်းသို့(ဓမ္မသဘာဝ)သီးခြားမရှိသည်များ ခေါ်ဆိုခြင်းကို (အဝိဇ္ဇာမန)ပညတ်ဟူ၍ခေါ်ဆိုကြပါသည်။

ထို့ကြောင့် ယောဂီသူမြတ်တို့သည် 'သမုတ်ရှိ' နှင့် 'အဟုတ်ရှိ' ကို ရှေးဦးစွာတိကျပြတ်သားစွာ ခွဲခြားသိမှတ်ထားရပေမည်၊ တစ်နည်းဆိုသော် 'အဝိဇ္ဇမနပညတ်'နှင့် 'ဝိဇ္ဇာမနပညတ်' ကို ရှေးဦးစွာ တိကျပြတ်သားစွာ ခွဲခြားသိမှတ်ထားရပေမည်။

(သမုတ်ရှိ) အဖြစ် ခေါ်ဆို၍ နေကြရသော (အဝိဇ္ဇာမန၊ ပညတ်)သည် ငါ၊ သူ၊ ယောကျာ်း၊ မိန်းမ၊ ပုဂ္ဂိုလ်၊ လူ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာ၊ တိရစ္ဆာန်တို့ဖြစ်ကြပါသည်။ ၎င်းတို့ကို ပေါင်း၍ (သတ္တဝါ)ဟု တစ်လုံးတည်းခေါ်ဆိုသမုတ်ထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

(သတ္တဝါ)နှင့် ပတ်သက်၍ သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်ဘိက္ခုနီသံယုတ်၊ ဝဇီရာဘိက္ခုနီသုတ်၌ မာရ်နတ်သည် ဝဇီရာအမည်ရှိသော ထေရီမအား အို. . . အရှင်မ၊ အဘယ်သူသည် (သတ္တဝါ)ပြုသနည်း၊ အဘယ်ကြောင့် (သတ္တဝါ)သည်ဖြစ်လာသနည်းဟုမေးရာ၊ ထေရီမက အို. . မာရ်နတ် သင်သည်အဘယ်အရာကို (သတ္တဝါ)ဟု မှောက်မှောက်မှားမှား စွဲလန်းနေသနည်း၊ အို. . မာရ်နတ် (သတ္တဝါ)ဟုခေါ်ဆိုခြင်းသည် စင်စစ်သော်ကား ပြုပြင်အပ်သောစိတ်၊ စေတသိက်၊ ရုပ်(သင်္ခါရ)အစုတို့သာတည်း။

(သတ္တဝါ)ဟူသည် မြူမျှမရှိ၊ ဤသက်သက်သော(ရုပ်နာမ်)(သင်္ခါရ)အစုသည် (သတ္တဝါ)ဟူသောအမည်ကို ပေးထားခြင်းသာဖြစ်၏။ အစိတ်စိတ်အပိုင်းပိုင်း တစစီဖြစ်နေသော ဘီး၊ ဝင်ရိုး၊ ထမ်းပိုး၊ စည်းလုံးတို့ကို ပေါင်းစပ်သည်ရှိသော် လှည်း၊ ယာဉ်၊ ရထားဟူသော ဝေါဟာရစကားအသံသည် ဖြစ်ပေါ်သကဲ့သို့ ကာမ(၁၁)ဘုံသားတို့ကို ပေါင်းခြုံ၍ခေါ်သော (သတ္တဝါ)ဟု အခေါ်ရှိသော လူ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ၊ အသူရကာယ်၊ ငရဲသားတို့သည် (စိတ်၊ စေတသိက်၊ ရုပ်)ဟူသော (ခန္ဓာငါးပါး)သာ ထင်ရှားရှိကုန်သော အစုတို့သာလျှင် ဖြစ်ကုန်၏။ (သတ္တဝါ)ဟူသည် လူ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာ၊ ယောကျာ်း၊ မိန်းမ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ငရဲသားအပါအဝင်ကို (သတ္တဝါ)ဟူ၍သာခေါ်ဝေါ်သမုတ်ထားခြင်းဖြစ်၏။

စင်စစ်သော်ကား (လူ)ဟူ၍မရှိ၊ (သတ္တဝါ)ဟူ၍မရှိ၊ ယောကျာ်း၊ မိန်းမဟူ၍ မရှိပါပေ၊ (ခန္ဓာငါးပါး) သာရှိ၏။ ထို(ခန္ဓာငါးပါး)ဟု ဆိုအပ်သော (ဓမ္မ)သဘောသည် (ဒုက္ခအစု)သာလျှင်ဖြစ်၏။ ဒုက္ခသာလျှင် တည်ရှိ၏ဟု မာရ်နတ်ကို ဝဇီရာထေရီမက မြတ်ဗုဒ္ဓဟောကြားသည့် အတိုင်း ဟောကြားထားခဲ့ပေသည်။

သုတ်မဟာဝါ(မဟာသတိပဋ္ဌာနသုတ်) အဋ္ဌကထာ၌လည်းကောင်း၊ သမ္မောအဋ္ဌကထာ သတိပဋ္ဌာနဝိဘင်္ဂ၌လည်းကောင်း၊ လာရှိပြန်သည်မှာ-

ယံ ပဿတိ နတံဒိဋ္ဌံ၊
ယံ ဒိဋ္ဌံတံနု ပဿတိ၊
အပဿံ ဗဇ္ဈတေမုဠ္ဟော၊
ဗဇ္ဈမာနောနမုစ္စတိ။

ယံ=အကြင်ယောကျာ်း၊ မိန်းမအစရှိသော အာရုံကို ပဿတိ=မြင်ရ၏။ တံထိုယောကျာ်း၊ မိန်းမဟူသော အာရုံကို၊ နဒိဋ္ဌံ=မမြင်အပ်၊ ယံ-အကြင် (မဟာဘုတ်၊ ဥပါဒါရုပ်)တရားကို ဒိဋ္ဌံ-မြင်အပ်၏၊ တံ-ထို (မဟာဘုတ်၊ ဥပါဒါရုပ်)တရားကို နုပဿတိ-ပညာမျက်စိဖြင့် မမြင်ကြ၊ မုဠှော-မောဟဖြင့် တွေဝေကြသည်ဖြစ်၍၊ အပဿံ အပဿန္တော၊ (ဘူတရုပ်ဥပဒါရုပ်)ကို ပညာမျက်စိဖြင့် မသိမမြင်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကို၊ ဗဇ္ဈတေ(တဏှာမာန)စသော ကိလေသာတို့ဖြင့် ဖွဲ့ချည်၍ထားတော့၏။ ဗဇ္ဈမာနော ကိလေသာတို့ဖြင့် ချည်နှောင်ထားအပ်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် နမုစ္စတိ၊ သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲမှ မလွတ်ကျွတ်နိုင်သည်သာတည်းဟု အဋ္ဌကထာဆရာမြတ်ဖွင့်ဆိုတော်မူ၏။ မျက်စိဖြင့် အဆင်းရူပါရုံကို မြင်သော် မိန်းမ၊ ယောကျာ်းစသော သဏ္ဌာန်နိမိတ်ကို မစွဲယူရ၊ လက်ခြေစသော အင်္ဂါ၊ ပြုံးဟန်၊ ရယ်ဟန်စသော အမူအရာ အမှတ်လက္ခဏာကို မစွဲယူရ။

(ဆဋ္ဌမူ၊ မြန်မာပြန်၊ စာမျက်နှာ ၇၃)

ထို့အပြင် ဆဋ္ဌမူဖြစ်သော မူလပဏ္ဏာသပါဠိတော်စာမျက်နှာ (၂၃၈)သဠာယတနဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော် (၃၂၃)အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော်စတုက္ကနိပါတ်(၅၃၀)ဓမ္မသင်္ဂဏီပါဠိတော်ဆဋ္ဌမူစာမျက်နှာ (၂၆၁)ထိုမှ တစ်ပါးအခြားသောပါဠိတော်များ၌လည်း ယင်းသို့ပုံပန်းသဏ္ဌာန်နိမိတ်ကိုမယူရန် ဟောတော်မူပါသေး၏။

ယင်းသို့(ယောကျာ်း၊ မိန်းမ)စသောနိမိတ်ကိုမယူရန် နိကာယ်ငါးရပ်စလုံးမှ ကောက်ယူဖော်ပြခြင်းမှာ နိကာယ်ငါးရပ်စလုံးတွင် (လူ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာ၊ သတ္တဝါ)ဟူသော ပုံပန်းသဏ္ဌာန်အရိပ် နိမိတ်ကို မယူရန် မြတ်စွာဘုရားဟောကြားတော်မူခြင်းကို လေးနက်စွာသိရှိတော်မူကြစေရန်ဖြစ်ပါသည်။

ဝိပဿနာဘာဝနာကို ပွားများအားထုတ်ကြသည်မှာ အများအား ဖြင့် (အတ္တ)ကပွားများအားထုတ်နေကြသည်ကို တွေ့ရှိ၏။ တနည်းဆိုရသော် (ငါ)က ဝိပဿနာဘာဝနာကိုပွားများအားထုတ်နေကြသည်ကိုတွေ့ရှိရ၏။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသာသနာတော်၏ ပါဠိတော်ဆောင်ပုဒ်မှာ 'သဗ္ဗေဓမ္မာ အနတ္တာ' ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဝိပဿနာဘာဝနာကို ပွားများအားထုတ်လျှင် (အနတ္တဓမ္မ)သဘာဝကိုသာလျှင် ပွားများအားထုတ်ရပေမည်။ (ငါ)က (အတ္တ)က ပွားများအားထုတ်နေခြင်းဖြင့် အလိုရှိအပ်သော မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်သို့ မရောက်ရှိနိုင်ခြင်းကို စွဲမြဲစွာ မှတ်သားထားရပေမည်။

(ငါ) က ဝိပဿနာဘာဝနာကို ပွားများအားထုတ်နေခြင်းမှာ (ဒိဋ္ဌိ) ခွာခြင်းမဖြစ်သည်ကို ဝိသုဒ္ဓိမဂ်အဋ္ဌကထာပါဠိ ဆဋ္ဌမူ ဒုတိယ စာမျက်နှာ (၂၆၃)၌

အဟံဝိပဿာမိ မမဝိပဿနာတိ
ဂဏှတော ဟိ ဒိဋ္ဌိ သမုဂ္ဃာဋနံနာမ
နဟောတိ။

ငါသည် ဝိပဿနာရှုအံ့၊ ငါ၏ ဝိပဿနာတည်း။ ဤသို့ယူသော ယောဂီအား ဒိဋ္ဌိပျောက်ခြင်း၊ ကွာခြင်းမည်သည်မဖြစ်။ (အရှင်နန္ဒမာလာ မြန်မာပြန် တတိယတွဲ စာမျက်နှာ (၃၅၈)။

ထို့ကြောင့် ဝိပဿနာ ဘာဝနာပွားများရာတွင် (ငါ)က ဝိပဿနာဘာဝနာပွားများနေသည်မဖြစ်စေရ၊ (စိတ်)နှင့် (စေတသိက်)နာမ်၊ ခန္ဓာလေးပါးတို့က ပွားများအားထုတ်နေသည်ဟူ၍သာ မှတ်ယူရလေသည်။ ငါက ပွားများအားထုတ်နေသည်ဆိုပါက (ဒိဋ္ဌိ) မစင်ခြင်းကြောင့် (သတ္တဝါ)ဟူသော အယူကို မစွန့်ခြင်း ဖြစ်နေသောကြောင့် အလိုရှိအပ်သော မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်သို့ မရောက်ရှိနိုင်ပေ။

(အနတ္တ)သဘောဝဓမ္မဖြစ်သော သဘောတရာတစ်ခုက (အနတ္တသဘာဝဓမ္မ)ဖြစ်သော သဘောတရားတို့၏ အဖြစ်အပျက်ကို ဆင်ခြင်ပွားများအားထုတ်နေခြင်းမျှသာ ဖြစ်ရပေမည်။ ယင်းအဋ္ဌကထာ၌ ဆက်လက်လာရှိပြန်သည်မှာ-

သင်္ခါရာဝ သင်္ခါရေ ဝိပဿန္တိ သမ္မသန္တိ
ဝ ဝတ္ထပေန္တိ ပရိဂ္ဂဏှန္တိ ပရစ္ဆိန္ဒီတိ
ဂဏှတော ပန ဒိဋ္ဌိဉ္ဃာဋနံ နာမ ဟောတိ။

(သင်္ခါရ)တို့သည်သာလျှင် (သင်္ခါရ)တို့ကို ရှုကုန်၏။ သုံးသပ်ကုန် ၏။ နှလုံးပိုက်ထားမှတ်သားကုန်၏။ သိမ်းဆည်းရုံးစုကုန်၏။ ပိုင်းခြားကုန်၏။ ဤသို့ယူသော ယောဂီအား (ဒိဋ္ဌိ)ကို ခွာသည်မည်၏ဟု ပြဆိုထားပါသည်။

(ဆက်လက်ဖော်ပြပါမည်)

ed, wrpa'qldb;q,luDSuif,vGfu&avatmif

ခင်မောင်မိုး(တောင်ကြီး)

မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဟူသော ပါဠိဘာသာစကားကို မြန်မာဘာသာသို့ တိုက်ရိုက်ပြန်ဆိုရပါသော်၊ မိစ္ဆာကအမှား (မှားသော)၊ ဒိဋ္ဌိက အယူဖြစ်၍ မှားသောအယူဟု အဓိပ္ပာယ်ရပါသည်။ တနည်း မှားသောအယူကို ယူသူကိုလည်း မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဟု ခေါ်ဆိုပါသည်။ နိယတဆိုသောစကားမှာ နောင်ဘဝအထိအထုံဝါသနာဆက်ပြီး လိုက်ပါသွားသည်ဟုဆိုပါသည်။ မြဲသည့်သဘောဖြစ်ပါသည်။

နိယတမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဖြစ်ကြရပုံ အကြောင်း

(က) နိယတမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဖြစ်ပုံ အကြောင်းကား

မှားယွင်းသောအယူဝါဒဆိုင်ရာစာအုပ်များ၊ တရားများကို ဖတ်ရှုတ်ကျက်မှတ်ခြင်း၊ သဘောသဘာဝကို ဆင်ခြင်ခြင်း၊ လေ့လာဆွေးနွေးခြင်းစသည်တို့ကို ပြုသောအခါ-

(၁) ထိုမှားယွင်းသော (မိစ္ဆာ) အယူကို အမြဲတွေးတောခြင်းသတိအမှား (မိစ္ဆာသတိ) ဖြစ်၏။

(၂) ထို့နောက် မှားယွင်းသောတည်ကြည်မှုကိုစောက်ချ၍ အာရုံပြုမှု (မိစ္ဆာသမာဓိ) ဖြစ်၏။

(၃) ထို့နောက်၊ ထိုအယူကိုယူမည်ဟုဆုံးဖြတ်သော ဒိဋ္ဌိသမ္ပယုတ်လောဘမူ အကုသိုလ်ဇော ၇-ချက်ဖြစ်၏။ ထိုဇော ၇-ချက်တွင် ပဌမဇော၊ ဒုတိယ၊ တတိယ၊ စတုတ္ထ၊ ပဉ္စမ၊ ဆဋ္ဌမဇောတို့၌ ကုစား၍ရနိုင်သေး၏။ နောက်ဆုံးသတ္တမဇောဖြစ်သောအခါ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဖြစ်လေ၏။ တစ်ဘဝနိယတ (မြဲသွားခြင်း) ဖြစ်လေ၏။ လူနတ် သုဂတိတံခါးပိတ်၊ ငရဲစသော အပါယ်တံခါးပွင့်၏။ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်နှင့်ကား လုံးဝဝေးသွား၏။ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဖြစ်ခြင်းကို ဘုရားသော်မှ မကုစားနိုင်ဟု ဆိုလေ၏။

(ခ) မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဟူသည်ကား

နတ္ထိက၊ အကရိယ၊ အဟေတုကဒိဋ္ဌိ (၃) မျိုးတည်း။ ထို (၃) မျိုးတို့တွင်-

၁။ နတ္ထိကဒိဋ္ဌိသည် အကျိုးကိုပယ်၏။ ဘာလုပ်လုပ်ဘာအကျိုးအပြစ်မှ မဖြစ်ဟု ယူမှား၏။

၂။ အကရိယဒိဋ္ဌိသည် အကြောင်းကိုပယ်၏။ ကောင်းဆိုးနှစ်မျိုးလုပ်ချင်ရာလုပ်၊ လုပ်ရာမရောက်ဟု ယူမှား၏။

၃။ အဟေတုကဒိဋ္ဌိသည် အကြောင်းအကျိုးယခင်နှစ်မျိုးကို ပယ်၏။

အကြောင်းပယ်က အကျိုးကိုလည်း ပယ်ရာရောက်၏။ အကျိုးကိုပယ်က အကြောင်းကိုလည်း ပယ်ရာရောက်၏။ ထို့ကြောင့် ဒိဋ္ဌိသုံးမျိုးသဘာဝချင်းတူသည်သာဖြစ်၏။ ပယ်ခြင်းကိုသာခေါင်းတပ်၍ ဒိဋ္ဌိသုံးမျိုးဆိုရသည်။

(ဂ) နိယတဖြစ်ပုံ၊ နောင်ဘဝဝါသနာဆက်ပုံ

ဤဒိဋ္ဌိသုံးမျိုးတို့သည် ဤဘဝ၌သာမြဲသည်။ နိယတမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဖြစ်ပါသည်။ နိယတမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိသည် နောက်ဘဝမလိုက်ပါ။ ယခုဘဝမိစ္ဆာအယူဝါဒနေ့စဉ်နှစ်သက်စွဲမြဲသောအထုံကြောင့်သာ၊ နောင်ဘဝ၌ ဤမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဝါသနာလိုက်ပါလာတတ်သည်။

မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအယူဝါဒစာအုပ်စာတန်းများကို ဖတ်ရှုလေ့လာကြပြီး သဘောကျလက်ခံတတ်ကြ၏။ နောင်ဘဝရှိတယ်ဆိုတာလဲ ဟုတ်နိုင်မယ်မထင်ပါဘူး။ နတ်ပြည်တို့ ငရဲပြည်တို့ဆိုတာလဲ ရှိမယ်မထင်ဘူး။ ရေးကံကြောင့်ဘာဖြစ်တာ ညာဖြစ်တာဆိုတာတွေဟာလဲ ဘာမျှဟုတ်မယ်မထင်ပါဘူးဟု ကြံတွေးမှားယွင်းတတ်ကြလေသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာတစ်ယောက်က အခြားဘာသာစာပေများကို ဖတ်ရှုလေ့လာပြီး သဘောကျခြင်း၊ ဟောပြောချက်များကို နှစ်ခြိုက်လက်ခံခြင်း၊ ဘာသာတရားမဲ့ဝါဒကို ဟုတ်သလိုလို မှန်သလိုလို ထင်တတ်ကြခြင်းတို့ကား ရှေးရှေးဘဝများက မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဖြစ်ခဲ့ခြင်း၏ အငွေ့အသက်အထုံဝါသနာများပင်ဖြစ်သည်။

ဤသို့ နိယတမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအယူမှားကြီးသည် ယခုဘဝ၌သာမြဲ၍ နောင်ဘဝသို့ မကူးပြောင်းပါ။ အထုံဝါသနာအဖျားအနားသာ ခတ်ရုံခတ်ပါသည်။ စွေ့ရုံစွေ့ပါသည်။ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိညှော်နံ့နံ့ရုံသာနံ့ပါသည်ဟုလည်း ယုံကြည်ကြလေသည်။

(ဃ) မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိနှင့်စပ်သမျှ သက်ရှိသက်မဲ့အားလုံးတို့နှင့်မဆက်ဆံရှောင်သင့်ပုံ

တသ္မာ အကလျာဏဇနံ၊ အာသီဝိသမိဝေါရဂံ။

အာရကာ ပရိဝဇ္ဇေယျ၊ ဘူတိကာမော ဝိစက္ခဏော။

(ပဏ္ဏာသ အဋ္ဌကထာဆရာ-အရှင်ဗုဒ္ဓဃောသ)

တသ္မာ-ထို့ကြောင့်၊ ဘူတိကာမော-ကြီးပွားခြင်းကိုအလိုရှိသော၊ ဝိစက္ခဏော- ပညာရှိဗုဒ္ဓဘာသာ သူတော်ကောင်းသည်၊ အကလျာဏဇနံ-နိယတမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအကလျာဏခေါ်ရိုး၊ မကောင်းသောလူဆိုးကို၊ အာသီဝိသံ-အဆိပ်ပြင်းထန်သော၊ ဥရဂံဝ-မြွေပွေးမြွေဟောက်င်န်းပျောက်င်န်းကျား မြွေဆိုးများကဲ့သို့၊ အာရကာ-စိတ်ဝေးကိုယ်ဝေး ဆက်ဆံရေးဝေးလျက်၊ ပရိဝဇ္ဇေယျ-တက်စုံလက်စုံဘက်စုံ ရှောင်ကြဉ်ကြရာသတည်း။

ခေတ်သစ်အနာဂတ်အထိမြင်ခဲ့သောအဋ္ဌကထာဆရာ

ပဏ္ဏာသအဋ္ဌကထာဆရာအရှင်ဗုဒ္ဓဃောသသည် လွန်ခဲ့သည့်နှစ်ပေါင်း တစ်ထောင်ကျော်လောက်ကစ၍၊ ယခုခေတ်သစ်အနာဂတ်အမြင်ဖြင့် တွေးခေါ်မြော်မြင်နိုင်ခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ပဏ္ဏာသအဋ္ဌကထာဆရာကြီး အရှင်မဟာဗုဒ္ဓဃောသမထေရ်မြတ်ကြီး၏ သတိပေးချက်ကို အထူးအလေးထားလျက်၊ ဤနိယတမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဘေးဆိုးကြီးမှ ကင်းလွတ်ရလေအောင်၊ နိယတမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိနှင့် ဆက်စပ်သမျှ သက်ရှိသက်မဲ့ ဘက်စုံဆက်ဆံခြင်းတို့မှ ရှောင်ကြဉ်ရန် အထူးလိုအပ်ပေပြီ။

ဗုဒ္ဓဘာသာသမ္မာဒိဋ္ဌိအယူရှိကြသူတို့သည် ဉာဏ်မျက်စိပွင့်ကြစေကုန်သတည်း။ သတိ၊ ဝီရိယ၊ ဆန္ဒ စိတ်ဓာတ်ညီညွတ်ခြင်း၊ မဟာရံတံတိုင်းကြီးခိုင်ခိုင်မာမာကာရံတည်ဆောက်နိုင်ကြစေကုန်သတည်း။

စာကိုး။ ။ (၁) သုတ္တန်ပိဋကတ်ပဏ္ဏာသပါဠိတော်နှင့် အဋ္ဌကထာ။
(၂) မုံရွာမြို့ အရှေ့လယ်တီတိုက်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ မဟာသုတဒီပနီ။

ခင်မောင်မိုး (တောင်ကြီး)

r&mlr\r [mv , wwu?

v , fwD &ma

a&;om;jy

v , fwe

The Ledi Dham

b

MAHĀ THERA L

(eAme'ye) (Nibbān Dipani

(ယခင်အပတ်မှအဆက်)

သုညတ၊ အနိမိတ္တ အပ္ပဏိဟိတနိဗ္ဗာန်

သုညတဥ္စ၊ ပလိဗောဓ ခပ်သိမ်းတို့မှ ကင်းငြိမ်းဆိတ်ငြိမ်သော သုညတနိဗ္ဗာန်လည်းကောင်း။ အနိမိတ္တဥ္စ၊ သဏ္ဌာန်၊ နိမိတ်၊ အရိပ်၊ အသွင်ထင်မှုခပင်းမှကင်းရှင်းသော အနိမိတ္တနိဗ္ဗာန်လည်းကောင်း။ အပ္ပဏိဟိတဥ္စ၊ တောင့်တ ခြင်းခပ်သိမ်းမှ ကင်းငြိမ်းရာဖြစ်သော အပ္ပဏိဟိတနိဗ္ဗာန်လည်းကောင်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ အာကာရ ဘေဒေန၊ ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းအစရှိသော အခြင်းအရာ အပြားအားဖြင့်။ တိဝိဓံ ၃ ပါးအပြားရှိသည်။ ဟောတိ ဖြစ်၏။ ဟူသော သင်္ဂြိုဟ်ကျမ်းစကား၌-

သုညတနိဗ္ဗာန်

ငြိမ်သက်ချမ်းသာသော သန္တိသုခကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးမှုသည် "ပလိဗောဓ" မည်၏။ သင်္ခတတရားဟူသမျှသည် အရဟတ္တဖိုလ်တရားပင်ဖြစ်သော် "ပလိဗောဓ" မှု ထင်ရှားရှိသည်သာဖြစ်၏။

ရှိပုံကား

မိမိသန္တာန်မှာ အရဟတ္တဖိုလ်ဇော ဖြစ်ပေါ်စေလိုသည်ရှိသော် ထိုအားလျော်သော ခဏ၊ ထိုအားလျော်သော သမယ၊ ထိုအားလျော်သော မနသိကာရကို ကြောင့်ကြစိုက်မှုဖြစ်ပေါ်သည်။ ဖြစ်ပေါ်ပြီးနောက်လည်း အနိစ္စဓမ္မ၊ ဝိပရိဏာမဓမ္မဖြစ်သည်နှင့် ခဏချင်း၊ ခဏချင်း ကုန်ဆုံးကွယ်ပျောက်ကုန်၏။ အလိုရှိပြန်သော် ခဏစသည်ကို ကြောင့်ကြစိုက်ရပြန်၏။ တစ်နေ့တစ်နေ့ကို အကြိမ်တစ်ရာဝင်စားလိုလျှင် အကြိမ်တစ်ရာပင် ကြောင့်ကြစိုက်ရသည်။ အကြိမ်တစ်ရာပင် ကြောင့်ကြစိုက်၍ဖြစ်ပေါ်သော်လည်း အဆုံးကျလျှင် ကွယ်ပျောက်ပျက်ဆုံးသည်သာတည်း။ အလိုဆန္ဒရှိတိုင်း အမြဲတည်၍ နေနိုင်သော တရားမဟုတ်။

ထို့ကြောင့် အရဟတ္တဖိုလ်သည် မိမိသန္တာန်မှာဖြစ်ပေါ်လာစေခြင်းငှာ အဖန်ဖန်ကြောင့်ကြစိုက်မှုဟူသော "ပလိဗောဓဒုက္ခ" အနှောက်အယှက်ကို ဖြစ်စေတတ်သောတရားမျိုးပေတည်း။ ထိုမှကြွင်းသော သင်္ခတတရားတို့၌ကား ဆိုဖွယ်ရာပင်မရှိ။

နိဗ္ဗာန်သည်မူကား ဖြစ်ပေါ်ခြင်းရှိသော တရားမဟုတ်သောကြောင့် အစ၌ဖြစ်ပေါ်စေခြင်းငှာ ကြောင့်ကြစိုက်ရသော "ပလိဗောဓဒုက္ခ" အနှောက်အယှက်လည်း မရှိပေ၊ မမြဲသော အနိစ္စတရားမျိုးမဟုတ်သောကြောင့် အဖန်ဖန်ထပ်မံ၍ ထူထောင်မှုဟူသော "ပလိဗောဓဒုက္ခ" အနှောက်အယှက်လည်း မရှိပေ။

၁။ ထိုနိဗ္ဗာန်သို့ရောက်ရလေအောင် ဒါန၊ သီလအစရှိသော ပါရမီတရားတို့ကို ဘဝများစွာဖြည့်ကျင့်မှုဟူသော "ပလိဗောဓဒုက္ခ" အနှောက်အယှက်ကြီး ၁ ပါး။

၂။ အဆုံးဘဝ၌ သီလဝိသုဒ္ဓိ၊ စိတ္တဝိသုဒ္ဓိအစရှိသော ဝိသုဒ္ဓိတရား

(Continue from last week)

Suññata. animitta, appanihita nibbāna

akārabhedena = according to its qualities.

tividham hoti = Nibbāna is of threefold, namely

(1) Suññatañca = suññata nibbāna which is void of all obstacles (palibodha).

(2) animittañca = animittanibbāna which is formless, signless, imageless and appearanceless.

(3) appanihitanca = appanihita nibbāna which is free from all longings (Abhidhammattasangaha)

Suññata Nibbāna

The obstacles to the bliss of peace (santisukha) is called palibodha. All the sankhata dhamma including the fruitions of arahatta even have palibodha, the obstacle.

How is it? When (an arahat) wishes to establish the arahattajavana citta in him, it will appear only by exerting for a suitable moment, a suitable time and a suitable minding. Being anicca, viparinama dhamma, the arahattajavana citta will disappear moment by moment. When he wants to attain, it he has to exert again for a moment etc. If he wants to attain one hundred times of javanacitta a day he has to exert one hundred times a gain. Even though those one hundred javanacitta appear through his exertion, they will vanish at last. The javanacitta is not a dhamma that can exist forever as one wishes.

Therefore the fruition of arahatta is a kind of dhamma that gives palibodha dukkha, the trouble of repeated exertion to make it appear. Whereas there is no palibodha dukkha in the unconditioned, the asankhata dhamma.

Nibbāna, being the none-appearing dhamma, has no palibodha dukkha, the trouble of exertion to make it appear too. Nibbāna, not being the impermanent dhamma, has no more palibodha dukkha, the trouble of repeated exertion to establish too.

1. The palibodha dukkha, the trouble of fulfilling paramita dhammas such as charity, morality, etc. for many existences (births) to enable one to attain nibbana.

2. The palibodha dukkha, the trouble of developing the seven purifications such as the purification of morality, the purification of mind (silavisuddhi, cittavisuddhi) etc. in one's last

usr;jy/taus m urmaus m

awmtb&m;uD

awmraom

w&m;awmfsm;

ma on Nibbāna

by

LEDI SAYADAW

= The Manual of Nibbāna)

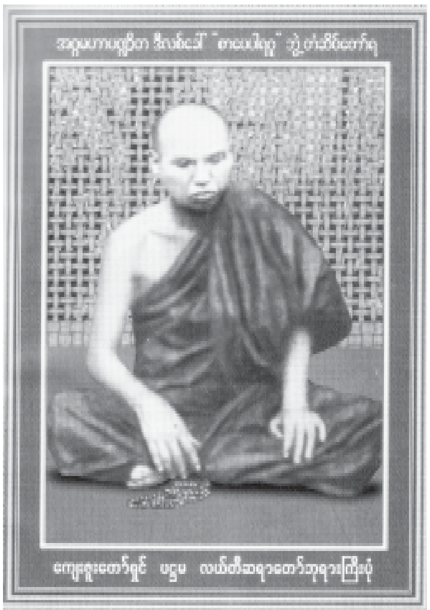

၇ ပါးတို့ကို ပွားများအားထုတ်ရခြင်းဟူသော "ပလိဗောဓဒုက္ခ" အနှောက်အယှက် ကြီး ၁ ပါး။

ဤ ၂ ပါးသော ပလိဗောဓဒုက္ခမှုများသည် နိဗ္ဗာန်၏ပလိဗောဓမှု မဟုတ်ပေ၊ နိဗ္ဗာန်သို့ရောက်လိုသောသူ၏ သန္တာန်၌ခုခံနှောက်ယှက်၍နေသော ကိလေသာတို့ကို တွန်းလှန်ပယ်ရှားခြင်းငှာ ကြောင့်ကြစိုက်ရသော ပလိဗောဓ ဒုက္ခမှုများသာတည်း။

မျက်စိမှာ တိမ်သလာထူထပ်စွာ စွဲကပ်၍နေသောသူကန်းသည် နေ လကို မြင်လို၍ ဆေးဝါးမှီဝဲမှုဟူသော "ပလိဗောဒုက္ခ" ကို ကြောင့်ကြစိုက်ရလေ ၏။ ထို "ပလိဗောဓဒုက္ခ" မှုသည် နေ လတို့ကပြုသော "ပလိဗောဓဒုက္ခ" မှု မဟုတ်ပေ။ တိမ်သလာတို့ကပြုသော "ပလိဗောဓဒုက္ခ" မှုပေတည်း။ ဤနည်းတူ သိလေ။

(ဤကား သုညတနိဗ္ဗာန်တည်း။)

အနိမိတ္တနိဗ္ဗာန်

အနိမိတ္တနိဗ္ဗာန်၌ သင်္ခတတရားတို့မှာ သဏ္ဌာန်၊ နိမိတ်၊ အရိပ်၊ အသွင်ထင်ရှားရှိကြကုန်၏။ ထိုသို့ ရှိကြခြင်းကြောင့် အရဟတ္တဖိုလ်စိတ်တစ်ခု သည်ပင်လျှင် ချုပ်လေပြီးသော အတိတ်တခြား၊ ခဏတ္တယသို့ ရောက်ဆဲသော ပစ္စုပ္ပန်တခြား၊ ဥပါဒ်မှုမရှိသေးသော အနာဂတ်တခြား၊ ဤပုဂ္ဂိုလ်သန္တာန်မှာ တခြား၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သန္တာန်မှာ တခြား၊ အလွန်ကြီးမြတ်သော အရဟတ္တဖိုလ်၊ အလယ်အလတ်သော အရဟတ္တဖိုလ်၊ ယုတ်ညံ့သော အရဟတ္တဖိုလ်စသည်ဖြင့် ၂ ခု၊ ၃ ခု၊ အသိန်း၊ အသန်း၊ အသင်္ချေယျ၊ အနန္တမျှားပြားလေ၏။ ထိုမှကြွင်းသော သင်္ခတတရားတို့မှာ ဆိုဖွယ်မရှိ။

နိဗ္ဗာန်သည်မူကား သဏ္ဌာန်၊ နိမိတ်၊ အရိပ်၊ အသွင်ရှိသော တရား မဟုတ်ပေသောကြောင့် အနမတဂ္ဂသံသရာ၌ ဤနိဗ္ဗာန်ကား အဟောင်းတည်း၊ ဤနိဗ္ဗာန်ကား အသစ်တည်းဟု ၂ ခု ခြားနားဖွယ်မရှိ၊ ပရိနိဗ္ဗာန်စံ ပုဂ္ဂိုလ်ခန္ဓာ အသီးသီးတို့လိုက်၍လည်း ၂ ခု၊ ၃ ခု စသည်ခြားနားဖွယ်မရှိ၊ အရှေ့အရပ်မှာ ပရိနိဗ္ဗာန်စံလွန်ကြသောပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ နိဗ္ဗာန်ကား အရှေ့အရပ်မှာရှိနေသည်။ အနောက်အရပ်မှာ ပရိနိဗ္ဗာန်စံလွန်ကြသောပုဂ္ဂိုလ် အနောက်အရပ်မှာ ရှိနေ သည်။ ဤသို့စသည်ဖြင့် အရပ်ဒေသအပြားသို့လိုက်၍ ခြားနားဖွယ်မရှိ၊ သဗ္ဗညုဘုရားတို့၏ နိဗ္ဗာန်ကားမြတ်သည်။ အိမ်ကျွန်မ ရသောနိဗ္ဗာန်ကား ယုတ်ညံ့သည်ဟူ၍လည်း ခြားနားဖွယ်မရှိ၊ လောကဓာတ်အလယ်မှာ သံသရာ ရပ်သိမ်းမှု၊ ချုပ်ငြိမ်းမှု၊ ဇာတိ ချုပ်ငြိမ်းမှု၊ ခန္ဓာဇာတ်သိမ်းမှုဟုဆိုအပ်သော အသင်္ခတဓမ္မဓာတ်ကြီးတစ်ခုရှိ၏ဟူ၍သာ သိခွင့်ဆိုခွင့်ရှိသတည်း။

ယခင် သဥပါဒိသေသနိဗ္ဗာန်၊ အနုပါဒိသေသနိဗ္ဗာန်အခန်းမှာ ဤအနိမိတ္တ၏အခြင်းအရာကို အကျယ်ကြီး ပြဆိုခဲ့ပြီ။

(ဤကား အနိမိတ္တနိဗ္ဗာန်တည်း။)

existence (birth).

The above two palibodhas are not the troubles of nibbana.They are the troubles only to abandon the defilements that are obstructing on the way, in him who wishes to attain nibbana.

The blind who have cloudy vision have to take trouble of applying some medicine, the palibodha dukkha, to see the sun and the moon. That palibodha is nothing but the trouble caused by the cloudy vision. In the same way the palibodha with regard to nibbana should be understood.

[This is suññata nibbāna.]

Animitta Nibbāna

The sankhata dhammas have prominent from, sign, image and appearance. Therefore with regard to even a single consciousness, arahattaphala citta, that has already ceased in the past is one thing; that is appearing momentarily at present is another; that has not yet arisen in the future is another; that in this person is one thing; that in that person is another; the arahattaphala cittas, namely the major, the medium, the minor etc. are numerous-two, three, lakhs, millions, asankhyeyya, infinity, No need to mention the remaining sankhata dhammas.

Nibbāna, being the dhamma without form, sign, image and appearance, cannot be differentiated into two separate things thus; "This nibbana is the old one, in the round of rebirths (samsara), and this nibbana is the new one." Nibbāna cannot be counted two, three ect., according to the individuals who has already attained to parinibbāna and their respective groups of existence (khandhas); there is no difference between directions, i.e. to differentiate thus: "The nibbanas of theirs who have already attained in the East are in the East; the nibbanas of theirs who have already attained in the West are in the West, etc. 'there is no difference between nibbānas, i.e. to say: "Nibbāna attained by the Buddhas is noble and the nibbana attained by the female slave is low. 'It is known and rightly said that there is the ending and cessation of the samsārā, in the universe, the cessation of births, the end of the groups of existence, the only unconditioned element, the asankhata dhamma.

The state of this animitta has already been explained in detail in the previous chapter of saupādisesa and anupadisesa

အပ္ပဏိဟိတနိဗ္ဗာန်

အပ္ပဏိဟိတနိဗ္ဗာန်၌ သင်္ခတတရားတို့သည် တောင့်တမြော်တမ်းခြင်းနှင့်တကွသာ ဖြစ်ကြကုန်၏။ ဖြစ်ပုံကား လူ့ချမ်းသာသည် အယုတ်၊ အလတ်၊ အမြတ်၊ အမြတ်ထက်အမြတ် အဆင့်ဆင့်ရှိ၏။ ထို့အတူ နတ်ချမ်းသာ၊ ဗြဟ္မာချမ်းသာတို့သည်လည်း အယုတ်၊ အလတ်၊ အမြတ်၊ အမြတ်ထက်အမြတ်အဆင့်ဆင့်ရှိကုန်၏။ အယုတ်အညံ့ကို ရရှိလျှင် အလတ်အမြတ်ကို ရလို၊ ယူလို၊ ရောက်လိုသော အာသာဆန္ဒ၊ တဏှာဆန္ဒတင်းလင်းရှိ၏။ အလတ် ကို ရရှိလျှင် အမြတ်ကိုတောင့်တ၏။ အမြတ်ကိုရရှိလျှင် အမြတ်အဆင့်ဆင့်ကို တောင့်တ၏။ အမြတ်ဆုံးကိုရသော်လည်း အနိစ္စဓမ္မချည်းဖြစ်ခဲ့၍ မကြာမကြာ ဟောင်းနွမ်းခြင်းသို့ ရောက်သည်။ ကုန်ခမ်းကွယ်ပျောက်ခြင်းသို့ ရောက်သည် ဖြစ်၍ အသစ်အသစ်ကိုတစ်ဖန်တောင့်တရ၏။

လူမှာ စကြာမန္ဒာတ်မင်းစည်းစိမ်၊ နတ်မှာ စတုမဟာရာဇ်နတ်မင်း၊ သိကြားမင်း၊ သုယာမနတ်မင်း၊ သန္တုသိတနတ်မင်း၊ သုနိမ္မိတနတ်မင်း၊ ဝသဝတ္တီနတ်မင်း၊ ဗြဟ္မာမှာ ပထမစျာန် ဗြဟ္မာမင်းစည်းစိမ်၊ ဘုန်းတန်ခိုးတို့သည် အနိစ္စဓမ္မ၊ ဘိဇ္ဇနဓမ္မ၊ ဝိပရိဏာမဓမ္မတွေသာ ဖြစ်ကြကုန်၏။ ကံအခွင့်သာသမျှ တစ်သုတ်သာခံစားကုန်၏။ ကုန်ချိန်တိုင်ရောက်လျှင် အသက်ခန္ဓာနှင့်တကွ ကုန်ဆုံးကွယ်ပျောက်လေကုန်၏။

တစ်ယောက်သောသူသည် အနမတဂ္ဂဘဝတို့၌ စကြာမင်းအဖြစ်ပေါင်းအနန္တ၊ သိကြားမင်းအဖြစ်ပေါင်းအနန္တ ဖြစ်ခဲ့လှလေပြီ။ ထိုအဖြစ်တို့သည် ယခုအခါ အိပ်မက်တွင်မျှ မထင်လာကြကုန်ပြီ။ ယခုလည်း စကြာမင်းဖြစ်လိုသော ဆန္ဒ တဏှာ အာသာအပူအလောင်တန်းလန်းပင် ရှိနေကြကုန်သည်။ ထိုလူမင်း၊ နတ်မင်း၊ ဗြဟ္မာမင်းတို့၏ စည်းစိမ်ချမ်းသာတို့မည်သည် အလွန်ငန်လှစွာသော သမုဒ္ဒရာရေနှင့် တူကုန်၏။ တစ်ယောက်သောသူသည် သမုဒ္ဒရာရေ၌ လျှာအရသာပေါက်လေ ၍ နေ့ရှိသမျှသောက်လေ၏။ သောက်လေလေ ငတ်လေလေ အသည်းနှလုံး ပူဆာလေလေသာဖြစ်၏။ ဝမ်းထဲသို့ သောက်မျိုသမျှသောရေတို့သည် ဝမ်းထဲတွင်သာ ခဏခဏကုန်ခန်း ကွယ်ပျောက်လေ၏။ သမုဒ္ဒရာ ၄ စင်းရေသည် ကုန်ခြင်းသို့သာ ရောက်လေရာ၏။ အငတ်အဆာသည်းထန်စွာနှင့်သာ ထိုသူ သေဆုံးလေရာ၏။

ဤအတူ တေဘုမ္မက သုချမ်းသာတို့မှာလည်း ကြပ်ကြပ်ခံစားလေလေ၊ တဏှာ အငတ် အာသာဓာတ်ပွားလေလေ၊ ငတ်မွတ်ဆာလောင်ခြင်းပြင်းထန်လေလေသာဖြစ်၏။ ခံစားတွင်း ခံစားတွင်းပျောက်ကွယ်ကုန်ခန်း၍ သွားကုန်၏။ အငတ်အာသာဟူသော အပူဓာတ်၊ အလောင်ဓာတ် တင်းလင်းနှင့်သာ သေဆုံးကြရကုန်၏။ အရဟတ္တဖိုလ်ချမ်းသာပင်ဖြစ်သော်လည်း ခံစားတွင်း ခံစားတွင်းမှာပင် ပျောက်ကွယ်ချုပ်ဆုံး၍ သွားတတ်သောအနိစ္စတရားဖြစ်ချေ၍ အသစ်အသစ်ထူထောင်ပြုပြင်၍ ခံစားလိုသောဆန္ဒ အာသာအပူအဆာသည် ရှိသည်သာလျှင်တည်း။ အာသာဆန္ဒတောင့်တ တမ်းယမ်းခြင်းမည်သည် အကုသိုလ်အရာ မှာပင်ဖြစ်စေ၊ ကုသိုလ်အရာမှာပင်ဖြစ်စေ ငတ်မွတ်ဆာလောင်ခြင်းဒုက္ခမှုချည်း သာတည်း။

တစ်နည်းကား လူ့ချမ်းသာ၊ နတ်ချမ်းသာ၊ ဗြဟ္မာချမ်းသာဟူသော လောကီချမ်းသာစုသည် အလွန်ပျစ်ချွဲသော ပျားရည်၊ တင်လဲရည်နှင့် တူပေ၏။ ပုထုဇဉ်ဖြစ်သော လူ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာစုသည် ချိုသောအရသာကိုခင်တွယ်သော ပိုး ပရွက်တို့နှင့်တူကုန်၏။ ပျားရည်၊ တင်လဲရည်ကိုတွေ့ကြသော ထိုပိုး၊ ပုရွက်တို့သည် ပျားရည်၊ တင်လဲရည်မှာနစ်လျက် အသက်ဆုံးရှုံးကြကုန်၏။

ဤအတူ အနမတဂ္ဂသံသရာ၌ လူ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာသတ္တဝါအပေါင်းတို့သည် လူ့စည်းစိမ်၊ နတ်စည်းစိမ်၊ ဗြဟ္မာ့စည်းစိမ်မှာနစ်လျက် ဘဝအဆက်ဆက်အသက်ဆုံးရှုံးကြကုန်၏။ အဆာအငတ်အာသာဓာတ် တင်းလင်းနှင့်သာ သေဆုံးကြရကုန်၏။ အလုံးစုံသော တောင်းတခြင်းခပ်သိမ်းတို့သည် ပရိနိဗ္ဗာန်အစံတွင် အကြွင်းအကျန်မရှိ ချုပ်ငြိမ်းကြလေကုန်၏။ အရဟတ္တမဂ်သို့အဆိုက်တွင် တဏှာပဏိဓိတရား အကြွင်းမဲ့ချုပ်ငြိမ်းသည်။ ထိုအခါမှစ၍ တဏှာနှင့်စပ်သော တေဘုမ္မကသုခ၌ တောင်းတခြင်းခပ်သိမ်းတို့သည် ချုပ်ငြိမ်းကုန်၏။ ပရိနိဗ္ဗာနစုတိသို့အဆိုက်တွင် ဆန္ဒပဏိဓိတရားအကြွင်းမဲ့ချုပ်ငြိမ်းသည်။ ထိုအခါမှစ၍ အာသာဆန္ဒတောင့်တခြင်းခပ်သိမ်းအကုန်ငြိမ်း၏။ ထို့ကြောင့် အသင်္ခတမဟာနိဗ္ဗာန်ကြီးကို "အပ္ပဏိဟိတ နိဗ္ဗာန်" ဆိုရသတည်း။

(ဤကား အပ္ပဏိဟိတနိဗ္ဗာန်တည်း။)

(ဆက်လက်ဖော်ပြပါမည်။)

nibbanas.

[This is animitta nibbāna.]

Appanihita Nibbāna

The sankhata dhammas, the conditioned things appear only in expection. How do they appear? The happiness of human being is in successive stages, namely the low, the medium, the noble, the nobler and the noblest. So also is the happiness, of devas and brahmas. If a man gets the low happiness. the still desires to get the medium and the noble one. When he gets the medium, he will desire to get the noble happiness. If he gets the noble, he will desire to get the nobler and the noblest happiness. Even though he has got the noblest happiness, it being impermanent (anicca dhamma) often comes to decay and vanishes; and so he has to desire for new and new happiness again.

Among the people the wealth of King Cakka vitti; among the devas the wealth of King Catumaharajika, King Sakka of Tā vatimsa, King Suyama, King Samtusita, King Sunimmita, King Sakka of Tavatimsa, King Vasavatti; and among brahmas the wealth of King Brahma of the first jhana and his power are indeep impermanent, braking up and changing. As long as their good deeds favour they enjoy only for a time.But at the end of their good deeds favour they enjoy only for a time. But at the end of their deeds they die and disappear with the dissolution of their bodies.

In the beginningless round of rebiths (samsara) a man has already become the infinite number of kings Cakkavatti, and the infinite number of kings Sakka. The state of being kings does not appear even in his dream at the present. Yet he his still burning with a desire to become king Cakkavatti. The wealth of kings of man, devas and brahmas are similar to the very salty water of the ocean.

A man has a taste for the water of the ocean and drinks it for days and nights. The more he drinks, the hotter becomes his thirst. Whatever amount he drinks it will only disapper in his stomach moment after moment. All the waters of the four oceans may have been drunk, yet he will die of severe thirst.

Just so in the three abodes of kama, rupa and arupa (tebummaka) the more he enjoys happiness, the more severe becomes the thirst of sensual lust, the more fiercely has he to suffer. While enjoying, that happiness will disappear. He dies while burning himself with his sensual lust. May it be the happiness of the fruition (arahatta phala), being the impermanent dhamma which disappears while he is enjoying, he has still a burning desire of sensual lust to enjoy new and new happiness.

Sensual desire, whichever in unwholesome or wholesome states (akusala, kusala), is merely the burning or thirst, the utter suffering.

The worldly happiness, namely the happiness of human beings, that of devas, that of brahmas are similar to the sticky honey or molasses. The worldly beings (putthujjana) of human, devas and brahmas are similar to the ants which prefer the sweet taste of it. Those ants which come across the honey or molasses would die dipping themselves in it.

Just so in the endless round of rebirths (samsara), the human beings. devas and brāhmas die in their successive births dipping in the wealth of human beings, devas and brahmas. They die still burning with the thirst of sensual lust; all sensual desires completely cease forever without substrata remaining at the time of mahaparinibbana. On attaining the arahattamagga, the sensual desire completely ceases forever.

(To be continue)

ရိုသေဦးခိုက် ရှိခိုးလိုက်သည် ဆရာသခင် ကျေးဇူးရှင်သို့

မောင်သက်

ဆရာ့ဂုဏ်တော်မှန်းကာမျှော် ပူဇော်ပါ၏။ ဆရာမြတ်ဘုရား။ လောကတွင် စာရေးသူအနေဖြင့် ဆရာသုံးမျိုးခွဲခြားမိပါသည်။

မြတ်ဗုဒ္ဓ (သတ္ထာဒေဝမနုဿာနံ) လူနတ်ပြဟ္မာမြတ်ဆရာ။

သတ္တဝါတစ်ဦးစီ၏ စရိုက်၊ ဓလေ့၊ ဣန္ဒြေအနုအရင့်ကို သိမြင်တော်မူပြီး သင့်တင့်လျောက်ပတ်သော ကိလေသာအမြစ်ဖြတ်ဆေးကို တိုက်ကျွေးတော်မူ၍၊ လူနတ်ပြဟ္မာတို့ကို သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲမှ ထုတ်ဆောင်ကာ ထာဝရ ချမ်းသာရာ နိဗ္ဗာန်သို့ပို့ဆောင်ညွှန်ကြားနိုင်သော (အမြတ်ဆုံး) ဆရာဖြစ်တော်မူပါ၏။

အမိအဖ (ပုဗ္ဗစရိယ) လက်ဦးဆရာမည်ထိုက်စွာသော မြတ်ဆရာ။

ကိုယ်၏ရင်မှဖြစ်သော သားသမီးတို့ကို အစဦးဆုံးလောက၏ အကြောင်းအရာကိစ္စများနှင့် အကောင်းအဆိုး အမှားအမှန်တို့ကို သိနားလည် အောင် သွန်သင်ပြသဆုံးမပေးသောကြောင့် ဒီဘဝ၏ရှေးဦးဆုံးဆရာသည် အမိအဖတို့ပင်ဖြစ်ပါ၏။

ဆရာ (အာစရိယ) သွန်သင်ဆုံးမနည်းလမ်းပြသည့်မြတ်ဆရာ

လောကီပညာ၊ လောကုတ္တရာပညာတို့ကို သိအောင်၊ တတ်အောင်၊ နားလည်အောင်၊ ပေါက်မြောက်ကျွမ်းကျင်အောင်၊ ပြောဆိုဆုံးမသင်ကြားပြသ ပေးသော (အနန္တဂုဏ်အင်ကျေးဇူးရှင်) သည် ဆရာပင်ဖြစ်ပါ၏။

ဤကဲ့သို့ ဆရာသုံးမျိုးရှိရာမှ လောကီ-လောကုတ္တရာ နှစ်နေရာ နှစ်ဌာနတို့တွင် သွန်သင်ဆုံးမနည်းလမ်းပြပေးခဲ့ကြသော အာစရိယမြတ်ဆရာများ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးအချို့ကို စာရေးသူ၏ ဘဝအတွေ့အကြုံနှင့်ဆက်စပ်၍ ရေးသားဖော်ပြလိုပါသည်။

ဆရာ့ကျင့်ဝတ်

"အတတ်လည်းသင်၊ ပဲ့ပြင်ဆုံးမ၊ သိပ္ပမချန်၊ ဘေးရန်ဆီးကာ၊ သင့်ရာအပ်ပို့ ဆရာတို့ ကျင့်ဖို့ဝတ်ငါးဖြာ"

အတတ်ပညာကို ရှင်းလင်းစွာ တတ်သိနားလည်အောင် သင်ကြားပေးခြင်း၊ တရားနှင့်အညီ ပေါင်းသင်းလုပ်ကိုင်တတ်အောင် ညွှန်ကြားပြသ ဩဝါဒပေးခြင်း၊ ပညာကို ထိန်ချန်ထားခြင်းမပြုဘဲ သင်ကြားပေးခြင်း၊ သင်ပေးသော အတတ်ပညာအတွက် တပည့်တို့အားထားရာဖြစ်စေခြင်း၊ တပည့်အား ချီးမြှောက်ပြောဆိုကာ အဆွေခင်ပွန်းတို့ထံ တပည့်ကိုအပ်နှံပေးခြင်းတို့ ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာ့အကြောင်းတစေ့တစောင်း

ဤနေရာတွင် စာရေးသူအတွက် အမှတ်ရစရာ ဆရာ့အကြောင်း တစေ့တစောင်းမှာ စာရေးသူခုနစ်တန်းကျောင်းသားဘဝ၊ ဆရာဆရာမတို့ကို မလေးမစား၊ စာပေကိုလည်း မကြိုးစားပဲ ကျောင်းသားဆိုး စာရင်းဝင်ဖြစ်နေစဉ်၊ တစ်နေ့သော နေ့လယ်ကျောင်းဆင်းချိန်၌ ဂဏန်းသင်္ချာပုစ္ဆာများအား နားမလည်မတွက်တတ်၍ သင်္ချာဘာသာပြဆရာမအား မေးမြန်းကြည့်မိရာ၊ ဆရာမသည် စာရေးသူကဲ့သို့သော ကျောင်းသားဆိုးတစ်ယောက်ကို စိတ်လက်ရှည်စွာ တွက်နည်းပုံစံနှင့်တကွ အဖြေမှန်ရသည်အထိ နားလည်သဘောပေါက်အောင် နံနက်စာ ထမင်းပင်မစားဖြစ်ဘဲ ညနေပိုင်းကျောင်းပြန်တက်ချိန်အထိ ရှင်းလင်းသင်ပြပေးခဲ့သည်ကို ပြန်လည်၍ အမှတ်ရနေမိပါသေးသည်။

တရားအလုပ်အတွက် မတရားလုပ်မိခြင်း

ဘဝ၏ အကွေ့အပြောင်းအိမ်ထောင်သည်အဖြစ်သို့ရောက်ပြီး လက်လုပ်မှပါးစပ်လှုပ်ရသောအခြေအနေတွင် အသက် (၂၈) နှစ်အရွယ် ဇနီးမယားနှင့် သားသမီးသုံးယောက်တို့ဖြင့် အတူရှိနေချိန်၌ စိတ်အတွင်း ဘာသာတရားအပေါ် ကြည်ညိုယုံကြည်စွာ ရဟန်းဘဝသို့ ကူးပြောင်းချင်သလိုဖြစ်ကာ မိသားစုအရေး၊ စီးပွားရေးတို့ကို စိတ်ဝင်စားမှုနည်းလာပြီး တောတွင်းတစ်နေရာရှိ တရားအားထုတ်နေသော ဆရာတော်တစ်ပါးထံ မကြာခဏသွားရောက်နည်းခံယူနေမိပါသည်။

လူလမ်းရဟန်းလမ်းကျင့်စရာဒီနှစ်လမ်း

စာရေးသူ၏မိသားစုအနေအထား၊ စီးပွားရေး၊ အသက်အရွယ်တို့ကို ချိန်ဆ၍ ဆရာတော်က "ဒကာလေးဟာ. . . လူကြားထဲမှာနေတဲ့မိသားစုဝင် တစ်ယောက်ဆိုရင်၊ မိသားစုစိတ်ဓာတ်နဲ့ လူလိုကျင့်ရမယ်။ ရဟန်းဆိုရင်တော့ ရဟန်းလိုကျင့်ရမယ်။ ရဟန်းကလူလိုပြုမူရင် မသင့်တော်သလို၊ လူကလည်း ရဟန်းလိုကျင့်ရင် အပြစ်ရှိနိုင်သည်" ဟုဆိုကာ အိမ်သူမှာ အသက်အရွယ်ငယ်သေးသော စီးပွားရေးမပြည့်စုံသောအနေအထားတွင် မိမိ၏ချို့ယွင်းအားနည်းမှုကြောင့် အိမ်ထောင်ရေး၌ မလိုလားအပ်သည့်ကိစ္စများဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ပါက မိမိတွင် တာဝန်ရှိကြောင်း တဖက်လူမကောင်းမှုကို ကျူးလွန်မိပါက မိမိ၏အပြစ်သာဖြစ်ကြောင်းနှင့် လူဆိုလျှင် လူလိုကျင့်၍၊ ရဟန်းဖြစ်လျှင် ရဟန်းလိုကျင့်ရမည်ဟု ဟောကြားဆုံးမခဲ့သည်ကို ယနေ့တိုင်မမေ့နိုင်ဘဲ အမှတ်ရလျက် ရှိပါ၏။

ဆရာသမားတို့၏ အဆုံးအမနှင့်ပတ်သက်၍ အိုးထိန်းသည်သည် အိုးကိုကွဲစေခြင်းငှာ မရိုက်ခတ်၊ တင့်တယ်စေခြင်းအတွက်သာ ရိုက်ခတ်၏။ ဆရာသည်တပည့်တို့အား အပါယ်ဆင်းရဲသို့ ကျစေခြင်းငှာ မပြောဆို၊ မပြုလုပ်ပေ။ အတတ်ပညာ အစီးအပွားဟူသောအကြောင်းကြောင့်သာလျှင် ပြောဆိုပြုပြင်သည်ဖြစ်၏။

ဆရာကောင်းရှာ၍တပည့်ခံရန်

ဆရာကောင်းတို့၏လက္ခဏာ (၇) ပါးကို မန်လည်ဆရာတော်ဘုရားကြီးက မာဃဒေဝလင်္ကာသစ်တွင်-

"ရိုသေချစ်ထိုက်၊ ချီးမွမ်းထိုက်နှင့်
လွဲမိုက်ဆုံးမ၊ မေးသမျှခံ
ဓမ္မံနက်နဲ၊ ဟောနိုင်မြဲ၍
ကျိုးနည်းမကနှ်း၊ ခုနှစ်ခန်းနှင့်
ပြည့်လျှမ်းညီညာ၊ ဤဆရာ
ဖွေရှာတပည့်ခံ" ဟူ၍ သီကုံးဆုံးမခဲ့ပါသည်။

(၁) ရိုသေထိုက်သော ဂုဏ်လေးပါးနှင့် ပြည့်စုံခြင်း။
(၂) ချစ်ခင်ထိုက်သော ဂုဏ်လေးပါးနှင့် ပြည့်စုံခြင်း။
(၃) ချီးမွမ်းထိုက်သော ဂုဏ်လေးပါးနှင့်ပြည့်စုံခြင်း။
(၄) မိမိ၏လွဲမှားမှု၊ မိုက်မဲမှုကိုဆုံးမခြင်း။
(၅) မိမိမေးသမျှကို ဖြေဆိုနိုင်ခြင်း။
(၆) နက်နဲသော ဓာတ်၊ ပရမတ်၊ သစ္စာတရားများကို ဟောကြားနိုင်ခြင်း။
(၇) အကျိုးနည်းသောအလုပ်များကို တားမြစ်၍ အကျိုးရှိသော အလုပ်များကို ညွှန်ပြခြင်း တို့ပင်ဖြစ်ပါသည်။

(စာမျက်နှာ ၂၅ သို့)

ကိုယ်တွင်းပြစာ ဖတ်ကြည့်ပါ

နိုင်ခင်ရွှေ (ဒေါင်)

ကြုံတုန်းကြုံခိုက် ကျွန်တော်ပြောချင်တာကလေး ပြောပါရစေ။ ဝိမုတ္တိယုဂခေတ်ကြီးမှာ ဝိပဿနာတရားသံတွေ ဝေလျှံလို့၊ ဒီတော့ တရားသိချင်၊ တရားရချင်တယ်ဆိုပြီး ပြင်ပမှာရှိတဲ့ တရားစာပေ၊ တရားတိတ်ခွေ၊ ဗီစီဒီထဲက တရားတွေနာ၊ စာအုပ်ထဲမှာရေးထားတဲ့ ဓမ္မစာတွေဖတ်နဲ့၊ တော်တော်ပဲ ကြိုးစားလိုက်ကြတာ။ အမှန်ပဲ တရားရကြရဲ့လားလို့ မေးပြန်တော့ ဘယ်အခွေမှာ ဘာတွေဟောထားတာ၊ ဘယ်စာအုပ်မှာက ဘယ်လိုတွေ ရေးထားတာဆိုပြီး ဖတ်ကြ၊ မှတ်ကြ၊ ပြောကြ၊ ဟောကြတော့တာပဲ။ ဒါပေမယ့် ဖတ်မှတ်တာတွေ ပြောလို့ကုန်တော့၊ နောက်တစ်ကျော့နောက်တစ်ကျော့နဲ့ အပ်ကြောင်းထပ်ကုန်ရော။ ဓမ္မဂုဏောအစိန္တေရော ကြံစည်အံ့ဩပြောမကုန်။ ဟောလို့မကုန်ဘူးတဲ့။ ဒါတရားရဲ့ ဂုဏ်တွေလေ။

ဆားတော့ဆားပဲ၊ ဒါပေမယ့် စာထဲက ဆားဖြစ်နေလို့

မကြာသေးတဲ့ကာလက ရဟန္တာလို့ သမုတ်ကြတဲ့ မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီးဟောတဲ့တရားမှာ စာထဲက ဆလိမ်ရေးချ 'ဆား' ကို လက်နဲ့တို့ပြီး လျှာနဲ့လျှက်ကြည့်၊ ငံမတဲ့လား။ ဘယ်ငံနိုင်မှာလဲ။ ဆားတော့ဆားပဲ။ ဒါပေမယ့် စာနဲ့ရေးထားတဲ့ ဆားဖြစ်နေလို့ပဲ။ တကယ့်ဆားကတော့ မီးဖိုချောင်က အိုးထဲထည့်ထားတဲ့ ဆား။ အဲဒီ ဆားမှ တကယ့်ဆား။ လက်နဲ့တို့ပြီး လျှက်ကြည့်စမ်း။ ခါးတူးအောင် ငံ့လိမ့်မတဲ့။

ကျွန်တော်ပြောချင်တာ အဲဒါ။ တရားလိုချင်ရင် တရားအစစ်ဖြစ်တဲ့ ဟောဒီ ကိုယ်ကောင်ကြီးကို မြင်ရမယ်။ ပြီးတော့ ကိုယ်ကောင်ကြီးကပြတဲ့ စာတွေတစ်လုံးပြီးတစ်လုံးပေါ်ပေါ်နေတာ။ ကျွန်တော်တို့ဖတ်ကြည့်ဖို့ လိုလိမ့်မယ်။ ဒါမှ တရားသိမယ်လေ။ ကျွန်တော်တို့ ဟောဒီမျက်စိ နှစ်လုံးပွင့်ပြီဆို၊ အာရုံတွေ ထင်လို့ မြင်တော့တာပဲ။ ဒီတော့မြင်တဲ့အာရုံ ကြိုက်လိုက်တာနဲ့၊ လောဘတစ်လုံး ပေါ်တော့တာပဲ။ အဲဒီပေါ်လာတဲ့ လောဘတစ်လုံး မဖတ်မိတော့ လောဘက ကျွန်တော်တို့ကို ခိုင်းတော့တာပဲ။ အဲဒါ အာရုံကို ကြိုက်ရင်ပေါ့။ အာရုံက ခြောက်ပါး တောင်ရှိတာ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို တရားလို့မသိကြဘူး။

ပြီးတော့ အာရုံကို မကြိုက်ပြန်တော့ အဲဒီမြင်တဲ့အာရုံကို ရွံတယ်၊ မုန်းတယ်၊ မကြည့်ချင်ဘူး။ မမြင်ရရင် အကောင်းဆုံးပဲဆိုပြီး ဒေါသတစ်လုံး ပေါ်လာပြန်ရော။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့က ကိုယ့်ကိုယ်ကို တရားလို့မသိဘူးလေ။ ပေါ်လာတဲ့စိတ်ကလေး ငါဆိုပြီးစွဲထားတော့၊ အဲဒီဖြစ်လာတဲ့ဒေါသနောက်လိုက်ပြီး ဟော့မင်းကို ငါမမြင်ချင်ဘူး၊ ဒီကနေထွက်သွား၊ "ဟော" တစ်ပါးသူကို လွှန်ကျူးပြန်ရော။ ဒါ ကိုယ်ထဲကပေါ်တဲ့ တရားစာမဖတ်ကြလို့၊ အခုကျွန်တော် ပြောနေတာ အကြမ်းစားအာရုံတွေပါ။ တကယ့်ကို သိမ်မွေ့ပြီး လူမသိသူမသိ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းသိတဲ့ မနောမှာပေါ်နေတဲ့စာလုံးတွေ ကျွန်တော်တို့တကယ် မြင်လို့ ဖတ်မယ်ဆိုရင် ကုန်နိုင်စရာအကြောင်းမရှိပါဘူး။

စာလိုပီပီပြင်ပြင်မရှိပေမယ့် ရုပ်ကပြောတယ်။

ဒါပေမယ့် အမူအယာနဲ့ အပြုအမူတွေဟာ စာလို့ပီပီပြင်ပြင်မရှိပေမယ့် ရိုးရိုးရွရွ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ရုပ်ရဲ့သဘောတွေပြတယ်။ တောင့်တဲ့အခါ တောင့်၊ တင်းတဲ့အခါတင်း၊ ပူသလိုလို၊ အေးသလိုလို၊ ပူလိုက်အေးလိုက်၊ ငိုက်လိုက်၊ ဆာလိုက်မွတ်သိပ်၊ အိပ်တဲ့အခါ အိပ်၊ စားတဲ့အခါစား၊ ထိုင်ရင်ထိုင်၊ ထရင်ထ၊ အဲဒီအမူအယာကို စာလို့မဆိုသာလည်း 'လူအ' စကားပြောသလို အမူအယာတွေက စုံလို့စုံလို့၊ ကျုပ်တို့ကြည့်မယ် ဖတ်မယ်ဆို ဘယ်မှာဖတ်လို့ ကုန်တော့မတုန်း။ ဒါကို စိတ်ကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ရုပ်လို့လဲခေါ်တယ်။ စာလိုပြောရင် သင်္ခါရအပိုင်းအစတွေပေါ့။

ပင်ရင်းကိုပစ်ပြီး၊ ကိုင်းဖျားကိုင်းနားရှာနေကြတာ။

တကယ်တော့ စာအုပ်ထဲက စာနဲ့၊ ဗီစီဒီခွေထဲက တရားစာက၊ ကိုယ်ကောင်ကြီးထဲက ထွက်လာတဲ့စာတွေပါ။ ဒါကို ကျုပ်တို့ စာလို့မသိ၊ တကယ့်အရင်းအမြစ်ဖြစ်တဲ့ ပင်ရင်းကိုပစ်ပြီး၊ ကိုင်းဖျားကိုင်းနားကိုလိုက်ပြီး တရားရှာနေကြတာ။ တွေ့တော့ တွေ့မှာပါ။ ဒါပေမယ့် ဆလိမ်ရေးချ ဆားလိုပေါ့။ အငံဓာတ်တော့ ရမှာမဟုတ်ပါဘူး။ တကယ် ငံတဲ့ဆားက အိုးထဲမှာရှိတယ်။ အဲဒီဆားကို ကျုပ်တို့တို့ကြည့် လျှက်ကြည့်ရမှာ။

ဒါပေမယ့် ကိုယ်ကောင်ကြီးကိုကြည့်တဲ့အခါ ပေါ်လာတဲ့စာတွေက ရေးသူမရှိဘဲ သဘောအားဖြင့် အာရုံနဲ့ထိမှ၊ ငြိမှ၊ ပေါ်လာတဲ့သဘာဝကို ကျုပ်တို့တွေ့ရမှာဖြစ်တယ်။ အဲဒါကိုပဲ ငါရေးတာ၊ ငါဖတ်တာဆိုပြန်တော့၊ ဒီလိုအသိမျိုးနဲ့သိတော့ ဒါလည်းမဟုတ်ပြန်ဘူး။ ဗုဒ္ဓဝါဒဟာ အတ္တမဟုတ် အနတ္တဝါဒလေ။ (ဥပမာ) လေတိုက်တိုင်း တချွင်ချွင်နဲ့ မြည်နေတဲ့ဆွဲလည်း အသံလိုပေါ့။ တီးသူခတ်သူ မရှိပါဘူး။ အာရုံဆိုတဲ့ လေရယ်၊ လှုပ်ခတ်သွားတဲ့ ဆွဲလည်းရိုက်ခတ်သွားတဲ့အခါမှာ အသံဆိုတာ ဖြစ်ပေါ်လာတာ။ အဲဒါစိတ်ပေါ့။ ဒီမှာ တီးခတ်သူမရှိဘဲ အသံဖြစ်လာတဲ့သဘောဟာ သဘာဝဓမ္မ အနတ္တတရားတွေမဟုတ်လား။ ကဲ မိတ်ဆွေတို့ ဒီလိုမြင်မယ်ဆိုရင် ကျုပ်ပြောရဲတယ်။ အဲဒါ တရားမြင်တာပဲ။

ကိုယ်ထဲကစာကိုမြင်လာပါမှ

အဲဒီ ကိုယ်ထဲမှာ ဖော်ပြနေတဲ့ စာမြင်လာတာနဲ့အမျှ ကျွန်တော်တို့ အဖတ်အမှတ်များလာရင် ကြာတော့ စာတတ်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ဖြစ်လာပြီပေါ့ဗျာ။ ဒီတော့ ကျုပ်ပြောချင်တယ်။ စာတတ်ပုဂ္ဂိုလ်အမှန်အကန်ဖြစ်ချင်ရင် ဘုရားဆီက သင်ကြ။ ပဋ္ဌပတ္တိကဏ္ဍမှာပါဝင်တဲ့ အရေးကြီးဆုံးအခြေခံတရားကြီးလေးပါးက သတိပဋ္ဌာန်အလုပ်ပေးတရားကြီးပေါ့။ ဒါကို ဘုရားရှင်က သင်တို့အရိယာဖြစ်ချင်ရင် မဂ္ဂင်ဆိုက်နိုင်တဲ့လမ်းစဉ်ဟာ ကိုယ်ကောင်ကြီးကို သတိကပ်ကြ။ ဒါဟာ သမ္မာသတိပဲ။ သင်တို့စိတ်ကလေး ကိုယ်ကောင်ကြီးရဲ့ အမူအယာဗျာပါဒတွေစောင့်ကြည့်ကြ။ အဲဒီလို ကြည့်တဲ့အခါ၊ သတိကလေး ဘေးဘီမရောက်အောင်၊ ဝါယမစိုက်ထုတ်ကြ။ သမ္မဝါယမဆိုတာ မှန်တဲ့အလုပ်မှာ ဝီရိယစိုက်ပြုလုပ်တာတဲ့။

ရုပ်ဖောက်ပြန်မှုတွေ အနုစိတ်မြင်လာမယ်

အဲဒီတော့ ကျုပ်တို့စိတ်ကလေး ကြာကြာကြီး အလေ့အထပြုပါများတော့ ရုပ်မှာဖြစ်နေတဲ့ ဖောက်ပြန်မှုတွေ အနုစိပ်မြင်လာမယ်။ ရုပ်ကိုမှီပြီးဖြစ်နေတဲ့ နာမ်တရားတွေ၊ ရုပ်ဖောက်ပြန်လို့ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းနဲ့ ကြုံတိုင်းကြုံတိုင်း ခံစားတတ်တဲ့ ဝေဒနာတွေမြင်ပြန်ရော။ ဒါပေမယ့် ဝေဒနာတွေဟာ ပုံသေတော့မဟုတ်ဘူး။ ဖောက်ပြန်တဲ့ ရုပ်ကကြမ်းတယ်ဆိုရင် ဝေဒနာလည်း ပြင်းထန်မယ်။ ရုပ်ကသိမ်မွေ့တော့လည်း ခံစားမှုဝေဒနာက ပီတိအသွင်မျိုး ခံစားမှုကို အလွန်နှစ်သက်ဖွယ် မြင်ရပြန်ရော။ ဒါကို အနုအကြမ်းဖြစ်သမျှ ဝေဒနာလို့သိရင်ပြီးတာပဲ။ စာအရပြောမယ်ဆိုရင် ဝေဒနာနုပဿနာလို့ ဆိုပါတယ်။ အမှန်တော့ အဲဒါကိုယ်မှာဖြစ်နေတဲ့ သဘာဝတွေပါ။ အဲဒီသဘောတွေကို သိမြင်ခြင်းအားဖြင့်လည်း ဘုရားဟောတဲ့သမ္မာသမာဓိကိုယ်မှာရှိပြီဆိုတာ ထင်ရှားပါတယ်။

နိဗ္ဗာန်ကိုအနေးနဲ့အမြန် ရောက်ဖို့သေချာတယ်

ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ဟာ ပြင်ပမှာရှိတဲ့စာတွေကို ဖတ်မှတ်လေ့လာပြီး ကိုယ်ကောင်ထဲကပြောတဲ့စာဖြစ်တဲ့ အမူအယာဗျာပါဒတွေနဲ့ ကိုက်ညှိပြီး ကိုယ်ထဲကပြနေတဲ့စာတွေကို သတိနဲ့စောင့်ကြည့်ဖတ်ရှုခြင်းဖြင့် ကျုပ်တို့ရောက်

လိုလှတဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို အနေးနဲ့အမြန်ရောက်ဖို့ သေချာတယ်။ ပြီးတော့ နိဗ္ဗာန် မရောက်အောင် တားဆီးပိတ်ပင်ထားတဲ့ သက္ကာယဒိဋ္ဌိပင်မတံခါးကြီးကို အသိ ဉာဏ်ချွန်းနဲ့ ရိုက်ချိုးဖျက်ဆီးလိုက်ရာရောက်မယ်။ အရိယာများလျှောက်လှမ်း တဲ့ မဂ္ဂင်လမ်းဟာ ဉာဏ်စခန်းဉာဏ်လမ်းဖြစ်တဲ့အတွက်၊ ကိုယ်တွင်းကဖြစ်ပျက် နေတဲ့ ရုပ်ဓမ္မ၊ နာမ်ဓမ္မသဘာဝကို သဘောမျှပဲလို့ မိမိတို့ရဲ့ဉာဏ်ဝမှာ ထင်မှ မြင်မှ၊ သက္ကာယဒိဋ္ဌိပြုတ်မှာဖြစ်တယ်။

ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်အနေနဲ့ သာသနာနဲ့ကြုံတုန်း ဝိပဿနာတရား သံဝေလျှံနေတဲ့ခေတ်မှာ၊ သညာအသိ၊ သုတအသိလောက်နဲ့ မရောင့်ရဲကြဖို့ အကြံပြုပြောကြားရင်း စစ်မှန်တဲ့လမ်းစဉ်ဖြစ်တဲ့ ကိုယ်တွင်းကပြတဲ့ တရားစာ ကိုတော့ ဖတ်ဖြစ်အောင် ဖတ်ကြပါလို့ ဖြူစင်သောစေတနာဖြင့် စေ့ဆော် တိုက်တွန်းလိုက်ရပါတယ်။

နိုင်ခင်ရွှေ (ဓဒင်)

(စာမျက်နှာ ၂၃ မှ)

ရိုသေချစ်ခင်ချီးကျူးဂုဏ်အင်လေးပါး

ရိုသေထိုက်၊ ချစ်ခင်ထိုက်၊ ချီးမွမ်းထုက်သော ဂုဏ်လေးပါးမှာ အတူ တူပင်ဖြစ်၍ ယင်းတို့မှာ-

ဒါန= လောဘမကြီးဘဲ ပေးကမ်းစွန့်ကြဲသူဖြစ်ခြင်း။

ဝေယျာဝစ္စ= ဒေါသမကြီးဘဲ မေတ္တာနှင့်ယှဉ်သည့် ချစ်ခင်ဖွယ်ရာ အပြုအမူစကားတို့ကို ပြုမူပြောဆိုခြင်း။

အတ္ထစရိယာ= တပည့်တို့၏ ကောင်းကျိုးကို ကျင့်ဆောင်ပေးခြင်း။

သမာနတ္တတာ= မနှိမ့်ချဘဲ ပုံမှန်တန်းတူဆက်ဆံခြင်း တို့ဖြစ်သည်။

ဆရာတို့၏ကျေးဇူးကို ဂုဏ်ပြုသောအနေဖြင့် သိင်္ဂါလသုတ္တန်၌ ဘုရားရှင်က- သိင်္ဂါလသတို့သားအား-အရပ်ခြောက်မျက်နှာနှင့်ပတ်သက်၍ ဆရာသည် တောင်အရပ်အဖြစ် အလေးအမြတ်ပြုအပ်၏ဟု ဟောတော်မူခဲ့ပါ ၏။

ဆရာသုံးမျိုးခွဲခြားပုံ

ဘာသာသာသနာနှင့်စပ်၍၊ ဆရာသုံးမျိုးခွဲခြားပုံမှာလည်း-

(၁) သရဏဂုံတည်စေသောဆရာကို- ဆရာကောင်း။

(၂) သစ္စာလေးပါးကိုသိစေသောဆရာကို- ဆရာမွန်။

(၃) အာသဝေါတရားကုန်စေသောဆရာကို- ဆရာမြတ်

ဟူ၍ ခွဲပြပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကျေးဇူးကြီးမား ဆရာသမားအပေါင်းတို့အား ရိုသေ စိတ်ထား အစဉ်လေးစား၍ တပည့်ကျင့်ဝတ်ဖြစ်သော "ညီညာထကြွ၊ ဆုံးမနာ ယူ၊ လာမူကြိုဆီး၊ ထံနီးလုပ်ကျွေး၊ သင်တွေးအံ့ရွတ်၊ တပည့်ဝတ်၊ မချွတ်ငါးခု သာ" ဆိုသည့် ဆောင်ပုဒ်ကို မမေ့မပျောက် အစဉ်သတိရလက်ကိုင်ထားလျက် ခင်ပွန်းကြီး ၁ဝ ပါးတို့အား မပြစ်မှားမိကြစေရန် ရေးသားဖော်ပြရင်းဖြင့်-

ဆရာသခင်ကျေးဇူးရှင်များအား ဂုဏ်ပြုပူဇော်ခြင်း။

သံသရာဘဝပေါင်းများစွာမှ ယခုပစ္စုပ္ပန်ဘဝတိုင်အောင် လောကီ ပညာ၊ လောကုတ္တရာပညာတို့တွင် သင်ဆရာ၊ မြင်ဆရာ၊ ကြားဆရာ၊ ဆရာ သခင်ကျေးဇူးရှင်အပေါင်းတို့အား အမှတ်ထင်ထင် ဂုဏ်တော်မြင်လျက် ရေး သားဂုဏ်ပြုပူဇော်အပ်ပါသည်။

ဆရာ့ဂုဏ်တော်၊ မှန်းကာမျှော်ပြီး
ရည်ရွယ်မှန်းဆ၊ တမ်းကာတ၍
အဥ္ဇလီညွတ်ပြောင်း၊ လက်ဆယ်ချောင်းကို
ဦးထိပ်ပန်ဆင်၊ ယှက်ကာတင်လျက်
ဂုဏ်တော်အနန္တ၊ ဉာဏ်ဗလဝအား
ရိုသေဦးခိုက်၊ ရှိခိုးလိုက်၏
ဆရာသခင် ကျေးဇူးရှင်သို့။။

မောင်သက်

ဒုက္ခသစ္စာ အနက်လေးဖြာ

ဓဒင်=သောင်းဇံ

ပီဠနဋ္ဌ
ဩကာသဇာတ်၊ လောကဓာတ်၌၊
လူ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာ၊ သတ္တဝါများ
ညှဉ်းကာနှိပ်စက်၊ လောဘတွေတက်။ ။

သင်္ခတဋ္ဌ
ဒုက္ခညွှတ်ကွင်း၊ ဝဋ်ရှောင်တွင်းသို့
သွတ်သွင်းဆွဲငင်၊ အမြဲယှဉ်လျက်
စီရင်ပြုပြင်၊ အမြဲသာပင်။ ။

သန္တပနဋ္ဌ
တွေ့ဆုံကြုံကွဲ၊ ဖြစ်ပျက်မြဲဖြင့်
ဆင်းရဲခြင်းကား၊ ပူပန်များစွာ
သိထားဒုက္ခ၊ ပယ်သတ်ထားမှ။ ။

ဝိပရိဏာမဋ္ဌ
ခန္ဓာငါးပါး၊ ရုပ်၊နာမ်များနှင့်
တရားကိုယ်မှာ၊ ဖောက်ပြန်ပါ၍
ဖြစ်လာပျက်သွား၊ မမြဲပါတကား။ ။

ပီဠနဋ္ဌ= အမြဲတစေ နှိပ်စက်တတ်ခြင်း။
သင်္ခတဋ္ဌ=အမြဲတစေ ပြုပြင်နေခြင်း။
သန္တာပနဋ္ဌ=အမြဲတစေ ပူလောင်ခြင်း။
ဝိပရိဏာမဋ္ဌ=အမြဲတစေ ဖောက်ပြန်နေခြင်း။

ork, opö teuf&v;jzm

အာယူဟနဋ္ဌ
ရေသည် ဆူပွက်၊ အငွေ့တက်၏
တစ်သက်တစ်ခါ၊ တစ်ဘဝတာ
ရလာဥစ္စာ၊ ရတနာဟာ
ချမ်းသာတင်ထား၊ အမြင်များသာ
လိုလားအားထုတ်၊ အပတ်တကုတ်။ ။

နိဒါနဋ္ဌ
သံသရာထက်၊ ဝဲဂယက်တွင်း
ဆက်လက်ထွက်ခွာ၊ ရှည်လျားစွာဖြင့်၊
ငါးဖြာခန္ဓာ၊ ဒုက္ခဖြာလျက်
ဖြစ်ရာအကြောင်း၊ မြဲမှန်စကောင်း။ ။

သံယောဂဋ္ဌ
ဒုက္ခအများ၊ လောဘသားကား
ရွှေ့လျားလျှောကျ၊ နစ်မွန်းရပြန်
ဒုက္ခဝဋ်တွင်း၊ လည်ပတ်ရင်းဖြင့်
နစ်မွန်းစေခြင်း၊ သံသရာတွင်း။ ။

ပလိဗောဓဋ္ဌ
ကံကိလေသာ၊ ဝိပါကသည်
ဝဋ်ရသုံးဖြာ၊ မလွတ်ပါလား
ချုပ်ခါလျှောင်ပတ်၊ ဖွဲ့စည်းလတ်ရင်း
တတ်မက်ခြင်းသာ၊ နှစ်သက်စေသား၊
သမုဒယတရား. . . .။ ။

အာယူဟနဋ္ဌ= အမြဲတစေလိုလားအားထုတ်ခြင်း။
နိဒါနဋ္ဌ=အမြဲတစေ ဖြစ်ကြောင်းမှန်ခြင်း။
သံယောဂဋ္ဌ=အမြဲတစေ နစ်မွန်းစေခြင်း။
ပလိဗောဓဋ္ဌ=အမြဲတစေ ဖွဲ့စည်းရစ်ပတ်ခြင်း

ဓဒင်=သောင်းဇံ

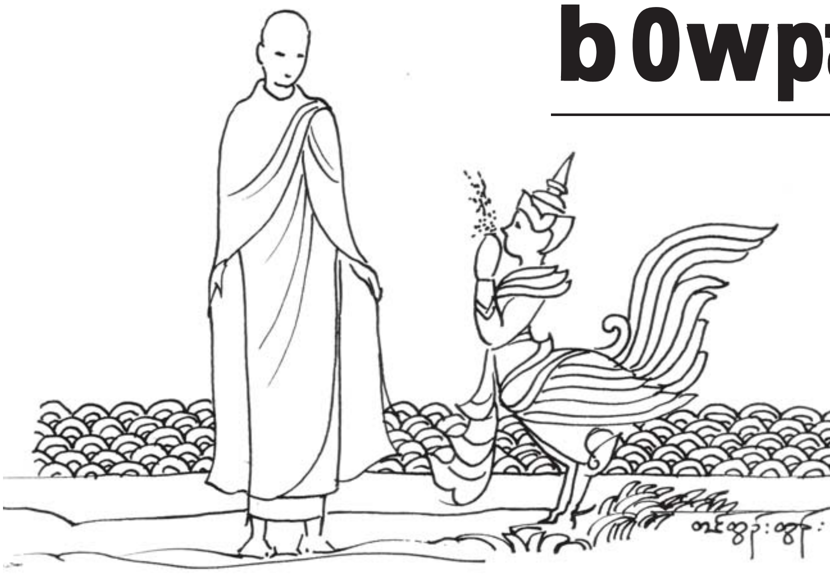

b0wpfau'Gv &Spc;if

အရှင်သြဒါတ(ကလေး)

လောကမှာ အလှပြင်နည်း အမျိုးမျိုးဖြင့် ပြင်ဆင်ကြ ဖီးလိမ်းကြနဲ့ မိမိတို့ရဲ့ ရုပ်ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို အမျိုးမျိုးပြင်ဆင်ကြရတယ်။ လက်ရှိ လောကကြီးမှာပင် လူမျိုးအစုံစုံ အလွှာအသီးသီးမှာ သွားလာလှုပ်ရှားကြရတဲ့အခါ မိမိတို့ရဲ့ အသိုင်းအဝိုင်း ဂုဏ်နှင့် လိုက်ဖက်ညီအောင် ဝတ်ရ ပြင်ဆင်ကြရတယ်၊ တစ်ချို့ကြတော့လည်း မိမိကိုယ်ပိုင်မရှိတော့ သူတစ်ပါးထံ ငှားရမ်းပြီး ဝတ်ဆင်ကြရပြန်တယ်။ အဲဒါကို လောကရဲ့ ဂုဏ်လို့ဆိုကြတယ်။ အဲဒီလို မိမိတို့ရဲ့ ရုပ်ခန္ဓာကြီးကို အမျိုးမျိုးခြယ်သပြင်ဆင်ပြုလုပ်နေကြတယ်၊ ရုပ်ခန္ဓာကြီးကို အကြောင်းပြုပြီး လောဘတွေ၊ ဒေါသတွေ၊ မောဟတွေ ဦးစီးပြီး ရှာကြဖွေကြရတယ်၊ တဒင်္ဂလှပဖို့အရေးအတွက် ထာဝရ ဆင်းရဲမှာကို မချင့်တွေးဘဲ လောဘတွေအားကြီး သူ့ထက်ငါ လည်တဲ့လူစား အရင်းအဖျားနားမလည် သားငယ်သမီးငယ်အတွက်ပါ ပါလိုက်သေးတယ်။ ဒါကြောင့် ရှေးသူတော်စင်များက

လောဘတရားရှေ့သွားသောအခါ ဒေါသ မောဟ နောက်ကလိုက်လာ ဘာကြောင့်လူတို့ဆင်းရဲနေရှာ၊ ဤလောဘ မောင်းကြထုတ်ကြပါလို့

မိန့်ဆိုခဲ့တယ်။

ကိုယ့်သန္တာန်ကနေ မောင်းထုတ်ပစ်ရမယ့်တရားတွေကို မောင်းမထုတ်ဘဲ ဆုပ်ကိုင်ထားတော့ ကိုယ်ဆင်းရဲ စိတ်ဆင်းရဲတွေနဲ့ပဲ ကြုံတွေ့နေကြရတယ်။

လောဘတွေ ဒေါသတွေ မောဟတွေနဲ့ ပြည့်နှင့်နေတော့ ရုပ်တရားက ဘယ်လိုလုပ်ပြီးတော့ လှပနိုင်တော့မှာလဲ၊ ဒီတော့ ရုပ်တရားကို အလှဆင်သလို နာမ်တရားလို့ခေါ်တဲ့ စိတ်လှအောင် အလှဆင်ဖို့ကပိုပြီးလိုအပ်ပါတယ်။

မိမိရဲ့ ရုပ်တရား လှပတင့်တယ်ချင်တယ်ဆိုရင် မေတ္တာတရားကိုလက်ကိုင်ထားကြပါ။ မေတ္တာတရားပွားများလေလေ ရုပ်တရားပိုမိုလှပလေပါပဲ၊

မိမိရဲ့ စိတ်ကလေးကို ဒါနပြုလိုတဲ့ သဒ္ဓါစိတ်ကလေးဖြစ်အောင် ကြိုးစားရမယ်၊ သီလဆောက်တည်လိုတဲ့ သဒ္ဓါစိတ်ကလေး ပေါ်ပေါက်လာအောင် ဝိပဿနာဘာဝနာပွားများအားထုတ်လိုတဲ့ သဒ္ဓါစိတ်ကလေးပေါ်ပေါက်လာအောင် ကြိုးစားရမယ်၊ ပုထုဇဉ်တို့ရဲ့ စိတ်ဟာ များသောအားဖြင့် မကောင်းတဲ့ အာရုံတွေပေါ်မှာသာ ပျော်တတ်ကြတယ်မဟုတ်လား၊ ရူပါရုံ၊ သဒ္ဒါရုံစတဲ့ ငါးဖြာအာရုံကာမဂုဏ်တွေက ခေတ်အားလျော်စွာ အမျိုးမျိုးပေါ်ပေါက်လာကြတော့ ဒီအာရုံတွေမှာပဲ ပျော်မွေ့နေကြတယ်။ ဒါကြောင့် မိမိရဲ့ စိတ်ကလေးကို သူတော်စင်များ ကျင့်သုံးသွားကြတဲ့ လမ်းကြောင်းပေါ်ရောက်အောင် တည့်မတ်ပေးရမယ်။ ရှေးသူတော်စင်တို့ ဒါနအစရှိတဲ့ အကျင့်တွေပေါ် လျှောက်လှမ်းကြတယ်။ အဝတ်တန်ဆာ စိန်ရွှေ ရတနာအမျိုးမျိုးနဲ့ ခြယ်သဝတ်ဆင်ပြုပြင်သော်လည်း ဟောဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီးဟာ တစ်နေ့ တစ်ခြားမလှတဲ့အပြင် ပိုလို့တောင် အရုပ်ဆိုးသွားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဝိဇ္ဇာအုပ်ချုပ်တော့ မလှတာကို လှတယ်ထင်ကာ အမှန်ကိုမမြင်နိုင်တော့ဘူး။ အဝိဇ္ဇာလှည့်စားတော့ မက်စရာထင်တယ်၊ မက်စရာထင်တော့ သာယာစွဲလမ်းတယ်၊ သာယာစွဲလမ်းတော့ ဒုက္ခဖြစ်၊ ဒါကြောင့် အဝိဇ္ဇာနဲ့ မနေနဲ့ ဝိဇ္ဇာနဲ့နေရမယ်။

ဝိဇ္ဇာဆိုတာကတော့ မိမိဖြစ်စဉ်ကို အမှန်မြင်တာ မိမိတို့ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးထဲမှာ ပထဝီ၊ တေဇော၊ အာပေါ၊ ဝါယောဆိုတဲ့ ဓာတ်ကြီးလေးပါး သာရှိတာကိုမြင်တယ်။ အဲဒီဓာတ်ကြီးလေးပါးဟာလည်း အမြဲတမ်းပျက်စီးနေပြီး ဓာတ်ကြီးလေးပါးကို မှီနေတဲ့ နာမ်တရားတွေကလည်း ပျက်စီးယိုယွင်းအိုမင်းမှာပဲ။ ရုပ်ဓာတ်၊ နာမ်ဓာတ် ပရမတ်တွေကို ကိလေသာအပုပ်တွေ မလိမ်းကျံမိအောင် ဖြစ်ပျက်သမ္မု အနိစ္စလို့ ရှုမှတ်၊ ဒုက္ခလို့ ရှုမှတ်၊ အနတ္တလို့ ရှုမှတ်၊ အဲဒီလိုရှုမှတ်ပါများရင် ကိလေသာ အပုပ်တွေ တစ တစ ကွာကျလိမ့်မယ်။ ဒီအခါ သဒ္ဓါ၊ သီလ၊ သုတ၊ စာဂ၊ ပညာ၊ ဟီရိ၊ ဩတ္တပ္ပဆိုတဲ့ သူတော်ကောင်း တန်ဆာရတနာတွေနဲ့ လိမ်းကျံခြယ်မှုန်းအလှဆုံးဖြစ်အောင် တန်ဆာဆင်ပါ၊ တစ်ဘဝနဲ့ တစ်ဘဝ မတူ တမူထူးခြားစွာ လှပတင့်တယ် လာပါလိမ့်မယ်။

လှပသွားတဲ့ သာဓကလေးတစ်ခု ထုတ်ပြရမယ်ဆိုရင် ဟို လွန်ခဲ့တဲ့ (၉၄) ကမ္ဘာထက်က ဘုရားမပွင့်တဲ့ (သုည) ကမ္ဘာကြီးဆိုတာ ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒီသုညကမ္ဘာဆိုတာ ဘုရားလည်းမရှိ၊ တရားလည်းမရှိ၊ သံဃာလည်းမရှိ၊ အဲဒီကမ္ဘာအတွင်းမှာ ဖြစ်နေကြတဲ့ သတ္တဝါတွေကို လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟကိလေသာတွေက ဖုံးလွှမ်းထားတယ်။

ဗုဒ္ဓပွင့်တော်မူတဲ့ သာသနာတွင်းကာလမှာ လောဘစတဲ့ ကိလေသာ ထွေထွေထူးထူး ထူပြောနေရင် သာသနာပ ကာလသုညကမ္ဘာမှာဆိုရင် လောဘစသော ကိလေသာများ ညစ်ထပ်နေမှာ သေချာလှတယ်။

အဲဒီလို တွေးဝံ့စရာမရှိတဲ့ သုညကမ္ဘာကြီးမှာ ဟိမဝန္တာတောကြီးရဲ့ အနီးမှာ စန္ဒဘာဂဆိုတဲ့ မြစ်ကြီးဆိုတာ ရှိတယ်။ အဲဒီစန္ဒဘာဂမြစ်ကြီးအနီးအနားမှာ အင်မတန်မှ သာယာဖွယ်ကောင်းလှတဲ့ တောတန်းလေးတစ်ခုမှာ ကိန္နရာမလေးတစ်ဦး မြူးတူးပျော်ပါးကစားလို့နေတယ်။ အဲဒီလိုပျော်ပါးနေခိုက် ဂန္ဓမာဒနတောင်မှာ သီတင်းသုံးတော်မူတဲ့ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအရှင်မြတ်တစ်ပါးလည်း ကိန္နရာမလေးရဲ့ ရှေ့နားမှာ ဆွမ်းရပ်တော်မူတယ်။ ဆွမ်းရပ်တော်မူတဲ့ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတစ်ပါးကိုတွေ့မြင်တယ်ဆိုရင်ပဲ ကိန္နရာမလေးဟာ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါရဲ့ အနီးအပါးသွားရောက်ပြီးရှိခိုးကန်တော့လိုက်တယ်။ 'ငါသည် ဟောဒီစန္ဒဘာဂမြစ်ကြီးအနီးမှာ နေထိုင်ခဲ့တာကြာခဲ့ပြီ၊ ယခုလို ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်နဲ့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးခဲ့ဘူး၊ ဒီနေ့တော့ဖြင့် ပုဂ္ဂိုလ်ထူးပုဂ္ဂိုလ်မြတ်နဲ့ ကြုံရဖူးတွေ့နေရပြီ၊ တစ်ခုခုကိုတော့ လှူဒါန်းနိုင်အောင် ငါကြိုးစားရမယ်' ဆိုတဲ့ သဒ္ဓါစိတ်တွေ တဖွားဖွားပေါ်ပေါက်လာတယ်။ ဒီသဒ္ဓါစိတ်ကလေးပေါ်ပေါက်လာဖို့ဆိုတာလည်း မလွယ်ကူလှပါဘူး။ လှူဒါန်းလိုတဲ့ သဒ္ဓါစိတ်နဲ့ နှမြောတွန့်

တိုမပေးလိုတဲ့ မစ္ဆရိယစိတ်တို့ဟာ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်နေကြပါတယ်။

သဒ္ဓါကအနိုင်ရမှ ပေးလှူနိုင်ဖို့ အခွင့်အရေးရမှာပါ။ နောက် ဒီသဒ္ဓါတရားဟာ စကြာဝတေးမင်းကြီးရဲ့ပတ္တမြားရတနာကြီးနဲ့လဲတူတယ်တဲ့။ ဒီ ပတ္တမြားရတနာကြီးဟာ ခရီးသွားလာတဲ့အခါ ရေဆာလို့ ရေအိုင်ကြီးတစ်အိုင်တွေ့ခဲ့မယ်ဆိုရင် အဲဒီရေအိုင်ကြီးကလည်း အပေါ်မှာရေမှော်တွေ ပိတ်ဖုံးပြီးတော့နေမယ်၊ ပြီးတော့ ရေတွေကလည်း နောက်ကျူပြီး ပူလောင်နေမယ်ဆိုရင် ဟောဒီ ပတ္တမြားရတနာကြီးကို ရေအိုင်ထဲ ပစ်ချလိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက်တည်း ရေပေါ်မှာ ဖုံးပိတ်နေတဲ့ ရေမှော်တွေဟာ ဘေးကိုဖယ်ပေးရတယ်၊ နောက်ကျူနေတဲ့ ရေတွေကလည်း အနယ်ထိုင်ပြီး ကြည်လင်ပေးရတယ်၊ ပူလောင်နေတဲ့ ရေတွေကလည်း အေးမြသွားစေတယ်တဲ့။ ပတ္တမြားရတနာကြီးနဲ့တူသော သဒ္ဓါမှာလည်း ဘုရား တရား သံဃာဆိုတဲ့ ရတနာသုံးပါးအပေါ် သက်ဝင်ယုံကြည်နိုင်ကံကံ၏ အကြောင်းတရား၊ အကျိုးတရားအပေါ် ယုံကြည်နိုင်တဲ့ စွမ်းအင်သတ္တိတွေ ရပါလိမ့်မယ်။

သဒ္ဓါတရားကို အခြေခံထားပြီး ဒါနတရားကို စူးစူးစိုက်စိုက် အားထုတ်သွားတဲ့ ဒါနကုသိုလ်ရှင်ကတော့ အနာထပိဏ်သူဌေးကြီးဖြစ်ပါတယ်။

အနာထပိဏ်သူဌေးကြီးဟာ သီလကုသိုလ်ဘာဝနာကုသိုလ်ထက် ဒါနကုသိုလ်ကိုသာ စိတ်ဝင်စားတယ်၊ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ သာသနာတော်ကို စစဦးသက်ဝင်လာကတည်းက (၅၄)ကုဋေ အသပြာငွေကို စွန့်လွှတ်ပြီးတော့ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်ကြီးကို ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းခဲ့ပြီးနောက် မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးတော်မူတဲ့ ကျောင်းတော်ကို တစ်နေ့လျှင် သုံးကြိမ် နံနက် ဆွမ်းမစားမီ စောစောတစ်ကြိမ်ကျောင်းတော်ကိုလာတဲ့အခါမှာ နံ့သာ၊ ပန်းမန်များကို ယူသွားပြီး ဆက်ကပ်လှူဒါန်းသတဲ့၊ အခန့်မသင့်လို့ အိမ်မှာ လှူဖွယ်ဝတ္ထု တစ်စုံတစ်ခုမျှ မရှိဘူးဆိုရင် သဲတွေကျုံးယူသွားပြီး ကျောင်းတော်ရဲ့ ပရိဝုဏ်အတွင်းမှာ သဲခင်းပြီး လှူဒါန်းသတဲ့၊ မိမိနေအိမ်မှာလည်း နံနက်တိုင်း၊ သံဃာတော်ငါးရာကို အမြဲနိဗဒ္ဓဝတ်ထားပြီးတော့ နိစ္စဘတ်ဆွမ်းဒါန ပြုနေပါသေးတယ်။ ဒီတော့ ရဟန်းသံဃာတော်များတို့ရဲ့ အမိအဖလိုဖြစ်နေတော့တာပေါ့။

ဒါကတော့ ဘုရားပွင့်တဲ့ခေတ်အခါသမယမှာ မိမိဘဝ မိမိရဲ့ ရုပ်ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ဒါန သီလ၊ ဘာဝနာတွေနဲ့ တန်ဆာဆင် ဆင်မြန်းသွားတဲ့ အနာထပိဏ်သူဌေးကြီးရဲ့ အကြောင်းပါ။

ဘုရားမပွင့်တဲ့ ခေတ်ကာလတုန်းက မိမိရဲ့ ဘဝကို လှပသထက် လှပအောင် တန်ဆာဆင်သွားတဲ့ ဖော်ပြပါ ကိန္နရာမလေးမှာ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်ကြီးကို ဖူးတွေ့ရတော့ အလှူဒါန တစ်ခုခု လုပ်မှဖြစ်မယ်ဆိုပြီး အနီးအနားရှာဖွေကြည့်လိုက်တော့ စန္ဒဘာဂမြစ်တစ်ဖက်ကမ်းမှာ ကျူပန်းတွေခူးပြီး လက်ထဲပွေ့ပိုက်ကာ ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်ထံ ပြန်လည်ချဉ်းကပ်လာပြီး လှူဒါန်းလိုက်တယ်။

လှူဖွယ်ဝတ္ထု ကျူပန်းဆိုတာ ဗဟိဒ္ဓ အပြင်ပစ္စည်းပေါ့၊ လှူချင်တဲ့ စေတနာသဒ္ဓါတရားကတော့ အဇ္ဈတ္တအတွင်းပစ္စည်းပေါ့၊ အဲဒီလို အပြင်ပစ္စည်း၊ အတွင်းပစ္စည်းနှစ်မျိုးမှာ၊ အတွင်းပစ္စည်းကသာ ပဓာနကျတယ်။ လူတစ်ယောက်မှာ ရုပ်လှဖို့ထက် စိတ်လှဖို့က ပိုအရေးကြီးပါတယ်။ ဘာကြောင့်လည်းဆိုတော့ အတွင်းပစ္စည်းစေတနာကောင်းဖို့လိုသလို သဒ္ဓါတရားကြည်လင်ပြတ်သားဖို့ လိုတယ်။ စေတနာနဲ့ သဒ္ဓါတရား ပူးတွဲထက်သန်ကောင်းမွန်ရင်တော့ ဒါနရဲ့ အကျိုးဟာ ဆထက်တပိုး အကျိုးပေးနိုင်ပါတယ်။ ကိန္နရာမလေးဟာ လှူဒါန်းပြီး

-အရှင်မြတ်ကြီးဘုရား တပည့်တော်မသည် ဤကျူပါန်းကို လှူဒါန်းရသော ကုသိုလ်ကောင်းမှုကြောင့် အပါယ်ငရဲ ဝဋ်ဆင်းရဲမှ လွတ်ပြီး လူချမ်းသာ၊ နတ်ချမ်းသာ အဖြာဖြာတို့ကို အကြိမ်ကြိမ်ခံစား စံစားရပါလို၏ ဘုရား၊ ပြီးနောက် အရှင်ဘုရားတို့ သိမြင်အပ်တဲ့ သစ္စာ ၄ ပါး မြတ်တရားတို့ကို သိမြင်ရပါလို၏လို့ ဆုတောင်းလိုက်တယ်။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအရှင်မြတ်ကြီးလည်း 'အသင်ဒါယိကာမလေး တောင်းတဲ့ဆုနဲ့ ပြည့်စုံပါစေဆိုပြီး ဆုပေးပြီး ပြန်ကြွသွားတယ်။

ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအရှင်မြတ်ကြီး ပြန်ကြွသွားတယ်ဆိုရင်ပဲ ကိန္နရာမလေးဟာ မျက်စိတစ်ဆုံးကြည့်ပြီး သူ့ရဲ့ အလှူဒါနလေးကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ကာ စာဂါနုဿတိ ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းနေတယ်။

ကိန္နရာမလေး ဒီဘဝ သေဆုံးတဲ့အခါ ကျူပန်းလှူဒါန်းခဲ့တဲ့ ကုသိုလ်ဒါနကြောင့် နတ်ပြည်မှာ သိကြားမင်းရဲ့ ကတော်ဖြစ်ရတယ်။ အဲဒီ သိကြားမင်းကတော်အဖြစ်နဲ့ (၃၆)ဘဝ အထိ နတ်စည်းစိမ် နတ်ချမ်းသာတို့ကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ခံစားစံစားရတယ်။ သိကြားမင်းကတော်ဘဝပြီးပြန်တော့ စကြာမင်းကတော်ဘဝကို ရောက်ရတယ်။ လူ့စည်းစိမ်၊ လူ့ချမ်းသာတို့ကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ (၁၀)ဘဝတိတိခံစား စံစားရတယ်။ အဲဒီနောက် ဂေါတမဘုရားရှင်လက်ထက် သာဝတ္ထိမြို့တော်မှာ နေထိုင်တဲ့ သူဌေးကြီးတစ်ဦးရဲ့ သမီးလေးဖြစ်လာရတယ်။ နာမည်ကတော့ မယ်ပုဏ္ဏာလို့ခေါ်တယ်။ အဲဒီ မယ်ပုဏ္ဏာလေးမွေးဖွားချိန်မှစပြီး မိဘတို့မှာ မျက်နှာပွင့်လန်း စီးပွားရေးတွေလည်း တစ်နေ့တစ်ခြားဖြစ်ထွန်းအောင်မြင်ခဲ့တယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ မယ်ပုဏ္ဏာလေး အသက် (၁၉) နှစ် (၂၀) ရောက်လာတဲ့အခါ လက်ထပ်ထိမ်းမြားပေးစားချင်တဲ့ သားရှင်တွေက မကြာမကြာ လာရောက်ဆက်သွယ်ကြတယ်။ မယ်ပုဏ္ဏာလေးကတော့ လက်မခံဘူး၊ မိဘတွေ နားချသော်လည်း တရားကျတဲ့မယ်ပုဏ္ဏာ အဖို့ လောကီအာရုံ ကာမဂုဏ်ကို စိတ်ညွတ်ယိမ်းယိုင်ခြင်းမရှိဘူး၊ သမီးတို့ အမေအဖေတို့ ရရှိထားတဲ့ ခန္ဓာ ၅ ပါး ရုပ်နာမ်တရားဆိုတာ အမြဲတမ်းဖြစ်ပျက်နေတဲ့ သင်္ခါရနယ်သားတွေပဲမဟုတ်လား။ လူ့ဘဝ လူ့ခန္ဓာလေးဆိုတာကလည်း ရေပွက်ပမာ ခဏတာလေးသာ တည်ရတာဖြစ်တယ်။ အဲဒီ တည်နေရတဲ့ အခိုက်အတန့်လေးမှာလည်း အိုကြရ၊ နာကြရ၊ သေကြရနဲ့ ဘယ်လောက် ဒုက္ခတွေ များသလဲ၊ သမီးကလည်း အိုရမယ် နာရမယ် သေမယ်၊ သမီးလက်ထပ်ယူမည့် ယောကျ်ားကလည်း ခန္ဓာ ၅ ပါး ရုပ်နာမ်တရားဆိုတော့ သူလည်း မုချဧကန်အိုရ၊ နာရ၊ သေရမှာဖြစ်တယ်။ အိုလို့မဆုံး နာလို့မဆုံး သေလို့မဆုံး၊ ဒုက္ခတုံး၊ ဒုက္ခခဲကြီးနဲ့ ရင်ဆိုင်တွေ့ကြုံကြ သောကပရိဒေဝမီးတွေ တောက်လောင်ရပါလိမ့်မယ်။

တစ်ခါ သမီးတို့နှစ်ဦးသားမှ ပေါက်ဖွားလာမည့် သားတွေ သမီးတွေကျတော့လည်း ခန္ဓာ ၅ ပါး ရလာတော့ အိုရမယ် နာရမယ် သေရမယ် ဒီဘေးက ပြေးမလွတ်ဘူး၊ အဲဒီ သားသမီးတွေ အိုခဲ့ နာခဲ့ သေခဲ့မယ်ဆိုရင် မိခင်ဖြစ်သူ သမီးမှာ ငိုလို့မဆုံး၊ တမ်းတလို့မဆုံး၊ သောကပရိဒေဝ လှိုင်းလုံးတွေ နှလုံးသားမြေပြင်မှာ တိုက်ခတ်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် အမေတို့ အဖေတို့သာခွင့်ပြုရင် အိုနာသေဘေး ကင်းရာ မြတ်နိဗ္ဗာန်ကို ဧကန်မုချရနိုင်ရောက်နိုင်တဲ့ မဂ္ဂင် ၈ ပါးကျင့်စဉ်တရားကို သေချာကျန ကျင့်သုံးနိုင်ရန် အလို့ငှာ လူဝတ်ကြောင်ကိုပယ်၍ ဘိက္ခုနီထေရီမယ်သာ ဝတ်ချင်ပါတော့တယ်။ ခွင့်ပြုပါ' လို့ မိဘနှစ်ပါးထံ ခွင့်တောင်းရှာပါတယ်။ ဒီတော့ မိဘတွေကလည်း သမီးလေးကို မဟာပဇာပတိ ဂေါတမီထံ အပ်နှံလို့ ဘိက္ခုနီမဝတ်ခွင့်ရလိုက်တယ်။ ပုဏ္ဏာဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးလေးဟာ သာသနာဘောင်ကို ဝင်ခွင့်ရလိုက်တဲ့ အချိန်က စပြီး ပရိယတ္တိဒေသနာတွေ သင်ကြားလေ့လာတယ်။ ပဋိပတ္တိအကျင့်ဖြစ်တဲ့ ဘာဝနာကမ္မဋ္ဌာန်းကို ကျွမ်းကျင်တတ်မြောက်အောင် ကြိုးစားကျက်မှတ်လေ့လာအားထုတ်တယ်။

တစ်နေ့သောအခါမှာတော့ ခန္ဓာကပြလာတဲ့ ရုပ်ဓမ္မ နာမ်ဓမ္မတွေကို သတိချပ်သတိကပ်ပြီး ရှုမှတ်ဆင်ခြင်ပွားများအားထုတ်တဲ့အခါမှာ ဖောက်ပြန်ပြောင်းလဲနေတဲ့ ရုပ်တရားနဲ့ ရုပ်တရားကို လိုက်သိနေတဲ့ နာမ်တရား ဤတရားနှစ်ပါးတို့

(စာမျက်နှာ ၃၀ သို့)

r*½¦ x m;ajym i fp,Du y¦pk½ .

ထွေးမောင်

*** ငါတို့နေရာ၊ ဤကမ္ဘာ၊ တဏှာ အုပ်စိုးသည်၊**
*** တဏှာစေရာ၊ မနေသာ၊ ဖွေရှာဆက်ရသည်**
*** ရသည့်ဥစ္စာ၊ ချစ်သူပါ၊ စွန့်ခွာသွားရသည်၊**
*** တကယ့်အရေး၊ တကယ့်ဘေး၊ ဘယ်သွေး ဘယ်သားမကယ်ပြီ၊**
*** ငါနှင့်ရွယ်တူ၊ ငါ့အောက်လူ၊ ကြီးသူသေကြ များလှပြီ၊**
*** ခဏမစဲ၊ အိုစမြဲ၊ ကိုယ်လည်းသေဘက်နီးခဲ့ပြီ၊**
*** ဇရာမီးတောင်၊ ကိုယ်ထဲလောင်၊ သေအောင် မြိုက်တော့သည်၊**
*** မသေရခင်၊ သွားလမ်းစဉ်၊ ကြိုတင်ပြင်သင့်သည်၊**
*** ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ၊ လမ်းသာထွင်လိမ့်မည်၊**
*** မဂ္ဂင်ယာဉ်ကြီး၊ အမြန်စီး၊ ခရီးထွက်တော့မည်၊**

(အရှင်ဇနကာဘိဝံသ)

လူတွေနေ့စဉ်စီးနေတဲ့ ရထားကတော့ မြို့ပတ်ရထား၊ လော်ကယ်ရထား၊ ဘူတာ အစဉ်အတိုင်းရပ်တဲ့ စာပို့ရထားနဲ့ အမြန်ရထား တို့ဖြစ်ကြပါတယ်။ ခရီးသည်တွေဟာ တစ်နေ့ မဟုတ် နေ့စဉ်စီးပြီး ခရီးနှင်နေကြတာ၊ မန္တလေး သွားသူက မန္တလေးဂိတ်ဆုံး၊ မော်လမြိုင် သွားသူက မော်လမြိုင်ဂိတ်ဆုံး၊ ပြည်သွားသူက ပြည်လမ်းဆုံး၊ ကရွတ်ခွေပေါ် ကင်းလျှောက်သလို မဆုံးနိုင်တဲ့ သံသရာ ခရီးသည်တွေပါပဲ။ တောင်ကလာ သူမြောက်၊ အရှေ့က လာသူအနောက် ပျားပန်း ခတ်မျှ နေ့စဉ်သွား လာလှုပ်ရှားစား သောက်နေကြတာ၊ အပူနဲ့သွား တဲ့သူရှိသလို အပျော်ကြူးပျော်မြူး သွားနေသူများလည်းရှိကြပါတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ အဝိုင်းပြေးဘဝနဲ့ ဝိုင်းကြီးပတ်ပတ်ခြာခြာလည် အလိုမပြည့်မီ ဇရာ မရဏမှာ ခေါင်းစိုက်ကြရသူ များဖြစ်ကြပါတယ်။ ရထားစတင်တီထွင်သူ တစ်ဦးအကြောင်းပြောပြပါဦးမယ်။

ရထားတီထွင်ခဲ့သူ ဂျော့စတီဗင်ဆန် (၁၇၈၁-၁၈၄၈)ဆိုတာ ဘွဲ့အထပ်ထပ်ရသူ အင်ဂျင်နီယာကြီးမဟုတ်ပါ။ အညတြလူသား တစ်ယောက်သာဖြစ်ပါသည်။ ကျောင်းစာတောင် တတ်အောင်မသင်နိုင်ဘူး။ 'အ' သုံးလုံးညကျောင်း တက်ပြီး အလုပ်တစ်ဖက်နဲ့ ကြိုးစားခဲ့ရသူ ဖြစ်ပါတယ်။ အသက် ၁၇ နှစ် အရွယ်မှာ ကျောက်မီးသွေးထွက်ဒေသမှာ ကျရာအလုပ်ကို ဝင်လုပ်ရပါတယ်။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ အိမ်ထောင် ကျတယ်။ သားတစ်ယောက်ရတယ်။ ဇနီးသည် ဆုံးတယ်။ ဖခင်က မျက်မမြင်ဘဝ၊ အင်္ဂလန် တစ်ပြည်လုံးမှာ အဆင်းရဲအကြပ်တည်းဆုံး အချိန် HUNGRY 40's ဖြစ်ပါတယ်။

စတီဗင်ဆန်အတွက် မဃဒေဝလင်္ကာမှာ **'သတ္တိဗလ၊ စွမ်းထာမကကို၊ မပြမသိပြမှသိ၏'** ဆိုသလို သုံးမရ၍ ပစ်ထားရတဲ့ ရေစုပ်စက် တစ်လုံးကို သူလက်တည့်စမ်းလိုက်တာ အောင်မြင် သွားလို့ ကုမ္ပဏီကသူ့ကို စက်ပြင် အင်ဂျင်နီယာ အဖြစ် ခန့်အပ်ခဲ့တယ်။ ဒါ ပထမအောင်မြင်ခြင်း ပါပဲ။ ဒုတိယအကြိမ် အစမ်းသပ်ခံဖို့ပေါ်ပေါက်လာ တာကတော့ သူ့ရဲ့ ဒုံးပျံလို့အမည်ပေးထားတဲ့ ရထားတည်ထွင်ဖို့ အကြောင်းပါပဲ။ ဘဝရဲ့ သဘောတစ်ခုကတော့ ကိုယ်က ဘယ်လောက် ကောင်း အောင် စိတ်ရင်းစေတနာပြုလုပ် သော်လည်း အဆိုးမြင်သူများ၊ အကောင်းမထင် သူများ ရှိစမြဲပါပဲ၊ There is always a black sheep ဆိုသလို သိုးမဲတစ်ကောင်တော့ ရှိစမြဲပါ။ သူ့ရဲ့ တီထွင်စက လူတွေက မယုံကြဘူး၊ စာနယ် ဇင်းတွေက ပျက်ရယ်ပြုကြတယ်။ သံလမ်းပေါ်မှာ စက်ခေါင်းကြီးတစ်လုံးဟာ တစ်နာရီ (၁၀)မိုင် နှုန်းနဲ့ ခုတ်မောင်းပြေးဆွဲပြီး နောက်ဆုံးလီဗာပူး နဲ့ မန်ချက်စတာမြို့ကြား ရထားသံလမ်းတွေ ဆောက် လုပ်ရေးကို ပါလီမန်မှ ခွင့်ပြုချက်ရအောင် စိတ် ရှည်ရှည်နဲ့ ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့လို့ ၁၈၅၂ ခုနှစ်မှာ ကုန်တန်ချိန်(၂၀) တင်ပြီး တစ်နာရီ(၁၀)မိုင်နှုန်း ပြေးဆွဲနိုင်မယ့် ပထမဦးဆုံး ရထားတည်ဆောက်ခွင့် ပြုချက်ရရှိခဲ့ပါတယ်။ ကန့်သတ်ထားသည့်အချိန် အတွင်း သူတို့သားအဖကြိုးစားလိုက်တာ ရထားခေါင်း တွဲလေးလုံး ပြီးစီးတဲ့အပြင် တစ်နာရီလျှင် (၃၅)မိုင်နှုန်း ပြေးဆွဲနိုင်ခဲ့လို့ သူ့သတင်း ဟိုးလေးတစ်ကျော်ကျော် ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ ဘယ်လ်ဂျီယံပြည့်ရှင် ဘုရင်က သူ့ကို ခေါ်ယူ မြှောက်စားခဲ့တယ်။ ဒါကတော့ ရထား တီထွင်သူရဲ့ လုံ့လ၊ ဇွဲ၊ သတ္တိနဲ့ ကြိုးပမ်းမှုကြောင့် လူသားတွေရဲ့ အောင်မြင်မှုတစ်ရပ်ပါပဲ။

ဘုရားရှင်ရဲ့ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရား ကြီးကို သင်္ဂြိုဟ်မှာ ဟောခဲ့တာကို အများပြည်သူ သိနား လည်ရအောင် မိုးကုတ်ဆရာတော် ဘုရားကြီးက လှည်းဘီးကြီးပုံသဏ္ဍာန် **'ဝလုံးနှစ် ထပ်ကြက်ခြေခတ်၊ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်'** ဆိုပြီး လည် လမ်းနဲ့ ထွက်လမ်းကို ဘုရားဟောနဲ့အညီ ပြသ ထားပြီး ဆုံးမခဲ့ပုံမှာ ယခု ရရှိထားသော ခန္ဓာကြီးသည် မည်သည့်တန်ခိုးရှင်၊ ဖန်ဆင်းရှင်မှ ဖန်ဆင်းထား ခြင်းမဟုတ်၊ မိမိတို့ကိုယ်တိုင် လိုချင်၍ ပုညာဘိ သင်္ခါရဆိုတဲ့ ကုသိုလ်ကောင်း မှုတွေ အများကြီး ပြုပြီး မရအရ ဆုတောင်းယူ ခဲ့လို့ ရတဲ့ ဝိပါကဝဋ် ဆုတောင်းပြည့် ဝဋ်ကောင်ကြီးဖြစ်နေရပုံ၊ သစ္စာနဲ့ ပြောတော့ လွန်လေပြီးသော အတိတ်ကာလက သမုဒယ သစ္စာကို ရအောင်ရှာတာ လူတွေဘာလို့ ဒုက္ခ ရောက်နေကြရတာလဲ၊ ခန္ဓာရလို့ ဒုက္ခရကြတာ ဆိုတဲ့ အဖြေကို လိုက်ရှာတာ လေးအသချေ်နဲ့ ကမ္ဘာတစ်သိန်းကြာတယ်၊ **ဒုက္ခဘာကြောင့် ရောက်ရသလဲဆိုတော့ လိုချင်မှုတဏှာ ရှိနေသ၍ ဒုက္ခနဲ့ မကင်းနိုင်ကြောင်း၊ နည်းနည်းလိုချင် လျှင် နည်းနည်းဒုက္ခ ရောက်မယ်၊ များများလို ချင်လျှင် များများ ဒုက္ခရောက်မယ်၊ ဒုက္ခကင်း ဝေးလိုလျှင် တဏှာနဲ့ မပေါင်းနဲ့ဆိုတဲ့ အဖြေကို**

ရတယ်။

တရားဦးမှာပင် ဘုရားရှင်က နန္ဒရာဂ တဏှာဆိုတာ ခန္ဓာအိမ်အသစ်တွေကို ဖန်တီး တတ်ကြောင်း၊ တတြာ တတြာ ဘိ နန္ဒိ နီ= ရောက်ရာဘဝ၌ နှစ်သက်၏တဲ့။ စွဲလမ်းမှု ကို သုံးမျိုးပြထားတယ်။ **ကာမတဏှာဆိုတာ အာရုံငါးပါး ကာမဂုဏ်တရားတွေကို စွဲလမ်း တာ၊ ဘဝတဏှာဆိုတာက လူတိုင်း မိမိတို့ရရှိ ထားသော ဘဝကြီးကို ခင်တွယ်နေတာ၊ ဝိဘဝ တဏှာဆိုတာကတော့ ဘဝဖြတ်ခြင်း ဒီဘဝ နောက်ဆုံးပဲ နောက်ဘဝဆိုတာ မရှိဘူး၊ ရသမျှ စည်းစိမ်အစွမ်းကုန်ခံစားတာပါပဲ။ 'သက္ကာယဖြစ်ရန် အကြောင်းမှန်၊ သုံးတန် ဒီတဏှာ' လို့ မှတ်ပါတဲ့။** တစ်နည်းအားဖြင့် တဏှာရဲ့ ကျေးကျွန်တွေ ဖြစ်နေကြတာပါ။ တဏှာစေရာ မနေသာ ဖွေရှာဆက်ရသည် ဆိုတော့ မမော နိုင် မပမ်းနိုင် ကိုယ့်အရိုး ကိုယ်သယ် နိုင်သ၍ တဏှာခိုင်းရာကို လုပ်နေကြရတာ၊ နောက်ဆုံး ခေါင်းထဲဝင်သွားတာတောင် တဏှာနဲ့ ချုပ်ဆိုထားတဲ့ စာချုပ်တွေ မပြီးဆုံးသေးပါဘူး၊ မသေမချင်း လုပ်ကိုင်ကျွေးပါ့မယ်ဆိုတဲ့ စာချုပ် သေမှသာ ဆုံးခန်းတိုင် ရောက်တော့တယ်။

တဏှာဆိုတာ လောဘပါပဲ။ လောဘနဲ့ သေ ပြိတ္တာပြည်ဆိုတာ အလောင်းကသုသာန်၊ ကံအကျိုးပေးက ငရဲ၊ အဖော်မမှီး တစ်ကိုယ်တည်း သွားရတယ်။ အသက်တမျှ ချစ်လှ ခင်လှပါတယ် ဆိုတဲ့ဇနီးမယား သမီး သား ငါ့ကိုယ်နားမရှိတော့ပါ။ **'အကြောင်းမလျော်၊ သုံးရက်ကျော်က၊ ပုပ်စော်ညှီနံ့၊ ရန်တွေ့ ပြန်သို့၊ အမှန်ချစ်သူ၊ မကပ်မူဘဲ၊ လျစ်လျူရှု သုံး၊ တကယ်မုန်း၏' တဲ့။ မြန်မြန်မ, ယူသွားကြပါလို့ မောင်းထုတ် ခြင်းခံရတာပါ။ 'နောက်ဆုံး ရောက်ခါ၊ မြို့ပြင်ရွာနှင့် ဆွေညာအများ၊ စွန့်ပယ်ထား၍၊ သွားရအပြီး၊ လူမနီးသည့်၊ တောကြီးဆိတ်ည်၊ မြေသုသာန်၌၊ မြုပ်နှံဘိခြင်း ခြောက်ပေ တွင်းဝယ် စင်းစင်းအိပ်ကာ၊ မလွှဲသာဘဲ၊ သေရနည်းကို တရားဖြင့်သာ၊ ဆင်ခြင် ပါလော့'** ကိုယ်နဲ့ ပါမှာကတော့ ကိုယ်ပြုထား တဲ့ ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်တွေကလွဲလို့ ကျန်တဲ့ဟာတွေ ကတော့ နောက်လူ ကောင်းစားရေး၊ ကိုယ့် ခေါင်းအုံးကို တစ်ခြားလူ လာအုံးမှာဖြစ်ပါတယ်။

အိုသေဆိုတာကတော့ ခန္ဓာရသူမှန် သမျှ အဆင့်ဆင့် မလွဲမသွေ သွားချင်သည် ဖြစ်စေ၊ မသွားချင်သည်ဖြစ်စေ၊ ဆင်းရဲချမ်းသာမရွေး ဂုဏ်မြင့် ဂုဏ်နိမ့်မရွေး အားလုံး သွားရမယ့်ခရီးပဲ၊ စတီဗင်ဆန်တီထွင်တဲ့ ရထားစီးကြသူများ သူ့ နောက်မှ ခေတ်မီတီထွင်၍ နောက်ဆုံး မြေအောက် ရထား၊ ကျည်ဆံရထား တစ်နာရီ မိုင် ၄၀၀ နှုန်း သွားသွား၊ အင်္ဂလန်မှာပဲ စီးစီး၊ ရထားစီးသူများ ကတော့ လူမျိုး ဘာသာ အယူဝါဒ ကိုးကွယ်မှုတွေ ဘယ်လိုပဲ ကွဲပြားခြားနားပါစေ၊ ရထားစီးသူတို့ဟာ ရထားစီးနေရင်း တစ်နေ့တစ်ခြားသေရွာကို သွားနေကြသူများဆိုတာကတော့ ငြင်းနိုင်စရာ မရှိပါဘူး။ ကိုယ့်အလောင်း ကိုယ်ထမ်းသွားနေကြရ သူတွေ သေကောင်ထမ်းတွေပါပဲ။ အထက်တန်းက စီးတဲ့လူလည်း သေရွာကို သွားနေတာပဲ၊ ရိုးရိုးတန်း သမားလည်း ခရီးအဆုံးဟာ သေရွာပဲဆိုတာ ကတော့ အတူတူပါပဲ၊ သဗ္ဗေ သင်္ခါရာ အနိစ္စ။

သေတာရှိရင် မသေတာရှိရမယ်၊ အိုတာ ရှိရင် မအိုတာ ရှိရမယ်ဆိုပြီး ဘုရားရှင်ကတော့ အိုနာသေလွတ်တဲ့ မဂ္ဂင် (၈) ပါးဆိုတဲ့ ရထားလမ်း ပေါ်မှာ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာဆိုတဲ့ ဉာဏ်ရထားကြီး စီးကြဖို့ ဘုရားဖြစ်သည့် နေ့မှ ပရိနိဗ္ဗာန်စံ သည့်နေ့တိုင် (၄၅)ဝါကာလပတ်လုံး ဟောခဲ့ လမ်းပြခဲ့တာက သစ္စာသိတဲ့ တရား၊ ဉာဏ်ရထားကို စီးကြရန် ရထားနှစ်သွယ်ကို ပြခဲ့တယ်။ ကံရထား စီးလိုသူများ၊ ဒါန၊ သီလလောက်နဲ့ တင်းတိမ်ပြီး ကံရထားစီးကြ၊ ခန္ဓာပြန်ရတော့ လမ်းဆုံး မရောက်မီ ကံကုန်တော့ လူပြန်ဖြစ်၊ နတ်ပြန်ဖြစ်၊ ဇာတိကစရတော့ အိုသေမှာပဲ လမ်းဆုံးရတာကို မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီးက အဝိုင်းပြေးဆိုပြီး ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရားတော်ကြီးကို လှည်းဘီးကြီး ပုံသဏ္ဍာန် သိနားလည်လွယ်အောင် လည်လမ်း နဲ့ ခန္ဓာနိရောဓ နိဗ္ဗာန်ဆိုတဲ့ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ထွက်လမ်းဆိုပြီး လမ်းနှစ်သွယ် ဘုရားဟောနဲ့ အညီ ပြခဲ့ပါတယ်။ ဝိပဿနာဆိုတာ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဖြတ်တဲ့ အလုပ်ပါပဲ၊ ကိုယ့်ပဋိစ္စ သမုပ္ပါဒ်ကိုယ်ဖြတ်ကြရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

စတီဗင်ဆန်ရဲ့ ရထားစီးသူတွေကတော့ အိုသေမှာ လမ်းဆုံးကြရမယ့် ခရီးသည် တွေပါ။ **ဇရာမီးတောင်၊ ကိုယ်ထဲလောင်၊ သေအောင် မြိုက်တော့သည်။** ဗုဒ္ဓရှင်တော်ဘုရားရဲ့ ဉာဏ် ရထားစီးသူများကျတော့ မအို၊ မနာ၊ မသေ နောင် ခန္ဓာမရတဲ့ ရထားစီးကြသူတွေများဖြစ်လို့ ရထားစီး ခရီးသည်ချင်း အသွင်သဏ္ဍာန်တူကြပေမယ့် အနှစ် သာရ အလွန်ကွာခြားလွန်းပါတယ်။ ဘုရားရှင် ဟောပြတဲ့ ရထားစီးလို့ သောက၊ ပရိဒေဝ၊ ဒုက္ခ၊ ဒေါမနဿတွေ ကင်းဝေးပြီး နောင်တစ်ဖန် ရထား ပြန်မစီးရတဲ့ ခရီးသည် ဒုက္ခခပ်သိမ်းကင်းငြိမ်း သွားသော ရထားစီးနည်း မဂ္ဂင်ရထားစီးလို့ ကိစ္စပြီး သွားပုံ တင်ပြပါဦးမယ်။

ကောသလမင်းကြီးဟာ သူ့အမျိုးတွေ ရှိတဲ့ သာကေတမြို့ကို သွားပါတယ်။ သူတို့ခေတ် ကတော့ မြင်းက, တဲ့ ရထားနဲ့ သွားရတယ်။ ရထား ကလည်း တစ်နေကုန်မောင်းတာ တစ်ယူဇနာ သာသွားနိုင်တယ်။ တစ်ခြားရထား ပြောင်းစီး ရတယ်၊ ၇ ယူဇနာဆိုတော့ ရထား ၇ စင်းပြောင်းစီး ရပုံကို မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီးက အလုပ် ခွင်ဝင် ခန္ဓာဉာဏ်ရောက် ဝိပဿနာရှုကွက်အဖြစ် ဆုံးမထားပုံ တင်ပြပါဦးမယ်။

မင်းကြီးကတော့ တရားအားထုတ်တဲ့ ယောဂီနဲ့တူတယ်။ သာကေတဆိုတဲ့ မြို့ကတော့ ခရီးဆုံးနိဗ္ဗာန်နဲ့တူတယ်။ ရထား ၇ စင်းကတော့ ကျင့်ကြံပွားများ အားထုတ်ရမယ့် အလုပ်စခန်း လက်တွေ့လုပ်ငန်းနဲ့ တူပါတယ်။

(၁) ရထားကတော့ သီလဝိသုဒ္ဓိဆို တဲ့ ရထား၊ သီလကို အခြေခံပြီးမှ တရားအား ထုတ်ရ မယ်။ (၁) ရထားကဆင်းတော့ (၂) ရထားပေါ်ကို တက်ရပါမယ်။

(၂) ရထားဆိုတာကတော့ စိတ္တဝိသုဒ္ဓိ ရထားပါ။ တရားအားထုတ်တဲ့ ယောဂီဟာ စိတ် ထားဖြူစင်ရမယ်၊ မကောင်းမှုရှောင်၊ ကောင်းမှု ဆောင် ဖြူအောင်စိတ်ကိုထား ပြီးတော့ (၂) ရထား က ဆင်းရမယ်။

(၃) ရထားက ဒိဋ္ဌိဝိသုဒ္ဓိဆိုတာ ခန္ဓာ ငါးပါး ရုပ်နာမ်တရားပေါ်မှာ ငါ သူတစ်ပါး ယောက်ျားလို့ မျက်စေ့လည်အထင်မှားနေတာကို ဉာတပရိညာနဲ့ ဖြုတ်ထားရမှာဖြစ်ပါတယ်။ (၃) ရထားကဆင်းပြီး

ကင်္ခါဝိတရဏာ ဝိသုဒ္ဓိဆိုတာ (၄) နံပါတ် ရထားပေါ်တက်ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဤဝိသုဒ္ဓိက အလွန်အရေးကြီးပါတယ်။ ဝိပဿနာတရားအား မထုတ်မီ ဒိဋ္ဌိနဲ့ ဝိစိကိစ္ဆာ ကင်းစင်သွားပြီးမှသာ တရားအားထုတ်ရမှာဖြစ်ပါတယ်။ ၁ ၂ ၃ ၄ အဆင့်များကတော့ ဝိပဿနာအဆင့်မရောက်မီ ကြိုတင်သိရမယ့် သိရှိရမယ့် အင်္ဂါရပ်တွေပါ ပဲ။ အရေးကြီးဆုံး သိရမှာကတော့ **'ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကို၊ စိတ်ဝယ်ထင်ထင်၊ ပိုင်ပိုင် မြင်မှ ကင်္ခါယုံမှား၊ တစ်ဆယ့်ခြောက်ပါးနှင့်၊ ရှစ်ပါးဝိစိ၊ ဒိဋ္ဌိ ဖြာဖြာ၊ ကင်းစင်ကွာသည်၊ ကင်္ခါဝိတရဏာ ဝိသုဒ္ဓိ'တဲ့။**

(၄) နံပါတ်ရထားက သိသင့်သိ ထိုက် တာတွေ ကြိုတင်ပြီး စာသိ ဉာတပရိညာနဲ့ သိပြီး တရားစခန်းဝင်ရမှာကတော့ (၄) ရထားကဆင်း

(၅) နံပါတ်ကတော့ လုပ်ငန်းစတင်တဲ့ ရထား (ဝါ) အလုပ်ရထားပါပဲ၊ သူကတော့ မဂ္ဂါ မဂ္ဂဉာဏဒဿနဝိသုဒ္ဓိရထား၊ သမ္မသနဉာဏ်နဲ့ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်ဖြစ်ပျက်မြင်တဲ့ ဉာဏ်၊ ခန္ဓာငါးပါး၊ အရှုခံတရားကို မဂ္ဂင်ငါးပါး၊ သမာဓိမဂ္ဂင်(၃)ပါး၊ ပညာမဂ္ဂင်(၂)ပါးနဲ့ရှုလိုက်တော့ ဖြစ်တာနဲ့ ပျက်တာပဲရှိတယ်။ ပျက်လိုက် အစားထိုးလိုက် ပျက်လိုက်ကို သိသိပေးနေတော့ ခန္ဓာပေါ်မှာ အမြင်မှန်သိတဲ့ ဉာဏ်၊ ယထာဘူတဉာဏ်၊ သတိထား၊ ဝီရိယ စိုက်၊ ပညာနဲ့ရှုလိုက်တော့

ဖြစ်တာပျက်တာ မြင်ပါများတော့ ခန္ဓာကိုယ်ကို မုန်းတဲ့ နိဗ္ဗိန္ဒဉာဏ် အဆင့်တက်လာမှာဖြစ်ပါတယ်။ ထို (၅) နံပါတ်ရထားကဆင်းတော့ (၆) နံပါတ်ရထားဖြစ်တဲ့ ပဋိပဒါဉာဏဒဿနဝိသုဒ္ဓိ ရထားပေါ် တက်ရပြန်တယ်။

(၆) နံပါတ်ရထားက ဝိပဿနာ ဉာဏ်ပြီးဆုံးတာ၊ မဂ်သို့ရောက်ကြောင်း အထူး စင်ကြယ်သောဉာဏ်၊ သင်္ခါရုပေက္ခာဉာဏ်နဲ့ အနုလောမဉာဏ်ရောက်တော့ ရုပ်နာမ်တို့၏ ဖြစ်ပျက်ကို မြင်သော ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ် ရင့်လာတော့ သင်္ခါရတရားတို့ကို ဥပေက္ခာပြုနိုင်တဲ့ ပုထုဇဉ်နွယ်ကို ဖြတ်ပြီး အရိယာနွယ်ဝင်သော ဂေါတြဘုဉာဏ်သို့ ရွေ့ရှုတော့ ဖြစ်ပျက်မြင်မုန်းဆုံးတယ်၊ မဖြစ်မပျက်တဲ့ သောတာပန်နယ်သို့ ရောက်တယ်။ (၆) နံပါတ် ရထားကဆင်း၊

(၇) ရထားတက်စီးတော့ သာကေတဆိုတဲ့ နိဗ္ဗာန်နဲ့တူတဲ့မြို့ကို (၇) နံပါတ်ရထားကဆင်းမှ ရောက်တာပါပဲ။

ခြုံ၍တင်ပြရလျှင် ယောဂီအလုပ်က နံပါတ်(၅)နဲ့ (၆) ရထားတို့ ဖြစ်တဲ့ မဂ္ဂါမဂ္ဂ ဉာဏဒဿနဝိသုဒ္ဓိနဲ့ ပဋိပဒါဉာဏဒဿနဝိသုဒ္ဓိဆိုတဲ့ ခန္ဓာအစဉ် ဉာဏ်တင်ရှုလိုက်တော့ ရုပ်နာမ်တို့၏ ဖြစ်တာနဲ့ ပျက်တာမြင်၊ မြင်ပါများတော့ မုန်းလာပေလိမ့်မယ်။ **ဆုံးအောင်ကတော့ ဓမ္မက ဆောင်သွားမှ ဉာဏဒဿနဝိသုဒ္ဓိ** နံပါတ်(၇) ရထားပေါ်တက်ပြီး ထိုရထားမှ ဆင်းတော့ သာကေတဆိုတဲ့ မြို့နဲ့ တူတဲ့ မဖြစ်မပျက်တဲ့ မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ် ပစ္စဝေက္ခဏာဉာဏ်ဆိုတဲ့ ပထမနိဗ္ဗာန်၊ ဆက်ရှု ဒုတိယနိဗ္ဗာန်၊ ဖြစ်ပျက်ကပဲ ပြန်ရှုတော့ တတိယ နိဗ္ဗာန်နဲ့ စတုတ္ထနိဗ္ဗာန်တိုင်ရောက်တော့ ခန္ဓာငါးပါး အကြွင်းရှိသော သဉပါဒိ သေသ နိဗ္ဗာန်ဓာတ် ခန္ဓာငါးပါး အကြွင်းမရှိတော့သည့်အခါ အနုပါဒိသေသ နိဗ္ဗာန်ဓာတ် ကျတော့ နောင်ခန္ဓာပြန်မရသည့်အတွက် ရထားစီးရန် ကိစ္စဆုံးပါပြီ။

စတီဗင်ဆန် ရထားခေါ်ထားပြီး အသေမဦးခင် ဉာဏ်ဦးရအောင် မဂ္ဂင်ရထား ပြောင်းစီးကြပါစို့လား. . . .

မဂ္ဂင်(၈)ပါး၊ တရားအစဉ်လာ၊
နိဗ္ဗာန်သွားတဲ့၊ ရထားယာဉ်ပါ၊
နေ့စဉ်စီးလို့ ခရီးတွင်စွာ၊ ကျန်းမာ ခိုက်၊
အားစိုက်နှင်စမ်းပါ၊
စာရှုသူအပေါင်းတို့ရာ. . . .။

[မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ တရားများ မှီငြမ်းပါသည်။]

ထွေးမောင်

(စာမျက်နှာ ၂၇ မှ)

သည် ဉာဏ်ထဲမှာ ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း ရှင်းရှင်းလင်းလင်း တွေ့မြင်ခဲ့ရတယ်ပေါ့၊ အဲဒီလို အားထုတ်နေချိန်မှာပဲ သုံးလောက ထွတ်ထားရှင်တော်ဘုရားဟာ ဇေတဝန်ကျောင်းတိုက်အတွင်းကနေ သဗ္ဗညုတရွှေဉာဏ်တော်ထဲမှာ အဲဒီဘိက္ခုနီမလေးတရားအားထုတ်နေတာကို ငါဘုရားကိုယ်တော်တိုင်အားပေးမှဖြစ်မယ် ချီးမြှောက်မှ သင့်တော်မယ်ဆိုပြီး ရောင်ခြည်တော်ခြောက်ဆိုင် တစ်ပြိုင်နက် ကွန့်မြူးစေလွှတ်လိုက်တယ်။

ထိုရောင်ခြည်တော်ခြောက်ဆိုင် တစ်ပြိုင်နက် ကွန့်မြူးနေတာကို ဖူးတွေ့ကြည်ညိုရတဲ့ ဘိက္ခုနီမလေးဟာ ဩော် ငါတရားအားထုတ်နေတာကို ဘုရားရှင်သိရှိနေကာ ရောင်ခြည်တော်လွှတ်အားပေးချီးမြှောက်နေပါလား၊ ငါကြိုးစားပြီးတော့ တရားရှုမှတ်အားထုတ်မှဖြစ်မယ်။ အဲဒီလို ကြိုးစားအားထုတ် ရှုမှတ်တဲ့အခါ ရှုစရာအာရုံနဲ့ ရှုဉာဏ်တိုက်ဆိုင်ကိုက်ညီအောင် အားထုတ်တော့တယ်။

ထိုအချိန်မှာ ရှင်တော်ဘုရားက ချစ်သမီးပုဏ္ဏာ ငါ့သမီးရဲ့ ခန္ဓာအိမ်ထဲမှာ အသိဉာဏ်ဆီမီးရောင်တွေ ထွန်းညှိထားပါ။ အလင်းရောင်ရှိမှ အဝိဇ္ဇာအမှောင်ထုပျောက်မှာ၊ အမှောင်ပျောက်ကွယ်မှ အမှန်သိမှာ၊အမှန်သိမှ ကိလေသာတွေ မဖြစ်မှာ၊ လပြည့်နေ့ည ကောင်းကင်ယံမှာ လမင်းကြီးသာတဲ့အခါမှာ အမှောင်ထုတွေ ပျောက်ကွယ်တော့ လူသားတွေ ပျော်ရွှင်အေးမြ ချမ်းသာသလို သွားလာလှုပ်ရှားတဲ့အခါမှာလည်း ဆူးငြောင့်ခလုတ်တွေကို ရှောင်ကွင်းနိုင်သဖြင့် ချမ်းသာခြင်းကိုရကြသလို၊ ထို့အတူ မိမိခန္ဓာအိမ်ထဲမှာ အသိဉာဏ်အလင်းရောင်ဆီမီးထွန်းညှိမထားဘူး ဆိုရင် ဒီဟာကရုပ်၊ ဒီဟာက နာမ်စသည်ဖြင့် ခွဲခြားနိုင်ဖို့ မလွယ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် အဝိဇ္ဇာ အမှောင် ထုကြီးကို ပယ်ဖျောက် ဖျက်ဆီးနိုင်တဲ့ ဝိပဿနာ အသိဉာဏ်ရှိမယ်ဆိုရင် ဒီဟာကရုပ်၊ ဒီဟာက နာမ် သိလာမယ်။ ဒီရုပ် ဒီနာမ်တွေကလည်း မတည်မြဲဘူး၊ မချမ်းသာဘူး၊ အစိုးမရဘူး၊ အမြဲတမ်းဖြစ်ပြီးပျက်နေတယ်။ ဖြစ်ပျက်နေရင် ဒုက္ခသစ္စာတရားပဲလို့ ခွဲခြားသိမြင်လာတယ်။ ခွဲခြားသိမြင်လာတာနှင့် တပြိုင်နက် အမှောင်ရိပ်ခိုတဲ့ လောဘသူခိုး၊ ဒေါသသူခိုး၊ မောဟသူခိုးတို့ကို ချေမှုန်းဖျက်ဆီးလို့ မဂ်ဉာဏ်၊ရကာ အောင်ပွဲခံနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ချစ်သမီးကြိုးစားအားထုတ်လိုက်စမ်းပါဟု မိန့်ကြားအားပေးတော်မူတဲ့အခါ ခန္ဓာဖြစ်စဉ်ဉာဏ်နှင့်ယှဉ်ပြီး ရှုမှတ်ဆင်ခြင်ပွားများ အားထုတ်လိုက်တဲ့အခါ ဝိပဿနာပညာဉာဏ်ရင့်သန်၍ ရဟန္တာအစစ် ဧကန်ဖြစ်ရလေတယ်။

စာဖတ်သူ အပေါင်းတို့သည်လည်း ကိန္နရာမလေးရဲ့ ဘဝသမိုင်းမှာ မိမိရဲ့ဘဝခန္ဓာလေးတွေကို သူတော်ကောင်းတန်ဆာတွေနဲ့ တန်ဆာဆင်သွားသလို အနာထပိဏ်ကျောင်းဒကာကြီးမှာဆိုရင်လည်း လက်ရှိဘဝခန္ဓာကို တစ်ဘဝထက် တစ်ဘဝ ပိုမိုလှပအောင် ရှေးသူတော်စင်များ ကျင့်သုံးသွားတဲ့ လမ်းစဉ်အတိုင်းကျင့်သုံးသွားလို့ ဘဝများစွာမှာ အထက်တန်းကျကျ မျက်နှာပန်းလှလှဖြင့် နိဗ္ဗာန်ဝင်စံသွားကြမှာဖြစ်ပါတယ်။ (မှတ်ချက် အနာထပိဏ်ဘုံစဉ်စံ ခံစားသွားဦးမည်) ထိုပုဂ္ဂိုလ်ထူးများကို အတုယူ အားကျပြီး မိမိတို့ရဲ့ ရုပ်ခန္ဓာကြီးကို ခေတ်ပေါ်မိတ်ကပ် ပေါင်ဒါတွေနဲ့ လိမ်းကျံခြယ်မှုန်းအချိန်ကုန်အောင် ဖြုန်းနေကြသော်လည်း ဟောဒီခန္ဓာကြီးကတော့ တစ်နေ့တစ်ခြား မလှတဲ့အပြင် ပျက်စီးယိုယွင်းအိုမင်းခြင်းဆိုတဲ့ ဘက်သို့ တရွေ့ရွေ့ ပြောင်းလဲသွားတဲ့ သဘောသဘာဝကြီးပါလားလို့ သိသင့်သိလှပါပြီး သိကြသည့်အတိုင်းလည်းကျင့်နိုင်ကြပါစေ။ ကျင့်ကြသည့်အတိုင်းလည်း နိဗ္ဗာန်အထိ ပေါက်ရောက်နိုင်ကြပါစေသောရယ်လို့ ဆုတောင်းပတ္ထနာပြုလိုက်ရပါတော့သတည်း။

အရှင်သြဒါတ(ကလေး)

ရာစုသစ်၏ စိန်ခေါ်မှုမျိုးစုံကို ငြိမ်းချမ်းသောစိတ်
ရဲရင့်တည်ကြည်သော
လောကအမြင်ဖြင့်
ဘဝကို ရင်ဆိုင်လျက် အောင်မြင်စွာဖြတ်သန်းနိုင်ကြဖို့
ဓမ္မဝီရဂျာနယ်
ဖတ်ကြစို့

ရာစုသစ် ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာဝင် လူငယ်မျိုးဆက်များသို့

အောင်နိုင် (ဓမ္မပုံရိပ်ဖော်)

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံနဲ့ မြန်မာလူမျိုး အမျိုးကောင်းသားသမီးများဟာ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ရဲ့ သာသနာနဲ့ ပတ်သက်လာရင် သကျသာကီဝင် မင်းမျိုးအနွယ်များလို့ မှတ်ယူရလောက်အောင်ပဲ ထေရဝါဒဗုဒ္ဓသာသနာရဲ့ ပင်မအရင်းအမြစ် အသက်သွေးကြောသဖွယ် ဖြစ်ကြပါတယ်။ ကမ္ဘာနဲ့ ရင်ပေါင်တန်းနိုင်တဲ့ သာသနာ့တက္ကသိုလ်ကြီးတွေမှာ နိုင်ငံပေါင်းစုံက သာသနာပြုပုဂ္ဂိုလ်တွေလာရောက် သင်ကြားလေ့လာနေကြသလို၊ ကမ္ဘာအနှံ့ကို သာသနာပြုတွေစေလွှတ်နေတဲ့ နိုင်ငံ၊ တခြားနိုင်ငံတွေက သာသနာလာပြုပေးပါလို့ တောင်းဆိုခြင်းခံရတဲ့ နိုင်ငံပဲဖြစ်ပါတယ်။ လေးစားရတဲ့ ဘာဘ ဦးရွှေအောင်က ဘာသာတရားတိုင်းမှာ **(က) ယုံကြည်မှု (ခ) အမျိုးသားယဉ်ကျေးမှု (ဂ) လက်ရှိ လူမှုရေးအခြေအနေကို အခြေခံပြီး တန်ဖိုးပြောင်း လဲသတ်မှတ်နိုင်တယ်လို့ ဆိုထားပါတယ်။**

မိရိုးဖလာ ဗုဒ္ဓဘာသာနဲ့ အဆင့်မြင့် ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာ၊ ပြင်ပသာသနာပြုတာနဲ့ ကိုယ်တွင်းသသနာပြုတာတွေကို ကွဲကွဲပြားပြား သိမြင်မှသာ အမြင်မှား၊ အမှတ်မှား၊ အသိမှားရောနှောလာမယ့် အန္တရာယ်တွေက ကာကွယ်နိုင်ပြီး လူမျိုး ဘာသာ၊ သာသနာရဲ့တန်ဖိုးကို မြှင့်တင်နိုင်မှာဖြစ်ပါတယ်။ ဒီနေ့ ကျွန်တော်တို့ဟာ ပုဂံခေတ်ကစလို့ ရေးထိုးခဲ့တဲ့ ထေရဝါဒဗုဒ္ဓသာသနာသမိုင်းကို ဆက်လက်စာရင်းပေးသွင်းနေသူတွေဖြစ်ကြပါတယ်။ကျွန်ုပ်တို့သည်ဘာသာရေးကို မသေခင် အထိပဲ လုပ်နိုင်ကြမှာပါ။ နောက်ပိုင်းသမိုင်းတွင်အောင်ဆက်ရေးမယ့် မျိုးဆက်သစ်တွေအတွက် ခိုင်မာတဲ့ဘာသာရေး အခြေခံလူနေမှု အဆောက်အအုံကြီးကို ထိန်းသိမ်းနိုင်ဖို့အတွက် အရေးကြီးတဲ့ စီမံခန့်ခွဲမှုတွေ ဆတက်ထမ်းပိုး လုပ်နေကြတာ ကြည်နူးဖွယ်တွေ့နေရပါတယ်။

ရာစုသစ် ဒစ်ဂျစ်တယ်ခေတ်ကြီးထဲမှာ မျိုးဆက်သစ်တွေဟာ သူတို့ရှေ့က မျိုးဆက်ဟောင်းများ နားမလည်နိုင်တဲ့ အတွေးအခေါ်ယုံကြည်မှု အသစ်တွေ ပေါင်းစပ်ယဉ်ကျေးမှုတွေ၊ လူမှုဆက်ဆံရေးနဲ့ နည်းပညာအသစ်တွေ စဉ်ဆက်မပြတ်ရရှိနေကြပါပြီ။ သူတို့ဟာ မြင်လွှယ်၊ သင်လွယ်၊ တတ်လွယ်ကြပါတယ်။ ခေတ်နဲ့လျော်ညီတဲ့ အတွေးအခေါ်တွေကိုလည်း ဖော်ထုတ်တင်ပြရဲကြတယ်။ အဲဒါကို လူသက်ထမ်းထက်ဝက်ကျော်လာတဲ့ တချို့လူကြီး မိဘ အဖိုးအဖွားတွေက အကျိုးမရှိတဲ့ လုပ်ရပ်ဆိုပြီး အပြစ်တင်ပြောဆိုနေကြမယ်ဆိုရင် ကလေးတွေက ရာစုခေတ် မတူတော့ဘူး၊ Connection ညံ့တယ်လို့ ပြောကြပါလိမ့်မယ်။ လူနေမှုစနစ်ဖြစ်ပေါ်ပြောင်းလဲမှုကို နားလည်မပေးလို့မရပါဘူး။ ခေတ်တစ်ခေတ် ဖြတ်သန်းချိန်ကို အမြင်မှားပြီး ရပ်ကျန်နေခဲ့မယ်ဆိုရင် ကလေးတွေက ကိုယ့်ကို ရာဇဝင်ထဲမှာ ထားခဲ့ကြမှာပါ။ ဟိုးအရင် မှန်းဆမမြင်နိုင်တုန်းကလို ကမ္ဘာကြီးကို လုံးတယ်လို့လဲ မပြောကြပါနဲ့၊ ပြားတယ်လို့လဲ မငြင်းကြပါနဲ့တော့။ ကမ္ဘာ့အပြင်ဘက် ဂြိုဟ်ထုတွေက တစ်ဆင့် ကမ္ဘာ့တစ်နေရာကနေ တစ်နေရာကို အချိန်မရွေး လှမ်းကြည့်နိုင်တဲ့ ဆက်သွယ် ပြောဆိုနိုင်တဲ့နည်းပညာဝက်ဘ်ဆိုက်တွေဟာ ကမ္ဘာကြီးကျဉ်းလာသလိုဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြနေကြတာတော့ အမှန်ပါ။

အွန်လိုင်းကွန်ယက်တစ်ခုမှာ အခြေခံမတူတဲ့ ယဉ်ကျေးမှုဓလေ့ထုံးစံတွေ ဖလှယ်ရင်း ကြုံရတဲ့ ဘာသာရေးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဖြစ်စဉ်လေးတစ်ခု တင်ပြချင်ပါတယ်။

တောင်အမေရိကတိုက် ဗင်နီဇွဲလားနိုင်ငံက ဘာသာရေးရှေးရိုးအယူအဆစွဲ မိသားစုဝင်လူငယ်လေးတစ်ဦးရှိပါတယ်။ သိတတ်စအရွယ်ကထဲက ရိုးသားဖြူစင်စွာနေထိုင်ပါတယ်တဲ့။ အခုဘဝကိုယ်ကျင့်တရားကောင်းအောင်နေမှ ဘုရားသခင်က ချစ်မြတ်နိုးပြီး ကောင်းတဲ့ဘုံဘဝ ရောက်အောင်ပို့ဆောင်ပေးလိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်ပါတယ်။ မမြင်နိုင်တဲ့စွမ်းအားတွေရှိနေတဲ့ ထာဝရ ဘုရားသခင်ကို ရှာဖွေရင်း ကမ္ဘာ့ဘာသာရေးစာပေတွေ လေ့လာတဲ့အခါ Network ထဲမှာ လူသားပုဂ္ဂိုလ်မှ ဘုရားရှင်စင်စစ်ဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံတော်မူတဲ့ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာအကြောင်းသိရှိခဲ့ရပါတယ်။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေဟာ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ကြပြီး အစွန်းတရားနှစ်ပါးရှောင်ရှားတဲ့ မဇ္ဈိမပဋိပဒါကျင့်စဉ်ကို ရပ်တည်လိုက်နာကြတယ်။ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ၊ ကောင်းမွန်စွာထိန်းသိမ်းနိုင်သူများ အတွက် ငရဲအပါအဝင်မဖြစ်ချင်တဲ့ဘုံဌာနကို မရောက်နိုင်ဘူး။ ပြီးတော့ ဘဝပေါင်းများစွာ သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲအပေါင်းက လွတ်မြောက်ရာ နိဗ္ဗာန်အစစ်ကို ကျင့်ကြံအားထုတ်ရောက်ရှိနိုင်တယ် ဆိုတာ စိတ်ဝင်စားလာပါတယ်။ အမှားတခုခုပြုမိ လို့ စိတ်သောကရောက်နေသူတွေအတွက် အကုသိုလ်လုပ်မိရာကနေ ကုသိုလ်ဖြစ်လာစေနိုင်မယ့် ဝိပဿနာကျင့်စဉ်တရား (Meditation) သဘောကိုလဲ လေ့လာအားထုတ်ချင်ပါတယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေဟာ ကမ္မဖလ၊ ကမ္မဝါဒ (ခေါ်) ကံ ကံ၏အကျိုးရင်း အကျိုးဆက်ကို ယုံကြည်သက်ဝင်ကြတယ်။

ကိုယ်ပြုတဲ့ကံအတိုင်း ကိုယ်ခံရမယ်ဆိုရင် သေခြင်းတရား နောက်ပိုင်း တရားစီရင်စီမံတာ ဘုရားသခင် မဟုတ်ဘူးပေ့ါ၊ ပညာရှင်များ အံ့သြချီးမွမ်းရတယ် ဆိုလို့ စိတ်ကိုအနက်ရှိုင်းဆုံး ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာပြတဲ့ အဘိဓမ္မာပညာရပ်ကို သင်ယူမှတ်သားကြည့်ချင်တယ်။ ဘဝတစ်ခုက ဘဝတစ်ခုကို ကူးပြောင်းလာခဲ့တဲ့ လူဝင်စား ဆိုသူများ၊ ဘဝဟောင်းတစ်ချို့တစ်ဝက်ကို မှတ်မိတယ် ဆိုလောက်အောင် အသိဉာဏ်မြင့်မားလွန်းတဲ့ အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်အချို့အကြောင်း တီးခေါက်မိတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ သူဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တစ်ဦးဖြစ်လာချင်ပါတယ်။

ဒါနဲ့ပဲ အွန်လိုင်းချန်နယ်လ်ထဲဝင်ပြီး၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တစ်ဦးနဲ့ ဆွေးနွေးဖို့ရှာဖွေရာက ဒီဘက် မြန်မာအမျိုးသမီးငယ်တစ်ဦးနဲ့ ချိတ်ဆက်မိပါတယ်။ အစပိုင်းတော့ ချောချောမွေ့မွေ့ပါပဲ။ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး မိတ်ဆက်တော့ ငါ မြန်မာတစ်ဦးပါ၊ မင်းနဲ့ ငါ အသက်အတူတူလောက်ပါပဲ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာကိုးကွယ်တယ်၊ မင်းဘာသိချင်လို့လဲပေ့ါ။ နိုင်ငံခြားသားကောင်လေးက နည်းနည်းပါးပါးပဲမေးတာပါ။ အဘိဓမ္မာဆိုတာဘာလဲ ရှင်းပြပေးပါ။ ဟင့်အင်း အဘိဓမ္မာပညာ ငါမသင်ရသေးဘူး။ ငါက ငယ်သေးတယ်၊ အခုပညာသင်တုန်းပဲရှိသေးတာ၊ အဘိဓမ္မာဆိုတာ အသက်ကြီးမှ လုပ်ကြတာထင်တာပဲဆိုတော့ အဘိဓမ္မာဆိုတာ မင်းတို့ဘာသာဝင်တွေ မသင်ရဘူးလားလို့ မေးပြန်တယ်။ သင်တာ

တော့ ရှိတယ်၊ အဲဒီလူငယ်တွေက ဘာသာရေးလုပ်တဲ့လူတွေပဲ၊ ပြီးတော့ ဘုန်းကြီးကျောင်းတို့၊ ဝိပဿနာရိပ်သာတို့ဆိုတာတွေကို ငါက အခါကြီးရက်ကြီးတွေမှသွားတာ၊ ဘုရားရှိခိုးကြတယ်၊ ပွဲတော်တွေလုပ်ကြတယ်လို့ ဆက်မေးဆက်ဖြေကြပါတယ်။ ထေရဝါဒဟုတ်လား၊ ဘုန်းကြီးတွေဦးဆောင်တဲ့ ဘာသာပြောတာဖြစ်မှာပေ့ါဆိုပြီး ရမ်းသမ်းမှန်းတုတ်တော့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆိုပြီး တဘက်က လိုင်းပိတ်သွားပါလေရဲ့။

နိုင်ငံရပ်ခြားကနေ ဗုဒ္ဓဘာသာအကြောင်း ဝင်ရောက်လေ့လာသူကို ဒီဘက်က မိရိုးဖလာ ဗုဒ္ဓဘာသာအသိလောက်ပဲရှိတဲ့ မြန်မာလူငယ်လေးတစ်ယောက်က ဖြေကြားလိုက်တာပါ။ ဒီကြားထဲဘာသာရေးဆိုင်ရာ အင်္ဂလိပ်စာကို မနည်းကြီးစာလုံးပေါင်းနေရတယ်လို့ အဲဒီ ကလေးမကလေးက ပြန်ပြောပြခဲ့ပါတယ်။ (အခုတော့ သူမဟာ အဘိဓမ္မာသင်တန်းတက်နေပါပြီ။) သူတို့ပြောဖြစ်ကြတာမှာ သာသနာသမိုင်းဝင် ယောနာကတိုင်းသားပညာရှိ (၅၀၀) ခြံရံတဲ့ မိလိန္ဒမင်းကြီးရဲ့ အမေးကို အရှင်နာဂသိန် ဖြေရသလောက် မနက်နဲပါဘူး။ ဘုံဘေမြို့က ပညာရှိကြီးတွေ မေးတာကို အရှင်အရိယဓမ္မဖြေရှင်းသလောက် မခက်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် **ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဖြစ်ချင်တဲ့ နိုင်ငံရပ်ခြားကသာသနာပြုသူရဲကောင်းတစ်ယောက် ဆုံးရှုံးသွားခဲ့ရင် အလွန်တရာ နှမြောစရာကောင်းမှာပါ။**

ကမ္ဘာအနှံ့ သာသနာပြုဖို့အတွက် မြန်ဆန်ထိရောက်လာမယ့် အချိန်အခါကောင်းမှာ မျိုးဆက်သစ်လူငယ်တွေ မေ့လျော့မနေကြပါနဲ့။ ဘာသာရေးလုပ်ဖို့ ငယ်ပါသေးတယ်။ အချိန်မပေးနိုင်သေးလို့၊ တချိန်ချိန်ကျရင်တော့ လုပ်ဖြစ်မှာပါလို့ မပြောကြပါနဲ့။ ဘာသာရေးလုပ်ဖို့အတွက် သီးသန့်အချိန်ပေးစရာမလိုပါဘူး၊ နှလုံးသားမှာ ဘုရားတည်ကြပါ။ ခေတ်လူငယ်တွေဟာ နည်းပညာနဲ့ နိုင်ငံခြားဘာသာစကားတွေအပြိုင်အဆိုင် သင်ယူနေကြသလို ဗုဒ္ဓစာပေထဲက လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ (အကုသိုလ်စိတ်)၊ အလောဘ၊ အဒေါသ၊ အမောဟ (ကုသိုလ်စိတ်)၊ **ယောနိသော မနသိကာရ (ကောင်းမွန်သော အမြင်အာရုံကို နှလုံးသွင်းဆင်ခြင်ခြင်း)၊ အယောနိသော မနသိကာရ (မကောင်းသောအမြင်အာရုံကို နှလုံးသွင်းဆင်ခြင်ခြင်း)** ဆိုတာလောက်တော့ ပြောတတ်ဆိုတတ်အောင် သိထားသင့်ပါတယ်။ ခေတ်ပညာတတ်လူငယ်တွေဟာ အနောက်တိုင်းက ဝင်ရောက်လာတဲ့အတွေးအမြင်တွေကို လေ့လာလိုက်စားရင်း မိရိုးဖလာအယူအဆအတွေးအမြင်တွေ ပြောင်းလဲမှန်းမသိ ပြောင်းလဲလာကြတာတွေ့နေရပါတယ်။ မြတ်စွာဘုရားရှင် တားမြစ်တော်မူတဲ့ ကာမသုခလ္လိကလမ်းကြောင်းနဲ့ အတ္တကိလမထလမ်းကြောင်းနှစ်ထွေဟာ နဲနဲလေးအမြင်တိမ်းစောင်းတာနဲ့ ယိမ်းယိုင်ပါသွားလောက်စေပါတယ်။

ဆရာသမားတစ်ယောက်ရဲ့စကားလေး သတိရလို့ ကိုးကားတင်ပြချင်ပါသေးတယ်။ ပုဂံခေတ် အရည်းကြီးဝါဒကနေ ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာစတင်ကူးပြောင်းကာစအချိန် နိုင်ငံတစ်ဝန်းမှာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေ တစတစတိုးပွားနေတဲ့ကာလပေ့ါ။ ရွာတစ်ရွာမှာ နံနက်စောစော ငါးစိမ်းသည်မတစ်ယောက် ငါးလိုက်ရောင်းပါတယ်။ ရွာလယ်က ကျောင်းအမကြီး အိမ်ရှေ့အရောက် အိမ်ရှင်က ငါးဝယ်ဖို့ လှမ်းခေါ်ပါတယ်။ ငါးဗန်းလေးရှေ့ချတော့ ကျောင်းအမကြီးက ငါးတစ်ကောင်ကို လက်ညိုးထိုးပြပါတယ်။ ရောင်းတဲ့ငါးတွေက လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် မသေမရှင်တွေဆိုတော့ ငါးသည်က လက်သွက်ခြေသွက်နဲ့ ဆက်ကနဲဆို ပိဿလေးနဲ့ ထုသတ်လိုက်တဲ့အခါ မျက်စေ့ရှေ့မှာတင် ငါးကြီးက ဖလပ်ဖလပ်နဲ့ သေသွားရှာတယ်။ ကျောင်းအမကြီးက ဟယ်တော်၊ နင်ငါးအရှင်ကို ထုသတ်လိုက်ပြီ၊ အဲဒါ အဒိန္နဒါနကံထိုက်တယ်ဟဲ့၊ နင်တော့ ငရဲကျတော့မှာပဲလို့ ဆိုတယ်။ ငါးသည်မက မဟုတ်ပါဘူးတော် သတ်တယ်ဆိုတာ ပါဏာတိပါတကံပါ အမကြီးရဲ့၊ ဟိုဘက်ရွာက အရီးဒေါင်းပြောဖူးတယ်ဆိုပြီး တစ်ယောက်က ရွာဦးဘုန်းကြီးရဲ့ မရီးတော်ကျောင်းအမကြီး၊ တဖက်က ဝမ်းရေးအတွက် ငါးသတ်တဲ့သူနှစ်ဦးသား ငြင်းခုံကြတဲ့အဆုံး ငါးသည်က ပိုက်ဆံတောင်း၊ ငါးကို ချထားခဲ့ပြီး ထွက်သွားတော့တယ်။

စိတ်ထဲမှာ မကျေနပ်နိုင်တဲ့အိမ်ရှင်မက အိမ်ပေါ်မှာအိပ်ပျော်နေတဲ့ ကျောင်းဒကာကြီးကို အတင်းနှိုးပြီး ပြောပြန်တော့၊ ယောကျ်ားဖြစ်သူက အိပ်ချင်မူးတူးနဲ့ထပြီး ဟော့ဟော့ မင်းတို့နှစ်ယောက်လုံးမှားတယ်၊ သူ့အသက်သတ်တယ်ဆိုတာ မုသာဝါဒကံပေ့ါ၊ မြဲမြဲမှတ်ထားဆိုတော့ ပိုဆိုးသွားတာပေ့ါ။ လင်မယားနှစ်ယောက်ငြင်းခုံရင်း မရှင်းနိုင်တော့ ရွာဦးမှာဘုန်းကြီးဝတ်နေတဲ့ ညီတော်မောင်ဦးပဥ္စင်းဆီ ရောက်သွားကြပါလေရော။ အဖြစ်ကိုလျှောက်ထားတော့ ဘုန်းကြီးက တဟားဟား (ရီ)ပါတယ်။ ဒီလောက်လွယ်တာလေးတောင် တို့များဘုန်းကြီးမပါရင် မပြီးတော့သကိုး၊ အဲဒါ သမ္မာဖလ္လာပကံလို့ခေါ်တယ်ဗျ၊ အဲဒါဘာလဲဆိုရင် ကဲကဲလိုက်ဆိုကြ သမ္မာ သန်သန်မာမာရှိသော ငါးကြီးတစ်ကောင်သည် ပိဿလေးဖြင့်ထုသတ်သဖြင့် ဖလ္လာပ ဖလပ်ဖလပ်ဆိုပြီး လူးလွန့်လှုပ်ရှား သေရရှာလေသတည်း။ သာဓု- သာဓု- သာဓု၊ ဒကာဒကာမတွေလဲယောင်ယမ်းပြီး သာဓုခေါ်ကြပါလေသတဲ့။

ဒီဇာတ်လမ်းလေးပြောအပြီးမှာ ဆရာဟိုးအရင်တုန်းက ပါးစပ်ရာဇဝင်တစ်ခုပေ့ါကွာ၊ အခုမင်းတို့လက်ထက်မှာတော့ ကံငါးပါး အဓိပ္ပာယ်မသိသူမရှိတော့ဘူးမဟုတ်လားလို့ ပြောသွားပါတယ်။

သာသနာ့အမွေကို လက်ဆင့်ကမ်းထိန်းသိမ်းမယ့် လူငယ်မျိုးဆက်သစ်တွေအနေနဲ့ ဒီရယ်စရာဟာသပုံပြင်ထဲက သင်ခန်းစာယူနိုင်ကြပါစေ။ ဘာသာရေးကို အသေးအဖွဲ့သဘောထားမေ့လျော့မနေကြဖို့ အထူးတိုက်တွန်းပါတယ်။ Multi culture, multi media ရေလှိုင်းကြီးအောက်မှာ အုတ်ရောရောကျောက်ရောရော ပျောက်မသွားဖို့ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်နဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာဆိုင်ရာ ကိုယ်ခံအားကောင်းသူတွေ များများဖော်ထုတ်ပေးရပါမယ်။ လူငယ်တွေ ဘာသာရေးအမြင်ကျယ်စေဖို့ ယဉ်ကျေးလိမ္မာမင်္ဂလာသင်တန်းများ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာအခြေခံ၊ အဆင့်မြင့်သင်တန်းများ၊ အဘိဓမ္မာပညာ (မြန်မာ/အင်္ဂလိပ်) သင်တန်းများ ဖွင့်လှစ်ပေးနေကြောင်း သိရှိရပါတယ်။

ဒ့ါအပြင် လူငယ်ဓမ္မသာကစ္ဆာအဖွဲ့ဝင်များ စီစဉ်တဲ့ ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာ အဘိဓမ္မာပညာနှင့် မျိုးဆက်သစ်လူငယ်အကြောင်း တရားစကားဝိုင်းများမှာ မသိနားမလည်တာတွေ၊ အမြင်မရှင်းတာတွေ တတ်သိနားလည်တဲ့ပညာရှင်တွေဆီမှာ ရင်းရင်းနှီးနှီးမေးမြန်းနိုင်ပါတယ်။ အဲဒီစကားဝိုင်းမှာ အငြင်းပွားဖွယ်ရာအကြောင်းတွေကင်းစင်ပြီး ဘာသာရေးအနှစ်သာရပြည့်ပြည့်နဲ့ အကျိုးရှိတဲ့ အမြင်တွေ ဖလှယ်ကြမယ်ဆိုရင် မိခင်ဘာသာရေးအပေါ် အမှန်သိ၊ အမြင်ရှင်းစေမှာဖြစ်ပါတယ်။ ရင့်ကျက်အောင်မြင်တဲ့လူပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ ကိုယ်ကျင့်တရားဟာ ပဓာနကျပါတယ်။ ဘာသာရေးဟာ လူနေမှုကျင့်ဝတ်မဖောက်ပြားရေးအတွက် ထိန်းချုပ်မှုဌာနချုပ်ပါပဲ။ ဘာသာရေးတရားစကားဝိုင်းတွေကတဆင့် ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာ ထွန်းကားပြန့်ပွားရေးလုပ်ငန်းများအတွက် တစ်တပ်တစ်အားပါဝင်ပါရမီဖြည့်မယ့်အမာခံသူရဲကောင်းများ ပေါ်ထွက်လာရင်ဖြင့် သာသနာဦးဆောင်၊ ခေါင်းဆောင်ကြီးများ အလိုဆန္ဒပြည့်ဝနိုင်ကြမှာပါ။

စာရေးသူ (ဓမ္မပုံရိပ်ဖော်) ဟာ ဓမ္မဒေသနာပြန့်ပွားရေးနဲ့ အဘိဓမ္မာပညာပြန့်ပွားရေးလုပ်ငန်းများကို တတ်စွမ်းသလောက် ဖော်ကျူးတင်ပြလိုသူဖြစ်ရာ အမြတ်ဆုံးသော ဓမ္မအလှူတော်ပွဲများမှာ အကြံပြုပါဝင်ကူညီလိုသူများကို (စုံစမ်းမေးမြန်းဆွေးနွေးနိုင်ကြောင်း) ကြိုဆိုလိုက်ရပါတယ်။

လူသားမှန်လျှင် တရားမြင်
ပျော်ရွှင်ငြိမ်းချမ်းကြပါစေ။
ကျင့်ကြံသူမှန်သမျှ တရားရ
ဘဝမြင့်မြတ်နိုင်ပါစေ။
လူနှင့်လူချင်း နှလုံးသွင်း
ယုံကြည်ခြင်းနှင့် ပြည့်ပါစေ။

အောင်နိုင် (ဓမ္မပုံရိပ်ဖော်)

ဝါခေါင်လပြည့် မေတ္တာအခါတော်နေ့

တက္ကသိုလ်သျှင်ဥတ္တရ(မဟာဝိဇ္ဇာ၊ ကျမ်းပြု)

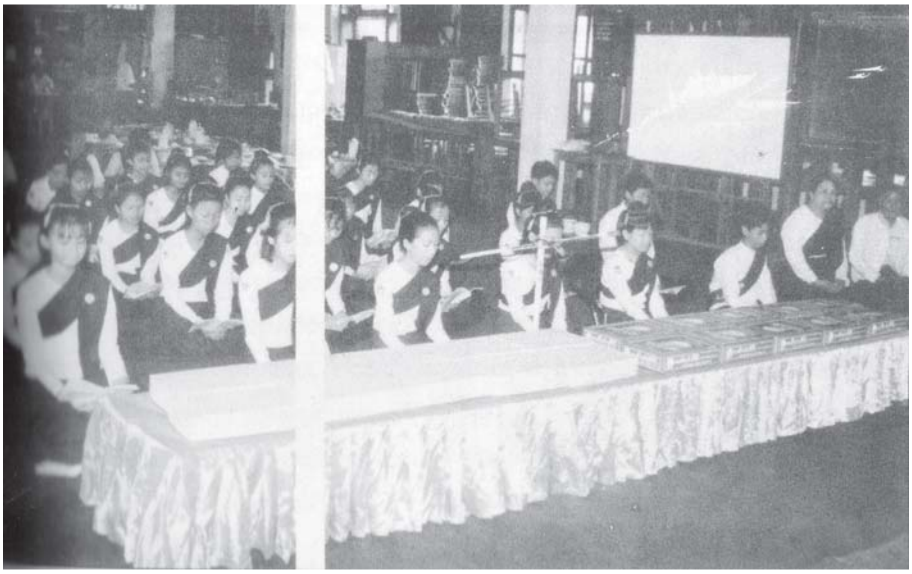

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များအဖို့ နှစ်စဉ်ဝါခေါင်လပြည့်နေ့သို့ ကျရောက်လေတိုင်း 'မေတ္တာအခါတော်နေ့' ကို ကျင်းပလေ့ရှိကြပါသည်။ ထိုသို့ ကျင်းပရခြင်း၏ သမိုင်းနောက်ခံမှာ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာကောင်းလှပါသည်။

မြတ်စွာဘုရားရှင် သက်တော်ထင်ရှားရှိစဉ်က ရဟန်းတော်ငါးရာတို့သည် ဘုရားရှင်ထံမှ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားကိုယူဆောင်၍ တောအုပ်တစ်ခုတွင် ဝါဆိုဝါကပ်ပြုတော်မူခဲ့ကြသည်။ ဤတွင် ရဟန်းတော်များ၏ သီလတန်ခိုးကြောင့် နတ်အပေါင်းတို့သည် တောအုပ်၌ မနေဝံ့တော့ဘဲ နေရာဖယ်ပေးကြရလေသည်။ ထိုအခါ ရဟန်းတော်များမနေနိုင်ကြစေရန် နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ခြောက်လှန့်ကြတော့သည်။ ထိုအခါ ရဟန်းတော်တို့လည်း စိတ်ဓာတ်များ ခြောက်ခြားလာကြပြီး ဝါတွင်းကာလမှာပင် ဘုရားရှင်ရှိရာ သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ ပြန်လည်ကြွမြန်းခဲ့လေတော့သည်။

ထိုအခါ ဂေါတမဘုရားရှင်က 'ချစ်သားတို့ မေတ္တာလက်နက်ကို ယူဆောင်ပြီး တောအုပ်တွင်း ပြန်သွားကြပါကုန်လော့' ဟု တိုက်တွန်းလျက် မေတ္တာသုတ်ဒေသနာတော်ကို ဟောကြားပေးရုံမက မေတ္တာဘာဝနာများ ပွားများအားထုတ်ကြရန်ကိုပါ သင်ကြားပေးလိုက်လေသည်။ ရဟန်းတော်တို့လည်း မူလသီတင်းသုံးခဲ့ရာ တောအုပ်အတွင်းသို့ ပြန်လည်ဝင်ရောက်ခဲ့ကြပြီး မေတ္တာဘာဝနာများ စီးဖြန်းအားထုတ်ကြလေသည်။ ခြောက်လှန့်တတ်ကြသော နတ်များလည်း ရဟန်းတော်တို့၏ မေတ္တာဓာတ်ကြောင့် ချစ်ခင်လာခဲ့ကြပြီး ခြောက်လှန့်ခြင်းမပြုကြတော့ပေ။ ရဟန်းတော်တို့သည် အဆိုပါ တောအုပ်အတွင်း၌ပင် ဝါခေါင်လအတွင်း ဒုတိယဝါကို ကပ်တော်မူခဲ့ကြပြီး မေတ္တာတရားကိုပွားများ၍ ဝိပဿနာတရားကို ဆက်လက်အားထုတ်ခဲ့ရာ ဝါမကျွတ်မီမှာပင် အာသဝေါတရားများ ကုန်ခမ်းပြီး ရဟန္တာများ ဖြစ်တော်မူခဲ့ကြလေသည်။

ဝါခေါင်လပြည့်(မေတ္တာအခါတော်နေ့)

(၁) ရဟန်းတော်ငါးရာကို အကြောင်းပြု၍ မေတ္တာသုတ်အား ဘုရားရှင်မှ ဝါတွင်းကာလ၌ ဟောတော်မူခြင်း၊

(၂) ရဟန်းတော်ငါးရာတို့ တောအုပ်သို့ ပြန်ကြွ၍ ဝါခေါင်လ၌ ပစ္ဆိမဝါကပ်တော်မူခြင်း၊

စသည်တို့ကိုထောက်ရှု၍ ဝါခေါင်လပြည့်နေ့အား 'မေတ္တာအခါတော်နေ့' အဖြစ် သတ်မှတ်ကျင်းပခြင်းဖြစ်လေသည်။

မေတ္တာ၏ သဘောသဘာဝ

မေတ္တာဟူသည် ပါဠိဝေါဟာရဖြစ်၍ မြန်မာဘာသာဖြင့် 'ချစ်ခြင်း' ဟူသော အနက်အဓိပ္ပါယ်ရရှိပါသည်။

မေတ္တာဓာတ်သည် ကြည်လင်အေးမြလျက် ငြိမ်းချမ်းသောသဘောကို ဆောင်ပါသည်။ (တဏှာကဲ့သို့သော နောက်ကျုပူလောင်ခြင်းမျိုး မဟုတ်ချေ)

မေတ္တာသည် ဗြဟ္မဝိဟာရတရားလေးပါးတွင် တစ်ပါးအပါအဝင်ဖြစ်ပါသည်။

မေတ္တာသည် အတိုင်းမသိသော သတ္တဝါတို့အပေါ် အာရုံရောက်၍ အပ္ပမညာတရားဟု တွင်သည်။

မေတ္တာသည် ဈာန်ကိုရစေနိုင်သော ဗြဟ္မဝိဟာရတရားထူးဖြစ်သည်။

မေတ္တာဗြဟ္မစိုရ်ကို ပွားများနေပါက ကမ္ဘာလောကကြီးသည် ထာဝရအေးချမ်းမှုရရှိနိုင်ပါလိမ့်မည်။

မေတ္တာအကျိုး(၁၁)မျိုးကို အင်္ဂုတ္တရပါဠိတော်တွင် မြတ်စွာဘုရားဟောကြားထားပါသည်။

မေတ္တာပွားနည်း(၁၁)နည်းကို မေတ္တသုတ်၌ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားထားပါသည်။

မေတ္တာသုတ်၌ ခုဒ္ဒကပါဌနှင့် သုတ္တနိပါတပါဠိတွင် လာရှိပါသည်။

ငါးရာနှစ်ဆယ့်ရှစ်သွယ် မေတ္တာပွားနည်းများကို ပဋိသမ္ဘိဒါမဂ်တွင် ပြည့်စုံစွာ ဟောကြားထားပါသည်။

မေတ္တာကို အဒေါသ၏ ပရိယာယ်အဖြစ် ပိဋကတ်ကျမ်းဂန်တို့၌ ဟောကြားထားပါသည်။

မေတ္တာ၏ အဝေးရန်သူမှာ 'ဒေါသ' ဖြစ်သည်။ အနီးကပ်ရန်သူမှာမူ 'တဏှာလောဘ' ဖြစ်သည်။

တဏှာရာဂသည် မေတ္တာအယောင်ဆောင်၍ သတ္တဝါတို့ကို လှည့်စားတတ်လေသည်။

မေတ္တာသည် ဒေါသ၏ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်၍ ဒေါသဖက်သူမှာ ကြမ်းတမ်းသလောက် မေတ္တာဖက်သူမှာ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့လေသည်။

မေတ္တာဓာတ်သည် သီတာရေစင်အလားလရောင်ခြည်အလား အေးမြပြီး ဒေါသမှာမူနေနှင့်မီးပမာ အပူဓာတ်ကိုသာ ပေးစွမ်းလေသည်။

ရေခြားမြေခြား အဘယ်မျှပင်ဝေးကွာနေစေကာမူ မေတ္တာဓာတ်ဖြင့်ဆက်သွယ်ပါကအနီးဆုံးပင်ဖြစ်ချေ၏။

မေတ္တာသည် အလျားအနံ မရှိသော်လည်း အသွားအပြန်သဘောကို ဆောင်လေသည်။

စောင်တွေ အဘယ်မျှပင်ခြုံစေကာမူ လုံခြုံမှုမရှိနိုင်၊ မေတ္တာခြုံပါမှ လုံနိုင်ပေသည်။

ငွေဖြင့် ဆက်ဆံခြင်းသည် မြဲသည်ဟု တစ်ထစ်ချမဆိုနိုင်ရာ၊ မေတ္တာဖြင့် အရင်းတည်၍ ဆက်ဆံမှုသာလျှင် သေတစ်ပန် သက်တစ်ဆုံး မြဲမြံတတ်လေသည်။

စက်, ဗုံး, အမြောက်မက ထက်မြက်ပြီး ထိရောက်မှုရှိပြီး တစ်သက်လုံး အောက်မကျနိုင်သော လက်နက်မှာ 'သည်းခံခြင်း' ဆိုသည့် မေတ္တာလက်နက်ဖြစ်လေသည်။

မေတ္တာဓာတ်၏ စွမ်းအားအဟုန်ကြောင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ပြုသူတို့အပေါ် အနိုင်ရရှိခဲ့သော အဖြစ်တို့အား သာမာဝတီမိဖုရား၊ ဥတ္တရာအမျိုးသမီးနှင့် မာဃလုလင်တို့ဖြင့် ကြည့်ရှုနိုင်ကုန်၏။

အိုးလုံးပေါင်းတစ်ရာဖြင့် တစ်နေ့လျှင် သုံးကြိမ်ချက်၍ လှူဒါန်းသောဒါနထက်၊ နို့တစ်ညှစ်စာတစ်ခဏတာမျှ ပွားများသော မေတ္တာဘာဝနာက ပို၍အကျိုးကြီးမားကြောင်း ဘုရားရှင်

ဟောကြား တော်မူခဲ့ပါသည်။

မေတ္တာ၏ အကျိုးအာနိသင်များ

မေတ္တာစေတ်ဖြင့် အမြဲမပြတ်ထုံမွမ်းနေသူတို့အဖို့ အကျိုးအာနိသင်(၁၁)ပါးကို ခံစားရရှိနိုင်ကြပါသည်။ ထိုအကျိုးအာနိသင်တို့မှာ

(၁) ချမ်းသာစွာ အိပ်စက်ကြရကုန်၏။

(၂) ချမ်းသာစွာ နိုးထကြရကုန်၏။

(၃) အိပ်မက်ဆိုးတို့ မမြင်မက်ရာ။

(၄) လူအပေါင်းတို့၏ ချစ်ခင်မြတ်နိုးခြင်းကို ခံယူရကုန်၏။

(၅) သားရဲဘီလူးတို့၏ ချစ်ခင်ခြင်းကိုပင် ခံယူရရှိတတ်ကုန်၏။

(၆) နတ်အပေါင်းတို့၏ စောင့်ရှောက်ခြင်းကို ခံယူရရှိတတ်ကုန်၏။

(၇) မေတ္တာတရားပွားများသူတို့အား မီး၊ အဆိပ်၊ လက်နက်တို့ မစွဲကျ မဖျက်ဆီးနိုင်၊

(၈) လျင်မြန်စွာပင်၊ စိတ်တည်ကြည်ကြကုန်၏။

(၉) မျက်နှာအဆင်း အထူးကြည်လင်ကုန်၏။

(၁၀) မတွေမဝေဘဲ ငြိမ်းချမ်စွာ ဘဝကူးကြရကုန်၏။

(၁၁) အလွန်မြတ်သော 'အရဟတ္တဖိုလ်' တရားကို ထိုးထွင်း၍ မသိနိုင်သော်မှ ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ လားကြရကုန်၏။

သို့ဖြစ်ပါ၍ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များအဖို့ မေတ္တာ၏ သဘောသဘာဝကို နားလည်သဘောပေါက်ကာ မေတ္တာကမ္မဋ္ဌာန်းကို စီးဖြန်းကြချေသည်။ မေတ္တာသုတ်လာ မေတ္တာပွားနည်း(၁၁)နည်းအား တိပိဋကရေ ဆရာတော်ကြီးဦးဝိစိတ္တသာရာဘိဝံသ ရေးသားဖွဲ့ဆိုတော်မူခဲ့ရာ ရွတ်ဆိုပွားများ၍ လက်တွေ့ကျင့်သုံးခြင်းအားဖြင့် ဝါခေါင်လပြည့် မေတ္တာအခါတော်နေ့ကို အခြေတည်လျက် လူဖြစ်ရကျိုးနပ်စေချင်ပါသည်။

မေတ္တာပို့သနည်း

(၁) လုံးစုံများစွာ၊ သတ္တဝါ၊ ချမ်းသာ ကိုယ်စိတ်မြဲပါစေ၊

-ဥပါဒ်ရန်ဘေး၊ ကင်းစင်ဝေး၊ ငြိမ်းအေး ကြပါစေ။

(၂) ကြောက်တတ်, မကြောက်တတ် နှစ်ရပ်များစွာ သတ္တဝါ၊ ချမ်းသာကိုယ်စိတ်မြဲပါစေ။

-ဥပါဒ်ရန်ဘေး၊ ကင်းစင်ဝေး၊ ငြိမ်းအေးကြပါစေ။

(၃) မြင်အပ်, မမြင်အပ်၊ နှစ်ရပ်များစွာ သတ္တဝါ ချမ်းသာကိုယ်စိတ်မြဲပါစေ။

-ဥပါဒ်ရန်ဘေး၊ ကင်းစင်ဝေး၊ ငြိမ်းအေးကြပါစေ။

(၄) ဝေးနေ, နီးနေ နှစ်ထွေများစွာ၊ သတ္တဝါ၊ ချမ်းသာကိုယ်စိတ်မြဲပါစေ။

-ဥပါဒ်ရန်ဘေး၊ ကင်းစင်ဝေး၊ ငြိမ်းအေးကြပါစေ။

(၅) ဘဝဇာတ်ဆုံး၊ မဆုံးများစွာ၊ သတ္တဝါ၊ ချမ်းသာ ကိုယ်စိတ်မြဲပါစေ။

-ဥပါဒ်ရန်ဘေး၊ ကင်းစင်ဝေး၊ ငြိမ်းအေးကြပါစေ၊

(၆) ရှည်, တို, အလတ်၊ သုံးရပ်ခန္ဓာ၊ သတ္တဝါ၊ ချမ်းသာကိုယ်စိတ်မြဲပါစေ။

-ဥပါဒ်ရန်ဘေး၊ ကင်းစင်ဝေး၊ ငြိမ်းအေးကြပါစေ။

(၇) ကြီးငယ်၊ အလတ်၊ သုံးရပ်ခန္ဓာ၊ သတ္တဝါ ချမ်းသာကိုယ်စိတ်မြဲပါစေ၊

-ဥပါဒ်ရန်ဘေး ကင်းစင်ဝေး၊ ငြိမ်းအေးကြပါစေ။

(၈) ဆူ, ကြုံ, အလတ်၊ သုံးရပ်ခန္ဓာ၊ သတ္တဝါ ချမ်းသာကိုယ်စိတ်မြဲပါစေ။

-ဥပါဒ်ရန်ဘေး၊ ကင်းစင်ဝေး၊ ငြိမ်းအေးကြပါစေ။

(၉) လူအချင်းချင်း၊ လှည့်ပတ်ခြင်း၊ ကင်းရှင်းကြပါစေ။

(၁၀) အထင်သေးခြင်း၊ အချင်းချင်း၊ ကင်းရှင်းကြပါစေ။

(၁၁) ဆင်းရဲလိုခြင်း အချင်းချင်း ကင်းရှင်းကြပါစေ။

တက္ကသိုလ်သျှင်ဥက္ကာ(မဟာဝိဇ္ဇာ၊ ကျမ်းပြု)

စာမျက်နှာ ၁၆ မှ

ဥပမာအားဖြင့် သူများအသတ် သတ်လို့ ရှိရင် ငရဲကြီးတယ်။ တစ်ယောက်က မကြီးဘူး ပြောတယ်ဆိုပါစို့။ ကဲ မသတ်ဘဲ နေလိုက်ပေ့ါ။ မသတ်ဘဲ နေလိုက်သောအားဖြင့် ကိုယ့်အတွက် ဒီဘဝမှာလည်း ချမ်းချမ်းသာသာနေရတယ်။ အကုသိုလ်က အကျိုးပေးတယ်ဆိုရင်လည်းပဲ ကိုယ်ကမသတ်သည့် အတွက်ကြောင့် အကျိုးပေးစရာမရှိဘူး။

နှစ်ဖက်နှစ်လမ်း ကောင်းတဲ့အလုပ်

အေး အကုသိုလ်ဆိုတာ မရှိပါဘူးလို့ ပြောတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ အယူဝါဒ အရလည်း ပင်ကိုက အကုသိုလ် မရှိတာရယ်၊ ကိုယ်က မလုပ်လို့ မရှိတာရယ် လို့ ဘယ်ဘက်က ကြည့်ကြည့် ကိုယ့်မှာ အကုသိုလ်ဆိုတာ မရှိဘူး၊ နှစ်ဖက် နှစ်လမ်း ကောင်းသွားပြီ၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား။

အကုသိုလ်ကို ကိုယ်ကိုတိုင်က လုပ်မှ မလုပ်တာ၊ မလုပ်သည့်အတွက်ကြောင့် အကုသိုလ်က အကျိုးပေးတယ်ဆိုရင်လည်းပဲ ကိုယ်က မလုပ်သည့်အတွက်ကြောင့် အကျိုးပေးမှာ မဟုတ်ဘူး။ အေး တချို့ပုဂ္ဂိုလ်ပြောတဲ့အတိုင်း အကုသိုလ်က အကျိုးမပေးပါဘူး၊ အကုသိုလ်ဆိုတာ မရှိပါဘူး ဆိုလို့ ရှိရင်လည်းပဲ အကုသိုလ်မရှိဘူး ဆိုရင် ပိုဟန်ကျတာပေ့ါ။ ကိုယ်ကိုတိုင်က လုပ်လည်း မလုပ်ဘူး။ မရှိလည်း မရှိဘူးဆိုတော့ နှစ်ဖက်နှစ်ဝ မကောင်းဘူးလား။

သံသယဖြစ်ရင် သေချာတဲ့လမ်းရွေး

အဲဒါ ကာလာမသုတ်မှာ မြတ်စွာဘုရားက **ဘဝခရီးဝယ် ရွေးချယ်ရမယ့်လမ်း** လို့ ဟောထားတယ်။ မြတ်စွာဘုရားက ငါ့တရားကောင်းတယ်လို့ မဟောဘူး။ ဘဝခရီး လျှောက်တဲ့အခါမှာ သံသယဖြစ်စရာ တွေကြုံလို့ရှိရင် သေချာတဲ့လမ်းကနေ ရွေးချယ်ပြီးတော့ လျှောက်လို့ ဟောထားတယ်၊ အဲဒီတော့ ဘဝမှာ ဘာမှစနိုးစနောင့် ဖြစ်နေစရာလည်း မလိုဘူး၊ အခုမြတ်စွာဘုရားခင်းပြီးတောပေးထားတဲ့ ဩဝါဒ လမ်းကြောင်း အတိုင်းလျှောက်လို့ရှိရင် အေး ငါလုပ်တာ ငရဲကြီးသလား၊ ငရဲမကြီးဘူးလား။ ဒါဟာ လုပ်ကောင်းသလား၊ မလုပ်ကောင်းဘူးလား၊ မေးစရာ ဘာမှမလိုတော့ ဘူး၊ ဟုတ်တယ်မို့လား၊ အပြစ် ရှိတယ်ဆိုရင် မလုပ်ကောင်းဘူး၊ မလုပ်ရဘူး။

ဓမ္မဆိုတာ သဘာဝတရားဖြစ်တယ်

ကြည့်လေ **လောဘ ဒေါသ မောဟ** နဲ့ဆိုရင် မကောင်းဘူး။ **အလောဘ အဒေါသ အမောဟ** နဲ့ဆိုရင်ကောင်းတယ်။ လုပ်ကောင်း မလုပ်ကောင်းက အဲလိုရှိနေပြီးသား။ သဘာဝ အတိုင်း မြတ်စွာဘုရား ဟောတာ၊ သဘာဝကို ဟောတာ၊ မီးဆိုတာ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်း ၂၅၀၀ တုန်းကလည်း ပူတာပဲ၊ ဒီကနေ့လည်း ပူတာပဲ နောင်လည်း ပူဦးမှာပဲ၊ ဘယ်သူကိုင်ကိုင် မီးက တော့လောင်မှာပဲ၊ ပူစေမှာပဲ။ မြတ်စွာဘုရား ဟောတဲ့ ဓမ္မဆိုတာ ဘဘာဝ တရား (the law of nature)ဖြစ်တယ်။ ဘယ်သူမှ ပြောင်းလဲပစ်လို့ မရဘူး။

သဘာဝတရားကို မြတ်စွာဘုရားက တွေ့တာ (discover)၊ ဖန်ဆင်းတာ မဟုတ်ဘူး၊ သဘာဝတရားကို သိမြင်တာ၊ တွေ့ရှိတာသာဖြစ်တယ်၊ မြတ်စွာဘုရားက မိမိရဲ့တွေ့ရှိချက်တွေကို ဘုန်းကြီးတို့တစ်တွေ လိုက်နာကျင့်သုံးဖို့ ကာလာမသုတ်မှာ ဟောတော်မူထားတာဖြစ်ပါတယ်။

ဘုန်းကြီးက မြတ်စွာဘုရားဟောကြားတော်မူခဲ့တဲ့ **ကာလာမသုတ္တန်** ကိုပဲ မြန်မာလို ရှင်းလင်းပြီးတော့ **ဘဝခရီးဝယ် ရွေးချယ်ရမယ့် လမ်း**လို့ အမည်ပေးပြီးတော့ ဟောတာဖြစ်ပါတယ်၊ ဤတွင်ပဲ ပြီးဆုံးပြီဖြစ်ပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့်မို့ မြတ်စွာဘုရား ရွေးချယ်ပေးတဲ့လမ်းကြောင်း ပေါ်လျှောက်ပြီးတော့ နောက်ဆုံးမှာ ငြိမ်းချမ်းသာယာတဲ့၊ အအေးချမ်းဆုံးဖြစ်တဲ့ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို ကိုယ်စီကိုယ်ငှ မျက်မှောက်ပြုနိုင်ကြပါစေကုန် သတည်း။

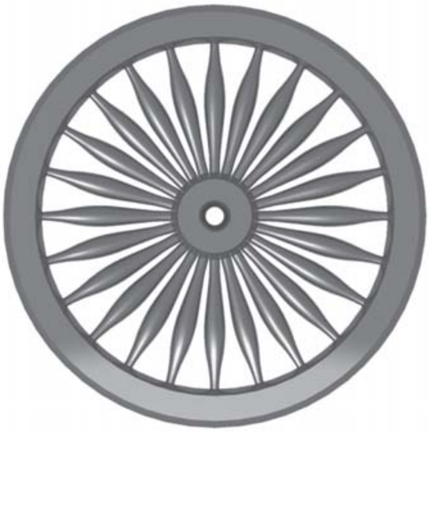

ဗုဒ္ဓဘာသာကျင့်စဉ်

ဟိတေသီနာဂသိန်

ဘုရားရှင်သည် မဟာနာမ်မင်းအား ဥပါသကာဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့သည်. .

(၁) ရတနာသုံးပါးကို မှီဝဲဆည်းကပ်ခြင်း

(၂) သီလနှင့်ပြည့်စုံခြင်း

(၃) သဒ္ဓါတရားနှင့်ပြည့်စုံခြင်း

(၄) စာဂနှင့်ပြည့်စုံခြင်း

ဤလေးပါးပြည့်စုံကာမျှနှင့် အားရတင်းတိမ်မနေကြပဲ

(၅) ပညာနှင့်ပြည့်စုံအောင်ကျင့်ရန် ထပ်မံ၍ဟောကြားတော်မူခဲ့လေသည်။

ဤနံပါတ် (၅) အချက်သည် မိမိတို့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များအတွက် အဓိကရည်မှန်းရာ နိဗ္ဗာန်သို့ ပို့ဆောင်ပေးနိုင်မည့်အရေးအကြီးဆုံးအချက်ပင်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မဟာနာမ်မင်း၏ အမေးကို ဘုရားရှင်သည် အောက်ပါအတိုင်း ဟောကြားတော်မူခဲ့ပေသည်။

"မဟာနာမ်မင်း- ဖြူစင်မြင့်မြတ်ပြီး ထိုးထွင်း၍သိရမယ့်ဆင်းရဲကုန်ရာ နိဗ္ဗာန်သို့ရောက်ကြောင်းဖြစ်တဲ့ ရုပ်နာမ်တရားတို့ရဲ့ အဖြစ်အပျက်ကိုသိတဲ့ ဉာဏ်ပညာနဲ့ပြည့်စုံအောင်ကျင့်မှသာလျှင် ဥပါသကာဗုဒ္ဓဘာသာဝင်စစ်စစ်ဖြစ်ပေတယ်"

ဘုရားရှင်၏အထက်ပါအဖြေစကားနှင့်ပင် ဝိပဿနာတရားပွားများအားထုတ်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း သိသာလှပေပြီ။ ဤ၌ ဝိပဿနာဟူသည် အဘယ်ပါနည်း။ ဝိပဿနာဟူသည် အနိစ္စ အစရှိသည့် အခြင်းအရာအားဖြင့် ခန္ဓာငါးပါး ရုပ်နာမ်တရားတို့၏ ဖြစ်ပျက်သဘောကို ရှုမှတ်ပွားများခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ဤသို့ရှုမှတ်ပွားများရာ၌ **ခန္ဓာကပြသည့်တရားတို့ကို အမှန်အတိုင်းသိရှိနိုင်ရန်** သတိကိုအသုံးချလျက် ပစ္စုပ္ပန်တည့်တည့်ရှုမှတ်ရသည်။ ဤကဲ့သို့ ပစ္စုပ္ပန်တည့်တည့်ရှုမှတ်မှသာလျှင် ရုပ်ကိုရုပ်မှန်း၊ နာမ်ကိုနာမ်မှန်းပိုင်းခြား၍သိနိုင်မည်ဖြစ်၏။ ရုပ်နာမ်ကိုပိုင်းခြား၍ သိလာပြီဆိုပါက ငါ၊ သူတစ်ပါး၊ ယောကျ်ား၊ မိန်းမ၊ ငါ့ခြေ၊ ငါ့လက်၊ ငါ့ခန္ဓာဟု သံသရာတစ်လျှောက်လုံးကစွဲလာခဲ့သည့် ငါစွဲသက္ကာယဒိဋ္ဌိပြုတ်ပြီဟုဆိုရ၏။

ဝိပဿနာရှုမှတ်ခြင်းသည်ကား မိမိတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်ထဲ၌ ငါဆိုတာရှိမရှိကို လက်တွေ့သိနိုင်ရန် ခန္ဓာဓာတ်ခွဲခန်းအတွင်း၌ လက်တွေ့သုတေသနပြုကြည့်ခြင်းဟုဆိုနိုင်သည်။ ဤ၌မေးရန်ရှိသည်ကား ခန္ဓာငါးပါး ရုပ်နာမ်နှစ်ပါးတို့သည် မည်သည့်နေရာ မည်သည့်အချိန်တွင် ဖြစ်ပေါ်လာသနည်းဟူ၍ဖြစ်၏။ အဖြေကား **ဤတစ်လံမျှလောက်သော ခန္ဓာကိုယ်ထဲ၌ ခန္ဓာငါးပါး ရုပ်နာမ်တရားတို့၏ ဖြစ်ပေါ်နေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် "ရောဟိတဿ" နတ်သားသည် လောကအဆုံးကို ရှာဖွေသည်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ ဤခန္ဓာ၌ပင်လျှင် လောက၏ဖြစ်ခြင်းပျက်ခြင်း ချုပ်ငြိမ်းခြင်း၊ ချုပ်ငြိမ်းခြင်းတို့ရှိကြောင်း ဟောကြားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။**

ဤခန္ဓာငါးပါးတို့သည်

(၁) မျက်စိနှင့်အဆင်းဆုံရာ မြင်ရာ၌လည်းကောင်း၊

(၂) နားနှင့်အသံဆုံသည့်အခါ ကြားရာ၌လည်းကောင်း၊

(၃) နှာခေါင်းနှင့်အနံ့ဆုံသည့်အခါ နံရာ၌လည်းကောင်း၊

(၄) လျှာနှင့်အရသာဆုံသည့်အခါ စားသိရာ၌လည်းကောင်း၊

(၅) ကိုယ်နှင့်အထိအတွေ့တို့ဆုံသည့်အခါ ထိသိရာ၌လည်းကောင်း၊

(၆) စိတ်နှင့် တွေးစရာဓမ္မာရုံတို့ ဆုံသည့်အခါ တွေးကြံသိရာ၌လည်းကောင်း ခန္ဓာငါးပါး ရုပ်နာမ်နှစ်ပါးတို့သည် ခဏမစဲတဖွဲဖွဲဖြစ်ပေါ်နေကြလေသည်။

မိမိတို့ခန္ဓာ၌ ဖြစ်ပေါ်နေကြသည့် ရုပ်နာမ်တရားတို့၏အဖြစ်အပျက်ကို အမှန်အတိုင်းသိနိုင်စေရန် သတိထား၊ ဝီရိယစိုက်ကာ အစွမ်းကုန်အသုံးချ၍ ရှုမှတ်အားထုတ်ပွားများရမည်ဖြစ်သည်။ အထက်ကတင်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ဤကဲ့သို့ ရှုမှတ်ပါများ၍ သတိ, ဝီရိယ, သမာဓိတို့ အားကောင်းလာပြီဆိုပါက ရုပ်နာမ်တို့ကို ပိုင်းခြား၍ သိမြင်လာခြင်း၊ ရုပ်နာမ်၏အကြောင်းနှင့်အကျိုးတို့ကို သိမြင်လာခြင်း၊ ဝိပဿနာဉာဏ်နှစ်ပါးတို့ဖြစ်လာရပေသည်။ **ဤအခြေခံဉာဏ်နှစ်ပါးနှင့်ပြည့်စုံသူအား စူဠသောတာပန်ဟုခေါ်ကြောင်း ဝိသုဒ္ဓိမဂ်တွင် မိန့်ဆိုထားလေသည်။**

ဤမှ ရှေ့တစ်ဆင့်တက်ပြီး ရုပ်နာမ်တို့၏ အဖြစ်အပျက်ကိုမြင်အောင်ရှုမှတ်ရမည်ဖြစ်သည်။ အဘယ်ကြောင့် ရုပ်နာမ်တို့၏ဖြစ်ပျက်ကို မြင်အောင်ကြည့်ရပါသနည်း။ **ထိုဉာဏ်သည် အဘယ်မျှ တန်ဖိုးရှိသနည်းဟုဆိုသော် ဘုရားရှင်သည် "ဓမ္မပဒ" ၌ "ဖြစ်ပျက်ကိုမမြင်ဘဲ နှစ်ပေါင်းတစ်ရာကာလကြာအောင် အသက်ရှည်နေသူထက် ဖြစ်ပျက်ကိုမြင်ပြီး တစ်နေ့တစ်ရက် တစ်နံနက်မျှ အသက်ရှည်နေရသူက မြတ်ကြောင်း" ဟောကြားတော်မူခဲ့လေသည်။**

ဝိပဿနာတရားဟူသည် ဘုရားရှင်တို့ ဟောကြားမှသာလျှင် ကြားနာခွင့်ရသည့်အတွက် "သဗ္ဗမ္ဗုဿဝန အတိဒုလ္လဘ" ဖြစ်ကြောင်း ဒုလ္လဘတရားငါးပါးတွင် ဟောကြားတော်မူခဲ့လေသည်။ ထို့ပြင် "ဥပရိပဏ္ဏာသ (၄)" ၌လည်း "သဒ္ဓါဒယော ဟိပဉ္စဓမ္မာ ဗာဟိရသမယ သိမ္ပိ မ္ပိဟောန္တိ။ ဝိပဿနာဉာဏံ ပန သာသနသိမ္ပိ ယေဝ" ဟူ၍ ဟောကြားတော်မူခဲ့လေသည်။ အဓိပ္ပာယ်ကား- **သဒ္ဓါ၊ ဝီရိယ၊ သတိ၊ သမာဓိ၊ ပညာ ဤငါးပါးတို့သည် သာသနာပအခါ၌လည်း ရှိကြသည်။ ဤငါးပါးထဲက ပညာဟူသည် သမာဓိနှင့်ဆိုင်သည့်ပညာကိုဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်။** သာသနာပအခါ၌ ဝိပဿနာဟူသည် မရှိပေ။

သာသနာနှင့်ကြုံသည့်အခိုက် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် စစ်စစ်များဖြစ်ကြစေရန် ရည်သန်ရွယ်၍ ဘုရားရှင်သည် မဟာနာမ်မင်းအား ဗုဒ္ဓဘာသာတို့ကျင့်သုံးရမည့် ကျင့်စဉ်ငါးမျိုးတို့ကို ဟောကြားခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် မိမိတို့သည်လည်း. .

(၁) ရတနာသုံးပါးကို ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်ခြင်း။

(၂) သီလနှင့်ပြည့်စုံခြင်း

(၃) သဒ္ဓါတရားနှင့် ပြည့်စုံခြင်း

(၄) စာဂနှင့်ပြည့်စုံစေခြင်းတို့အပြင်

(၅) ဖြစ်ပျက်ကိုမြင်သည့် ဝိပဿနာဉာဏ်ပညာနှင့်ပြည့်စုံအောင်ကြိုးစားအားထုတ်နိုင်ရန်ရည်၍ ဗုဒ္ဓဘာသာကျင့်စဉ်ဟူသည့် သည်ဆောင်းပါးကို စေတနာကောင်းဖြင့် ရေးသားဖော်ပြလိုက်ရခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

ကျမ်းကိုး

သံယုတ်-မဟာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်

မဟာနာမသုတ္တံ။

ဟိတေသီနာဂသိန်

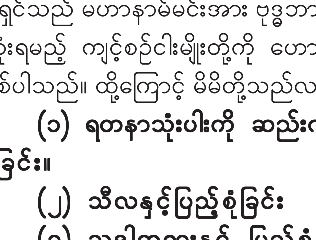

a ' :a [rmOw

သက်ပိုင်ငြိမ်း (ရုက္ခဗေဒ)

၃။ "အဆိပ်ပျင်း 'ဆူး' လေးများအတွက် သမာဓိဆူး"

ဒီလောက်အေးစက်နေတဲ့ အကြော်တွေ သွားရော့ကွာ"

အိမ်အပြင်ဘက်သို့ရောက်ရှိသွားသော အကြော်ထုပ်ကလေး၊ ကျပ်၂၀၀ ဖိုးသာတန်သော အကြော်ထုပ်ကလေးမှာ တန်ဖိုးမရှိပါ၊ နည်းပါးလွန်းလှပါသည်။ သို့သော် ကျွန်မ၏ "စေတနာ" ကို စော်ကားလိုက်သည့်အပြုအမူကြောင့် ကျွန်မရရှိလိုက်သည့် ခံစားမှု၏တန်ဖိုးကား ကြီးမားလွန်းလှပါသည်။ ကျွန်မ၏ရင်ဝယ် "မျက်" ကနဲ ခံစားလိုက်ရသော မခံချင်သည့် "မကျေနပ်သည့်ဆူးကလေး"

"မင်းကွာ တစ်နေကုန် ဘာအလုပ်ရှိလို့လဲ. . တောက်!"

သူအိမ်ပြန်လာချိန် ကျွန်မဖတ်ရှုနေသည့် ရှုပ်ပွနေသော ဂျာနယ်များ၊ သတင်းစာများ။ ကျွန်မ၏ အိမ်မှာနေ့စဉ် မန္တလေးရတနာပုံ၊ ကြေးမုံသတင်းစာများ၊ ရန်ကုန်တိုင်းမ်၊ မြန်မာတိုင်းမ်၊ weekly Eleven၊ လျှပ်တပြက်ဂျာနယ်၊ ဓမ္မဝီရဂျာနယ် စသည်ဖြင့် ဂျာနယ်မျိုးစုံဝယ်ယူဖတ်ရှုပါသည်။ ကျွန်မ၏အကျင့်မှာ ဤစာအုပ်များကို အချိန်အားရသည်နှင့် အစမှအဆုံးတိုင် တစ်အုပ်ပြီးတစ်အုပ် ဖတ်ရှုလေ့ရှိပါသည်။ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး၊ ဘာသာရေး၊ အိမ်မှုကိစ္စများစွာဖြင့် ရှုတ်နေသူကျွန်မအတွက် ဖတ်ရှုရန် အားလပ်ချိန်နည်းလွန်းလှပါသည်။ ဖတ်လက်စနှင့် ဖတ်၍မပြီးသေးသောစာအုပ်များအားလုံးကို မသိမ်းဆည်းသေးဘဲ ကျွန်မဘေးပတ်ပတ်လည်မှာ စာအုပ်များဖြင့် ပွစွာတက်နေတတ်ပါသည်။ မကောင်းသောအကျင့်မှန်း ကျွန်မသိပါသည်။ ဤမြင်ကွင်းကို သူကမနှစ်သက်၊ အပြင်မှ စိတ်ကြည်လင်လာခဲ့လျှင် ဘာမျှမပြော၊ စိတ်မကြည်မလင်ဖြစ်လာခဲ့ပါလျှင်မူကား. .

ကျွန်မစိတ်မကောင်းစွာ ပျံ့နှံ့နေသော စာအုပ်များကို တစ်အုပ်ချင်းလိုက်လံကောက်ယူသိမ်းဆည်းမိသည်။ ကျွန်မ၏ ရှက်ရွံ့သိမ်ငယ်မှုဆူးလေးသည် သေးငယ်လွန်းလှပါ၏။ သို့သော်. .

"ထမင်းတစ်ပွဲ ၃၀၀ကျပ် ပါကွာ၊ ဝယ်စား ပေါလွန်းလို့"

ကျွန်မ၏အိမ်မှာ ထမင်းချက်၊ အဝတ်လျှော်မရှိပါ။ တစ်ခါတစ်ရံ လိုအပ်မှသာလျှင် အချိန်ပိုင်း ခေါ်၍ ခိုင်းတတ်ခဲ့ပါသည်။ အကယ်၍ ကလေးမလေးများသည် ဟင်းချက်ပေးခဲ့လျှင်လည်း ထိုဟင်းကို "သူ" က လုံးဝမစားပါ။ သူ့အကြိုက်ဟင်းလျာများကို စီစဉ်ပြီး ကျွန်မကိုယ်တိုင်ချက်သော ဟင်းကိုမှ စားတတ်သည်ပြော၍ ကျွန်မမှာ မမောနိုင်မပန်းနိုင် ချွေးတလုံးလုံးနှင့် ချက်ခဲ့ရပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် ကျွန်မအလုပ်ရှုပ်သွား၍ ကိုယ်တိုင်ဟင်းအိုးပြင်ပေးပြီးမှ ကလေးမလေးကို ချက်ခိုင်းမိပါကလည်း 'သူ' မစားပါ၊ 'သူ' ခံတွင်းမတွေ့ပါလေ။

"ဒီဟင်းက မင်းချက်တာ မဟုတ်မှန်း မြင်တာနဲ့သိတယ်။ မင်းကိုအားနာလို့သာ၊ နို့မို့ ဒီဟင်းကို သွန်ပစ်လိုက်တယ်"

"ကျွန်မကိုယ်တိုင် အပင်ပန်းခံပြီး ဟင်းအိုးကို ပြင်ပေးထားတာပါရှင်"

"ပင်ပန်းတယ်ထင်ရင် နောက်မချက်နဲ့၊ ဝယ်စားမယ်၊ ထမင်းတစ်ပွဲမှ ကျပ်၃၀၀-ရယ် ပေါလွန်း လို့"

ကျွန်မရယ်ဝယ် စူးဝင်လာသော မခံချင်မှုကို အရင်းခံသော ဝမ်းနည်းအားငယ်မှု 'ဆူး'လေးမှာ ကျွန်မ၏ချွေးစက်ချွေးပေါက်များကို ဖြတ်ကျော်ကာ သွေးကြောများသို့တိုင် စီးဆင်းစိမ့်ဝင်သွားစေခဲ့ပါသည်။

"မင်းက ကိုယ့်ကိုကိုယ် အတော်အထင်ကြီးတဲ့ မိန်းမပဲ၊ မင်းသိထားဖို့ရာက မင်းအထင်သေးတဲ့သူတွေက လမ်းဘေးကလူတွေမဟုတ်ဖူးကွ၊ အလုပ်မရှိအကိုင်မရှိလဲမဟုတ်ဖူး၊ အလုပ်နဲ့အကိုင်နဲ့ ပညာတတ် ဘွဲ့ရတွေ"

နေ့စဉ်အိမ်တွင်းကိစ္စများနှင့်သာ လုံးချာလည်လိုက်ကာ၊ ပြင်ပလောကနှင့် အဆက်အသွယ်မရှိတော့သည့် ကျွန်မအတွက် ကြီးစွာသော ရင်နာမှုကို ခံစားရပါသည်။ ထိုနာကျင်မှုကို ခံစားရသော ဒေဝနာဆူးမှာ ပယ်ဖျက်၍မရနိုင်တော့သော "နောက်တစ်ဆူး" များပင်ဖြစ်ပါတော့သည်။

"မင်းကိုယ်မင်း သိပ်တတ်တယ် နားလည်တယ်ထင်ရင် မင်းဖာသာလုပ်၊ နောင်- ငါ့ကိုဘာမှ လာမပြောနဲ့"

အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုခုလုပ်ရာတွင် ကျွန်မမှန်သည်ထင်၍ ချလိုက်သောဆုံးဖြတ်ချက်များယွင်းသွားတတ်ပါသည်။ ထိုအခါ အကျိုးအ

ကြောင်း ရှင်းမပြပဲ "မာန" စကားဖြင့် စိတ်တိုစွာ အော်တတ်ပါသည်။

"ဩော်-နားမလည်သူ၊ မတတ်သူကို- ဒါကိုဒီလိုလုပ်ရမယ်ဟူ၍ ရှင်းပြလျှင်ရပါလျက် ဘာလို့များ စိတ်မရှည်ရတာပါလိမ့်"

ဤအတွေး ဤအသိကိုဝင်လာစေသော ခံစားမှုမှာ "အပယ်ခံ" တစ်ယောက်၏ ဝမ်းနည်းအားငယ်မှုကို ရရှိစေသော ဆူးလေးတစ်ချောင်း။ ထိုဆူးလေး၏ ဒဏ်ရာမှာ "သွေးမျက်ရည်" များအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားစေခဲ့ပါတော့သည်။

"ငါ-ဘယ်သူ့မှ ဂရုမစိုက်ဖူး၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း ဂရုစိုက်စရာမလိုဖူး၊ မင်းကိုလည်း ဂရုမစိုက်ဖူး"

သူ၏အယူအဆလွဲမှားနေသော "မာန" စကားများမှာ ရင်တွင်းသနားကရုဏာသက်စေခဲ့သော်လည်း နောင်တွင် ကရုဏာဒေါသောနှင့် ဒေါသဆူးများအဖြစ် ကျွန်မရင်ဝယ်ပြေးဝင်ထိုးစိုက်လာကြပါတော့သည်။

မိမိ၏လုပ်ဆောင်ချက် မှားယွင်းနေမှန်းသိလျက် ဆက်လက်လျှောက်လှမ်းနေပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို "တရားခံ" လုပ်နေသူများအတွက် အလွန်ပင်စိတ်ပျက်စရာကောင်းလှပါတော့သည်။ မှားယွင်းနေသည့်လမ်းကို ပြင်ဆင်လိုသည့် "ဆန္ဒ" မရှိတတ်ကြပေ။ ထိုအခါ ကျွန်မအတွက် ရွံရှာစက်ဆုတ်သည့် ဝေဒနာမျိုးကို ခံစားရပါသည်။ ဤ "ဆူး" သည် ကျွန်မရင်တွင်းမှ "ဝန်တိုမစ္ဆေရိယဆူး" များအဖြစ်ပြောင်းလဲဖြစ်ပေါ်လာစေခဲ့ပါတော့သည်။ ထို့နောက်ကျွန်မမှာ "လောဘဆူး" "ဒေါသဆူး" များစွာတို့၏ ထိုးနှက်ခြင်းကို ခံစားလာရပါတော့သည်။

ကျွန်မရင်တွင်းဆူးများ၏ ဒဏ်ချက်ပြင်းလှပါသည်။ အပေါ်ယံတွင်စူးသည့် ဆူးမဟုတ်မူဘဲ ခါချ၍မရနိုင်သော ဆူးဖြစ်နေသည့်အတွက် ကျွန်မ၏ "နှလုံးအိမ်" သို့ တိုင်နစ်ဝင်သွားစေခဲ့ပါတော့သည်။

ကျွန်မမှာ ငယ်စဉ်ကလေးဘဝကတည်းက ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာ ကြီးပြင်းလာခဲ့ရသူဖြစ်ပါသည်။ ယခုကဲ့သို့ အသက်အရွယ်ကြီးရင့်လာချိန်တွင် စိတ်၏အေးချမ်းမှုကို ပိုမိုမျှော်လင့်တောင့်တမိပါသည်။ ကျွန်မအတွက် စိတ်ချမ်းသာခြင်း၏ "အရသာ" သည် အဘယ်မှာပါနည်း?

ထိုစဉ်-

'ဤသည့်စားဖွယ်၊ အမယ်မယ်ကို မြူးရယ်မာန်ကြွ၊ လှပရေဆင်း၊ ပြည့်ဖြိုးခြင်းငှာ မသုံးပါဘူး။ လေးဖြာခတ်ဆောင်၊ ဤကိုယ်တောင်သည်၊ ရှည်ကြာတည်လျှက်၊ အသက်မျှတမ်း၊ မမောပန်းငြား၊ ဘုရားသာသနာကျင့်နှစ်ဖြာကို 'ကျင့်' နိုင်ပါစေ၊ ဝေဒနာဟောင်းသစ်မဖြစ်စေရ၊ ယာပိုက်မျှလစ်၊ ခပ်သိမ်းပြစ်ကို၊ မဖြစ်လေအောင်၊ ချမ်းမြေ့အောင်ဟု သုံးဆောင်မှီဝဲပါသတည်း"

ဝိပဿနာတရားစခန်း သင်တန်းဆရာ၏ အာဟာရမသုံးဆောင် မစားသောက်မီ အထက်ပါ "ဆင်ခြင်ရန်" သံဝေဂလင်္ကာကို နားဝဝယ်ကြားယောင်လိုက်မိပါသည်။ အစားအသောက်၊ အနေအထိုင်၊ အပြုအမူကစ နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာနှင့် နေထိုင်ကြပြီး တရားကိုရှုမှတ်ကြရန် အမြဲသတိပေးဆုံးမနေကြသည့် သူတော်စဉ်၊ သူတော်ကောင်းများ၏ ဆုံးမစကားသံများ. .၊

လောကကြီးမှာ"ငါ" သုံးမျိုးရှိပါသည်။

ငါ့လင်၊ ငါ့မယား၊ ငါ့သား၊ ငါ့သမီးဟူ၍ စွဲလန်းနေခြင်းကား "တဏှာ- ငါ"-

"လောကကြီးမှာ ငါသာလျှင်မြတ်၏၊ တော်၏၊ တတ်၏ဟူ၍ ထင်မှတ်နေမှုကား "မာန- ငါ"

လောကကြီးမှာ-ရုပ်နာမ် ဖြစ်ပျက်မှုကို မမြင်ဘဲ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါဟူ၍ထင်မှတ်နေမှုကား 'ဒိဋ္ဌိ ငါ'။

အထက်ပါ "ငါ" သုံးမျိုးနှင့်သာ ကျွန်မဘဝပြောင်းသွားခဲ့ပါလျှင်! ကျွန်မလွန်စွာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားပါတော့သည်။ အပါယ်လေးပါးတည်းဟူသော အောက်သံသရာဝယ် အဆုံးအစမရှိ ကျရောက်ရတော့မှာပါလား?

ဤအတွေးများဝင်လာသောအခါ-

ကျွန်မများစွာ "လို" ပါသေးသည်။ ကျွန်မများစွာ "ပြင်" ရပါအုံးမည်။ ကျွန်မများစွာ ' "ကျင့်" ရပါဦးမည်။

လူ့ဘဝတွင် "လူ" ဖြစ်ရန် ကျွန်မအားမာန်တင်းလိုက်ပါသည်။

အသက်မရှိသော သစ်သားများကို ကျွမ်းကျင်သောပန်းပုဆရာ၏လက်ဝယ် လှပသော "အရုပ်" ကလေးများကို ဖြစ်ပေါ်စေဘိသကဲ့သို့ လယ်သမားသည် ရေကိုမိမိအလိုရှိရာအရပ်သို့ ကောင်းစွာစီးဆင်းစေခြင်းငှာ ပြုပြင်ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်နိုင်သကဲ့သို့-

ကျွန်မ "သတိ" တရားလက်ကိုင်ထားလိုက်ရပါမည်။

ယခုထိုင်နေသူကျွန်မမှာ ကျွန်မမဟုတ် "ရုပ်" ကြီးသာလျှင်ဖြစ်၍ ထိုင်ချင်၊ သွားချင်၊ စားချင်စိတ်များမှာ "နာမ်" သာလျှင်ဖြစ်၏။ ရုပ်နာမ်ဓမ္မသဘေါရဆိုသည်မှာ "ဖြစ်" ပြီးလျှင် "ပျက်" နေသည်သာဖြစ်သည်။

အဟောင်းပျောက်တော့ အသစ်ပေါ်၊ ပေါ်တဲ့ အသစ်အဟောင်းဖြစ်၊ သစ်လျှက်၊ ဟောင်းလျှက် ဖြစ်ပျက်နေသည် "ငါ" မဟုတ် "နာမ်ရုပ်" ဖြစ်ပေသည်။ ငါမပိုင်၊ ငါမဆိုင်၊ငါမဟုတ်-သူ့ သဘောသူဆောင်ခြင်းသာဖြစ်ပေသည်။ မိမိ၏စိတ်ကို တည်ငြိမ် သထက်တည်ငြိမ်စေရန် 'သမာဓိ' တရားကို အနိုင်အရယူရပါမည်။ နှာသီးဝကို ဖြတ်ကျော်သွားသောလေ၊ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားသော လေ၊ ဤဝင်လေထွက်လေများကို ရှုမှတ်ရင်း သမာဓိကို ခိုင်ကျည်သည်ထက်ခိုင်ကျည်အောင်၊ မြင့်သည် ထက်မြင့်အောင် ကြိုးစားရှုမှတ်ရပါသည်။ မမြဲခြင်း တည်းဟူသော 'အနိစ္စ'၊ ဆင်းရဲခြင်းတည်းဟူသော 'ဒုက္ခ'၊ အစိုးမရခြင်းတည်းဟူသော 'အနတ္တ'။

"လူ" ဆိုသည်မှာ "အသိ" ဉာဏ်၊ "ပညာ" ရှိပါသည်။ ကြိုးစား၍ "စိတ်" ကိုထိန်းပြီး ခန္ဓာဉာဏ်စိုက် ရှုမြင်မှတ်လိုက်မည်ဆိုပါက

ထိုအချိန်-

ရရှိလာသော "အရသာ" တနည်းအားဖြင့် "သမာဓိဆူး" သည် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ မာန်မာန၊ ဝန်တိုမစ္ဆရိယ စသည့် မကောင်းမှုကို အားပေးစေတသိက်စိတ်၊ ဆူးကလေးများကို အပိုင်းပိုင်း ကျိုးပြတ်ချေမွသွားစေပါတော့သည်။

ခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည် မိမိဖြစ်ချင်သလို မဖြစ်ရ၊ သူဖြစ်သလိုဖြစ်နေသည့် "အနတ္တ" အစိုးမရသော ခန္ဓာကိုယ်ကြီးပါတကား၊ ဤခန္ဓာဝန်ကြီးမှာ လေးပင်လာခဲ့ပါတော့သည်။ "အနိစ္စ" မမြဲခြင်းသဘောတရားများကိုလည်း လက်ခံလာနိုင်ခဲ့သည်။

နစ်နဲ့စွာနာကျည်းမှု၊ ခံစားမှုများ၏ ခါးသီးခြင်း "အရသာ" များကို မိမိကိုယ်မိမိ "ဒုက္ခ" ဆင်းရဲခြင်းကိုသာ ဖြစ်စေပါလား--ဟူ၍ "အလင်းရောင်" တစ်ချက်ဝင်းကနဲ လက်သွားပါတော့သည်။

အဆုံးအစမထင် နောင်သံသရာ တစ်ခွင်တွင်-

တစ်ကျော့ရစ်ပတ်၊ မဖြစ်အပ်ဖူး၊

ဤအသိထူးကို ဦးနှောက်အသိ၊ နှလုံးသားအသိများဖြင့် ရရှိစေခဲ့ပါသည်။ နစ်နဲ့စွာနာကျည်းမှု၊ နာကျင်မှု၊ ဝေဒနာခံစားရမှုအပေါင်းတို့၏ "စူး" လာသမျှသော ကိလေသာ "ဆူး" များကို "သမာဓိ ဆူး" များဖြင့် အပြီးသတ်အနိုင်ရလိုပါ၏ဟူ၍ ကျွန်မဆုတောင်းသည်၊ ကျွန်မဆုတောင်းသည်။

ယနေ့ယခု ကျွန်မပြုအပ်သည့် ကောင်းမှုစေတနာ ကျိုးပေးမှန်ကန် ရည်သန်နိဗ္ဗာန်ရောက် ကြောင်းတည်း။

ဒေါ်ဟေမာဝတီ

သက်ပိုင်ငြိမ်း (ရုက္ခဗေဒ)

t i\vdvlfu - oc\E

aZmaeni

- ရှေးသရောအခါ ၊ ပြည်ဗာရာ
ဗြဟ္မဒတ်မင်း မင်းပြုခါ။
ဗုဒ္ဓလောင်းလျာထိုစဉ်က
သူဌေးသားလျှင်ဖြစ်ခဲ့ရ။

- သူဌေးသားဘဝပျော်ရွှင်ကာ၊
နေထိုင်စားသောက်ကြီးပြင်းလာ။
ထိုအခါ၌ မိဘနှစ်ပါး
ရှေ့နောက်မကြာကွယ်လွန်သွား။

- ဘုရားလောင်း၏နောင်တော်မှာ၊
အဖနေရာဆက်ခံပါ။
ဥစ္စာမနေသူခန့်ခွဲ၊
ညီနောင်နှစ်ပါးချစ်ခင်မြဲ။

- သို့ပါသော်လည်းဖြစ်ပုံမှာ၊
နောင်တော်ကြီးလည်းလွန်ပြန်ပါ။
ထိုအခါရောက်လာကြ၊
ဆွေမျိုးမိတ်သဟာစုံညီလှ။

- ငိုကြယိုကြတကျော်ကျော်၊
ရင်ပတ်စည်တီးဟစ်၍အော်။
အလောင်းတော်ညီငယ်က၊
တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ဣန္ဒြေရ။

- စုပြောကြဆိုကြအတင်းဆို၊
အကိုသေတာတောင် ညီကမငို။
မငိုရှိတင်ဘယ်ကမလဲ၊
ဥစ္စာနှစ်ခုရမည်ပဲ၊
ပျော်နေမှာပေ့ါသူ့ စိတ်ထဲ။

- ဤသို့စွပ်စွဲအပြစ်တင်၊
ကဲ့ရဲ့ရှုံ့ချမတရားပင်
လောင်းတော်လျှင်ဆိုဆုံးမ၊
ထိုသူတို့အားတရားပြ။

သင်တို့ငိုကြမျက်ရည်လျှံ၊
သင်တို့မသိလောကဓံ။
မှန်မှန်ကန်ကန်စဉ်းစားကြည့်၊
မသေတဲ့သူဘယ်မှာရှိ။

- အသိစိတ်ဓာတ်ရှိကြရာ၊
ငါသည်လည်းပဲသေရမှာ၊
ထို့ကြောင့်ငါသည်မငိုပါ။
တိတ်ကြစမ်းပါအငိုတန့်
သင်တို့သည်လည်းသေရအံ့။

ဇော်နောင်

အခါတပါး မြတ်စွာဘုရား ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးတော်မူစဉ် မထင်ရှားသော သာဝတ္ထိသူကြွယ်တစ်ဦးကို အကြောင်းပြုပြီး ဤဇာတ်တော်ကို ဟောပါသည်။ ထိုသူကြွယ်၏ အကိုသေ၏။ ထိုသူကြွယ်မှာ အကိုသေ၍ စိတ်မကောင်းဖြစ်၏။ ရေချိုး၊ ထမင်းစား၊ နံ့သာ လိမ်းကျံခြင်း မပြုဘဲနေ့စဉ်သုသာန်သို့သွားပြီး ငို၍နေ၏။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် မိုးသောက်ထကာ လောကကို ကြည့်သည်ရှိသော် ထိုသူကြွယ်ကို မြင်တော်မူသည်။ ငါသည်ထိုသူကြွယ်၏ ကိုးကွယ်ခြင်းငှာသင့်၏ ဟုကြံတော်မူသည်။ ထိုသူကြွယ်၏အိမ်သို့ ကြွတော်မူသည်။ သူကြွယ်သည် သင့်တင့်လျောက်ပတ်သော နေရာမှနေ၍ ဘုရားရှင်ကို ရှိခိုးကန်တော့၏ မြတ်စွာဘုရားက ထိုသူကြွယ်ကိုမေး၏။ 'သူကြွယ်စိုးရိမ်သလော'- သူကြွယ်ကလျှောက်၏။အကျွန်ုပ်၏အကိုသေသောအခါမှ စ၍ စိုးရိမ်၏။ မြတ်စွာဘုရားက ဆက်၍မိန့်ကြားတော်မူသည်။

ခပ်သိမ်းသောသင်္ခါရတို့သည် ပျက်စီးတတ်၏။ ထိုသင်္ခါရတို့၏ပျက်စီးခြင်း၌ မစိုးရိမ်အပ်သော ရှေးပညာရှိတို့သည်လည်း အကိုသေသည်ရှိသော် ပျက်စီးအပ်ခြင်းနှင့် ယှဉ်သည်။သင်္ခါရတရားသည်ပျက်စီးတတ်၏ဟု -မစိုးရိမ်ကုန်။ ထိုသို့မိန့်ကြားလျှင် ထိုဒကာက တောင်းပန်သဖြင့်၊ ယခုဇာတ်အား အတိတ်ကို ဆောင်ပြီး ဟောကြားပါသည်။ ဗာရာဏသီ၌ဗြဟ္မဒတ်မင်း မင်းပြုစဉ် ဘုရားအလောင်းသည် သူဌေးသားဘဝ၌ဖြစ်၏။ သူဌေးသားဘဝဖြင့် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပျော်ပျော်ပါးပါးနေထိုင်သွားစဉ် မိဘနှစ်ပါးရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဆုံး၏။ ထိုအခါ အကိုကြီးဖြစ်သူက ဖခင်သူဌေးကြီး၏ ပစ္စည်းဥစ္စာနှင့်လုပ်ငန်း အဝဝကို စီမံခန့်ခွဲကာ၊ ညီအကို နှစ်ယောက်အချစ်အခင် မပျက် ပျော်ပျော်ပါးပါး ဆက်၍နေကြ၏။ ဤသို့နေကြစဉ်-သေမင်းက ၎င်း၏နောင်တော်ကြီးကို လာရောက် ခေါ်ယူသွား ပြန်သည်။ အသုဘအိမ်သို့ ဆွေမျိုးမိတ်သဂ်ဟများ ရောက် လာပြီးငိုယိုကြ၏။ ထိုအခါမငိုမယိုဘဲ ဣန္ဒြေရရဖြင့်ရှိနေသော သေသူ၏ညီငယ်ကို တွေ့မြင်ရကား ဘဝင်မကျနိုင်ဘဲ၎င်းကို အပြစ်တင်ကြလေသည်။ (အကိုတစ်ယောက်လုံး သေတာတောင် တစ်ချက်ကလေးမျက်နှာမညှိုး၊ ငိုဖော်မရ တော်တော်နေနိုင်တယ် ၊ မငိုတဲ့အပြင် ဝေစုနှစ်စုလုံး သူရမှာမို့ ပျော်ချင်ပျော်နေမှာ ၊) ထိုသို့ ပြောကြသည်ကို ဘုရားအလောင်းကြားသော် ---- ထိုသူတို့အား ဤသို့ဆုံးမတော် မူသည်။ (သင်တို့သည် အလွန်မိုက်မဲသည်ဖြစ်၍ လောကဓံတရားကို မသိကြကုန်။ ထို့ကြောင့် ငါ့အကိုသေသည့်အဖြစ်၌သင်တို့ကြေကွဲဝမ်းနည်းငိုကြွေးကြ၏။ ငါသည်လည်း မုချ သေရအံ့။ ထို့ကြောင့် ငါသည်မငို။ သင်တို့သည်လည်း မုချသေရကုန်အံ့။ ထို့ကြောင့် ငါတို့လည်း မုချသေရကုန်အံ့ဟု နှလုံးသွင်းလျက်အငို ရပ်ကြတော့။ ခပ်သိမ်းသောသင်္ခါရ တို့သည် မမြဲကုန်သည်ဖြစ်၍ချုပ်ငြိမ်းရာ၏)။

ဤသို့ဘုရားအလောင်းတော်သည် တရားဟောပြဆုံးမကာ လူခပ်သိမ်းကို အပူငြိမ်းစေခဲ့လေသည်။

ဇာတ်ပေါင်းလျှင်၊ ထိုတရား၏ အဆုံး၌ သူကြွယ်သည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်၏။ ထိုစဉ်က လူအများအား တရားပြကာ အပူငြိမ်းစေခဲ့သောပညာရှိကား ယခုငါဘုရားတည်း----ဟု မိန့်ကြားတော်မူပါသည်။

ဇော်နောင်
ကျမ်းကိုး
မတရောဒနဇာတ်
ငါးရာ့ငါးဆယ်ဇာတ်ဝတ္ထု၊
ညောင်ကန်ဆရာတော်

- "လောကငြိမ်းချမ်းမှု"နှင့် သာယာစည်ပင်ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုရရှိစေရန် "ဗုဒ္ဓ ဓမ္မတရားထွန်းကားရေး၊ လောကပါလတရားကို လောကသားအားလုံး နှလုံးသွင်းလက်ခံကျင့်သုံးနိုင်ကြစေရေး လိုအပ်ပါမည်။
- ဤစာမျက်နှာနေရာတွင်၊ ဆရာကြီး ဦးရွှေအောင်၏ "ဗုဒ္ဓလောကသားတို့၏ အနိုင်းမဲ့ကျေးဇူးရှင်" (ကိုယ်ကျင့်ဗုဒ္ဓဝင်)မှ "ပါရမီတော်များကို ဖြည့်ကျင့်တော်မူခြင်း" အပိုင်း၏ အနှစ်ထဲမှ အနှစ်အစုအချို့ကို ဖတ်မှတ်လွယ်ကူကျင့်သုံးနိုင်စေရန် ရွေးထုတ်ဖော်ပြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

အယ်ဒီတာအဖွဲ့

ငြိမ်းချမ်းသောဘဝ

ဝေဿန္တရာမင်းကြီးက ကျောင်းသင်္ခမ်းတစ်ခု၌နေ၍ မဒ္ဒီဒေဝီနှင့် သားသမီးနှစ်ယောက်တို့က ကျောင်းသင်္ခမ်းတစ်ခု၌နေကြ၏။ အားလုံး သူတော်စင်အကျင့် ကျင့်ကြ၏။ သူတို့၏စိတ်သည် ဆွတ်ဆွတ်ဖြူစင်လေ၏။ ဖြူစင်သည်နှင့်အမျှ အေးလည်း အေးချမ်းလေ၏။ မဒ္ဒီဒေဝီက မင်းကြီးနှင့် သားသမီးများအတွက် အာဟာရအဖြစ်စားသုံးရန် နေ့စဉ် သစ်သီးများကို သွားရောက်ရှာဖွေပြီး ဆွတ်ခူး၏။ မဒ္ဒီဒေဝီ ရှာဖွေဆွတ်ခူးလာသော သစ်သီးများကို မိသားစုလေးယောက်တို့ မျှတစွာ သုံးဆောင်ကြ၏။ ထို့နောက် တရားဘာဝနာ ပွားများ အားထုတ်ကြ၏။ အဘယ်မျှ ငြိမ်းချမ်းသော ဘဝပါနည်း။

အကျိုးတရားနှင့် အကြောင်းတရား

ဓမ္မနိယာမအရ ဤလောက၌ အကျိုးတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်ရာတွင် တိုက်ဆိုင်မှုသက်သက်ဟူသည်မရှိ၊ အကြောင်းတရား တို့၏ ပြည့်စုံမှုသည်သာရှိ၏။ အကြောင်း တရားတို့ပြည့်စုံသောအခါ အကျိုးတရားသည် ဖြစ်ပေါ်ရ၏။ အကြောင်းတရားတို့ မပြည့်စုံဘဲ တိုက်ဆိုင်မှုအနေ ဖြင့် အကျိုးတရားဖြစ်ပေါ်မှုဟူသည် မရှိ။

အကျိုးတရားတစ်ခုဖြစ်ပေါ်ရာ၌ ဆိုင်ရာ အကြောင်းတရားများ၏ ကွင်းဆက်ကို ကျေနပ်လောက်အောင် ရှာဖွေတွေ့ရှိခြင်း မရှိသောအခါ၊ သမ္မုတိသစ္စာအရ တိုက်ဆိုင်မှုဟူ၍ ဆိုတတ်ကြပါ၏။ ထိုအဆိုသည် ပဋ္ဌာန်းဒေသနာတော်အရဖြစ်စေ၊ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ဒေသနာတော်အရဖြစ်စေ ပရမတ္ထသစ္စာအရ မလုံလောက်သောအဆိုဖြစ်လေ၏။

အမှန်အားဖြင့် ထိုဒေသနာတော်များအရ၊ အကြောင်းများ အဆက်ဆက်သည်လည်း သူ့ကွင်းဆက်နှင့်သူ ရှိသည်သာဖြစ်၏၊ ကွင်းဆက်များပြတ်တောက်ပြီး အကျိုးတရားဟူ၍ မဖြစ်ပေါ်နိုင်ချေ။

လောကအတွက် အနစ်နာခံသော လေးစားမြတ်နိုးဖွယ်မိသားစု

လောက၌ ဗုဒ္ဓဘာသာဟူ၍ ပေါ်လာရခြင်းမှာ ဝေဿန္တရာမိသားစုတို့၏ အတိုင်းမသိနိုင်လောက်အောင် အနစ်နာခံမှုကြောင့်ဖြစ်၏။ ကုသိုလ်နှင့် အကုသိုလ်ကို ခွဲခြား၍ ယနေ့ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့ သိနိုင်ခြင်းမှာလည်း ဝေဿန္တရာမင်းကြီး၏ မိသားစုတို့က လောကသုံးပါး အတွက် အတိုင်းမသိနိုင်လောက်အောင် အနစ်နာခံမှုကြောင့်ဖြစ်၏။

အကယ်၍ ဝေဿန္တရာမိသားစုတို့သာ ယခုလို မိမိတို့၏ဘဝကို မစတေးကြဘူးဆိုပါလျှင် ဤလောက၌ မြတ်စွာဘုရားလည်း ပွင့်တော်မူလာမည် မဟုတ်၊ နာမ်ရုပ်ကိုလည်း သိမြင်လာမည်မဟုတ်၊ ကုသိုလ်နှင့် အကုသိုလ်ကိုပင် ခွဲခြားနိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် ဝေဿန္တရာမင်းကြီးမိသားစုသည် အဘယ်မျှလောက် လေးစားမြတ်နိုးဖွယ်ကောင်းသောမိသားစု ဖြစ်ပါလေသနည်း။

ဆန္ဒမှသည် ဣဒ္ဓိပါဒ်

မိမိတို့အနေဖြင့် လုပ်ကိုင်သောလုပ်ငန်းများ အောင်မြင်စေလိုပါလျှင် မိမိတို့ကိုယ်တိုင်က စိတ်ထား ဖြူစင်မြင့်မြတ်ဖို့လို၏၊ ကိုယ်ကျင့်သီလနှင့်ပြည့်စုံဖို့ လို၏။ အယောင်ဆောင် မဖြစ်ဖို့လို၏၊ ကိုယ်ကျိုးရှာသမားမဖြစ်ဖို့လို၏၊ ဇွဲလုံ့လရှိဖို့လို၏၊ အခြေခံအမြင်ရှိဖို့ လို၏။

ထိုအခါ မိမိတို့၏ဆန္ဒသည် ဣဒ္ဓိပါဒ် ဖြစ်လာ၏။ ဣဒ္ဓိပါဒ် ဖြစ်လာလျှင် တန်ခိုးရှိတော့၏၊ တန်ခိုးရှိပါက လိုလိုသမျှ ပြည့်စုံလေ၏။ အရေးကြီးသည်က ကိုယ်ကျင့် သီလကောင်းဖို့၊ ရိုးသားဖြူစင်ဖြောင့်မတ်ဖို့၊ ဇွဲလုံ့လရှိဖို့၊ အကျိုးနှင့်အကြောင်းကို ဆက်စပ်နိုင်စွမ်းရှိဖို့သာ လိုပါ၏။ ထိုသို့သာဖြစ်လျှင် မိမိတို့၏ဆန္ဒသည် ဣဒ္ဓိပါဒ် မြောက်လာ၏၊ အလိုလို တန်ခိုးရှိလာ၏။

ပရမတ္ထတရားတို့၏ဘဝ

ပစ္စည်းဥစ္စာများနှင့် ပတ်သက်လျှင်လည်း မင်းစည်းစိမ်၊ မင်းချမ်းသာဟူသည်ကား တောင့်တဖွယ်ပင် ဖြစ်၏၊ တပ်မက်ဖွယ်ပင် ဖြစ်၏။ လောဘမကင်းသူမှန်သမျှ တောင့်တမည်သာဖြစ်၏၊ တပ်မက်မည်သာ ဖြစ်၏။

လောဘဟူသည့် သူ့သဘောကိုဆောင်ကာ တောင့်တမည် ဖြစ်၏။

ဒေါသဟူသည်လည်း သူ့သဘောကိုဆောင်ကာ အမျက်ထွက်မည်ပင် ဖြစ်၏။ ဤသည်မှာ ပရမတ္ထတရားတို့၏ သဘာဝပင်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်-

'နတ္ထိ ရာဂသမော အဂ္ဂိ၊ နတ္ထိ ဒေါသသမော ကလိ'

'ရာဂနှင့်တူသောမီးသည်မရှိ၊ ဒေါသနှင့်တူသော ရာဇဝတ်မှုမည်သည်မရှိ' ဟူ၍ ပိဋကတော်များ၌ ဆိုခြင်းဖြစ်၏။

ဓမ္မဝီရသည် ဗုဒ္ဓ၏ ထေရဝါဒဓမ္မ တရားစစ် တရားမှန် ထွန်းကားရန်ဖြစ်သည်

ဓမ္မဝီရဂျာနယ်

DhammaVira Journal

ဓမ္မဝီရ
ရသအမှန်၊ တရားမွန်သာ
အားခွန်ပြည့်ဝ၊ နှလုံးလှ၍
ဘဝအနေ၊ အလှဝေလျက်
အနေလည်းတတ်
အသေမြတ်အောင်
မချွတ်ထောက်ပံ့၊ ကူညီအံ့။

ဇော်နောင်

International Religious network media NEWS

Buddhism and Molecular physics intertwine

ဗုဒ္ဓဝါဒဓမ္မတရားနှင့် မော်လီကျူးဆိုင်ရာ ရူပဗေဒပညာရပ်တို့ ရောယှက်ပေါင်းစပ်နေသည်ဟု ဆွေးနွေးကြခြင်း

HYDERABAD, India, Express News Service, 13 Jul 2009

ဗုဒ္ဓဝါဒဓမ္မမှ အဘိဓမ္မာဒေသနာတော်နှင့်ခေတ်သစ် သိပ္ပံပညာရပ်ဆိုင်ရာ အမြင်များသည် မကြာခဏဆိုသလို နေရာအတော်များများ၌ ရောယှက်ပေါင်းစပ်တူညီကြသည်ကို တွေ့ရှိကြရသည်။ အချို့သော အကြောင်းအချက်တို့မှာ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု အနက်အဓိပ္ပါယ်ခြင်း ခွဲခြား၍ မရနိုင်အောင် တူညီစွာရောယှက်ပေါင်းစပ်နေကြသည်ဟု နှံ့နှံ့စပ်စပ် ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် လေ့လာလေ့ရှိကြသော တက္ကသိုလ်ကောလိပ်များမှ ပညာရှင် သုံးဆယ်တို့နှင့် နိုင်ငံ့ခေါင်းဆောင်အချို့တို့က ဟိုက်ဒြာဘတ်မြို့ရှိ ဝါရင့်ဗုဒ္ဓဘာသာခေါင်းဆောင် ဆရာတော်ကြီး ဂေရှိုးနီမားတတ်ရှိုးနှင့် ဇူလိုင် ၁၂ ရက်နေ့ တနင်္ဂနွေနေ့က တွေ့ဆုံဆွေးနွေးကြရာမှ ဤကဲ့သို့ သုံးသပ်ပြောဆိုကြသည်ဟု အိန္ဒိယအိတ်စ်ပရက်စ် သတင်းဌာန အင်တာနက် သတင်းကဖော်ပြသည်။

ဗုဒ္ဓဝါဒဓမ္မတရားနှင့် ခေတ်သစ် သိပ္ပံပညာ

အဆိုပါဗုဒ္ဓဘာသာခေါင်းဆောင် ဘုန်းတော်ကြီးဂေရှိုးနီမားတတ်ရှိုသည် မဒပူတွင်ရှိသော ချိတြာမေယီနိုင်ငံတော်အနုပညာပြတိုက် အဆောက်အဦတွင် 'ဗုဒ္ဓဝါဒ ဓမ္မတရားနှင့် ခေတ်သစ်သိပ္ပံပညာ' ဟူသော နှိုင်းယှဉ်တွေးခေါ် ချက်တရားတို့ကို မကြာမီကဟောခဲ့သည်ဟုဆိုသည်။

ယင်းချိတြာမေယီအနုပညာပြတိုက်ခန်းမတွင် ကျင်းပသော ဟောပြောပွဲ၌ ဗုဒ္ဓဝါဒဓမ္မတရားနှင့် ခေတ်သစ်သိပ္ပံပညာရပ်တို့မည်သို့မည်ပုံ ဆက်စပ်ရောယှက်နေပုံအကြောင်းများကို ဘုန်းတော်ကြီးနှင့် တကွ တက္ကသိုလ်ပညာရှင်များကပါ ပါဝင်ဆွေးနွေးတင်ပြလာကြသည်ဟုဆိုသည်။

စည်းရုံးရေးကော်မတီတစ်ရပ်ဖွဲ့စည်းခြင်း

ဥင်းဆွေးနွေးပွဲအတွင်းတွင် ဗုဒ္ဓဝါဒဓမ္မနှင့် သိပ္ပံပညာရပ်တို့ကို နှိုင်းယှဉ်လေ့လာနိုင်ကြရန် စည်းရုံးရေးကော်မတီတစ်ရပ်ကိုပါ ဖွဲ့စည်းကြသည်ဆိုသည်။ ထိုကော်မတီတွင် ဘန်ဂလိုမြို့မှ လာရောက်ကြသောတိဗက်ဗုဒ္ဓဘာသာဝိပဿနာ ဘာဝနာနှင့် ဓမ္မလေ့လာရေးစင်တာမှ ဗုဒ္ဓဘာသာကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ဝင်များပါဝင်ကြသည်ဆိုသည်။

ဟိုက်ဒြာဘတ်ဓမ္မမဂ္ဂဖောင်ဒေးရှင်း

ယခု ၂၀၀၉ ခုနှစ် မေလက ဟိုက်ဒြာဘတ်ဓမ္မမဂ္ဂဖောင်ဒေးရှင်းတစ်ရပ်ကို ဖွဲ့စည်းထားခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ မိမိတို့ နေထိုင်ရာ ဒေသဖြစ်သော အင်ဒြာပရဒေ့ရှ်တွင် ဗုဒ္ဓဝါဒ ဓမ္မတရားတော်များ တိုးတက်ပြန့်ပွားထွန်းကားလာအောင် မိမိတို့အစွမ်းကုန်ကြိုးပမ်းဖော်ဆောင်ကြမည်ဟု ဥင်းဖောင်ဒေးရှင်းအဖွဲ့မှ ပြောဆိုပိုင်ခွင့်ရှိသူ ဒါရိမာဒါရိဘဇာရွှန်ကပြောသည်ဆိုသည်။

မိမိတို့ အင်ဒြာပရဒေ့ရှ် ပြည်နယ်တွင် ထင်ရှားသည့် ရှေးဟောင်းဗုဒ္ဓဘာသာသာသနာတော်ဆိုင်ရာ သာသနိကအထိမ်းအမှတ် အဆောက်အဦများ တည်ရှိပြီး၊ ဗုဒ္ဓဝါဒယဉ်ကျေးမှု ဓမ္မအမွေ အနှစ်များလည်း တည်ရှိဆဲဖြစ်သည်နှင့်အညီ ယနေ့ တိုးတက်ထွန်းကားလျက်ရှိသော ခေတ်သစ်သိပ္ပံပညာရပ်များနှင့် ဗုဒ္ဓဝါဒ ဒေသနာတော်ဓမ္မများကို ယှဉ်ဟတ်တွဲစပ်လျက် စိစစ် သုံးသပ်လေ့လာကြရန်၊ မိမိတို့ ကြိုးပမ်းဖော်ဆောင်နေကြကြောင်းဖြင့် ဒါရိမာဒါရိဘဇာရွှန်က ပြောဆိုရှင်းပြသည်ဟု အဆိုပါ ဟိုက်ဒြာဘတ်မှလာသော အင်တာနက် သတင်းတွင် ဖော်ပြလေသည်။